Sfinții cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani

(1 octombrie)

Materiale despre Sfinții cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Iosif%20%C5%9Fi%20Chiriac%20de%20la%20Bisericani%20(1%20oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Iosif+%C5%9Fi+Chiriac+de+la+Bisericani

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Bisericani

***

Întemeietorul Mănăstirii Bisericani și cel dintâi nevoitor, Sfântul Iosif I-a urmat Domnului încă din copilărie. Călugărindu-se la Mănăstirea Bistrița și mergând apoi la Sfântul Mormânt, a deprins tainele pustniciei în Valea Iordanului, adunând în jurul lui 17 pustnici și întemeind prima comunitate românească ortodoxă din Țara Sfântă. A întemeiat o biserică și chilii, dar din pricina arabilor care năvăliseră acolo, s-a mutat cu întreaga comunitate pe Muntele Bisericanilor, preluând modelul rânduielii achimite (neadormite) de la călugării studiți. Năvălind turcii, de această dată, se porniseră să plece spre Muntele Athos, dar Maica Domnului li s-a arătat într-un stejar și le-a spus să se întoarcă, întrucât grădina ei este și acolo, locul acela devenind Schitul Bisericani, loc în care călugării făceau minuni, tămăduindu-i pe bolnavi.

***

Sfântul Chiriac a intrat în obștea Mănăstirii Bisericani la începutul secolului al XVII-lea și a slujit o vreme Domnului, printre cei 100 de frați pe care îi număra mănăstirea la acea vreme. Simțind nevoia să se adâncească în rugăciune și mai mult, sfântul a plecat pe calea pustiei și s-a oprit într-o peșteră de pe muntele lui Simion, loc în care a rămas timp de 60 de ani. Fără a avea haine și hrană, a răbdat toate ispitele diavolului, căci se lepădase cu totul de cele pământești, privind doar la cele veșnice, spre care a plecat în pace și cu bucurie.

Index

Slujba Sfinților prea cuvioși părinți Iosif și Chiriac de la Bisericani 5
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani 35
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani 41
Acatistul Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani 49
Paraclisul Sfinţilor Iosif şi Chiriac de la Bisericani (1 octombrie) 62
Imnografie 75
Viaţa şi nevoinţele Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani 77
Sfinții cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani 87
Viața Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani (1 octombrie).....90
Sfinții cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani - drumul spre sfințenie 93
Sinaxar din 1 octombrie 95
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Acoperământul Maicii Domnului; Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani 103
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Acoperământul Maicii Domnului; Sfântul apostol Anania; Sfântul cuvios Roman Melodul; Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani 105
Sfintele moaște ale Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani 114

Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani, prăznuiţi pentru prima dată 120
Arhimandrit Ioanichie Bălan: Cuviosul Iosif de la Bisericani - cel dintâi sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor şi întemeietorul mănăstirii cu acelaşi nume 123
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Cei şaptesprezece sihaştri ucenici ai cuviosului Iosif de la Bisericani 125
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Sfântul Chiriac de la Bisericani, unul dintre cei mai mari sihaştri din Carpaţi 127
Maria Burlă - Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani, vas ales al Duhului Sfânt 129
Maria Burlă - Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani - cel ce s-a nevoit aspru șaizeci de ani 131
Maria Burlă - Părintele Serafim de la Bisericani: „Cel mai mare lucru este salvarea sufletului” 133
Maria Burlă - Ce ne spun Sfinții Români din biserica nouă a Mănăstirii Pângăraţi? 135
Maria Burlă - Minunea din grădina Maicii Domnului de la Bisericani 141
Nicolae Pintilie - Grădina Maicii Domnului de la Bisericani 144
Irina Nastasiu - România, grădina Maicii Domnului? 146
Sorin Ioniţe - Cine a spus prima dată că România este Grădina Maicii Domnului? 149
Andrei Fărcaş - Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani 151
Constantin Ciofu - Pe urmele sfinţilor de la Bisericani 154
Nicoleta Olaru - Grădina Maicii Domnului de la Bisericani 159
Cristina Mircea - Trasee de patrimoniu: Pe urmele cuvioșilor Chiriac - Tazlău, Bisericani, Mănăstirea Neamț 166
Mănăstirea Bisericani 171
Teodor Danalache - Mănăstirea Bisericani 172
Teodor Danalache - Peştera Sfântului Chiriac de la Bisericani 185
Istoria Mănăstirii Bisericani 189
Paraclisul Mănăstirii Bisericani 196
Icoana Maicii Domnului de la Bisericani 208
Sub milostivirea Maicii Domnului de la Bisericani 212
Maria Burlă - Ansamblul de astăzi al Mănăstirii Bisericani și durerea vechii sale biserici 215
Maria Burlă - Peștera sfinților de la Bisericani 219
(Foto) Peștera Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani 221
Biserica veche a Mănăstirii Bisericani 226
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Bisericani 239

(Foto) Pelerin la Mănăstirea Bisericani din județul Neamț 242
Locașul Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani - galerie foto 256
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan 269
Icoane.....274

Slujba Sfinților prea cuvioși părinți Iosif și Chiriac de la Bisericani

La Vecernia mică

Doamne strigat-am…, **stihirile** pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce se tem…

Din pruncie ai dorit viață nepătimitoare și locurile de închinare de la Iordan mult le-ai iubit cuvioase Iosife, îndrumător al pustnicilor și întemeietorul obștii Bisericani. Iubitorule de Hristos, roagă-te pentru cei ce cu dragoste săvârșesc pomenirea ta.

Arzând de dumnezeiescul dor ce te povățuia a te închina la Mormântul Învierii lui Hristos, ai luat binecuvântare, prea cinstite Iosif, mergând la Ierusalim și cu lacrimi fierbinți la locurile Sfinte te-ai închinat, umplându-te de iubirea lui Dumnezeu, pe care L-ai dorit atât de mult, apoi te-ai nevoit în pustiul Iordanului, petrecând în post, în tăcere, în rugăciune fierbinte către Dumnezeu și răbdând numeroase ispitiri de la diavolul și pe toate biruindu-le, pentru această îți strigăm: Bucură-te, Iosife, mult nevoitorule.

Din tinerețe l-ai iubit pe Hristos și aprins fiind de dorul pustiei, ți-ai îndreptat pașii spre chinovia cuviosului Iosif din Sihăstria Bisericanilor unde ai deprins rânduiala vieții pustnicești, învățând smerenia, iubind ascultarea, ținând tăcerea și uscându-ți

trupul cu postul, ajungând ca un înger în trup, pentru aceasta îți cântăm: Bucură-te, Sfinte Chiriac, podoaba sihaștrilor.

Cine va putea spune cu de-amănuntul viețuirea ta, cuvioase Chiriac, căci mintea noastră se spăimântează cugetând la nevoințele tale mai presus de fire, la asprimea postului, la petrecerea fără de îmbrăcăminte în arșița verii și în frigul pătrunzător al iernii, la îndelunga tăcere, la neîncetata rugăciune către Dumnezeu și la nevăzutul război cu vrăjmașul; pentru acestea te fericim pururea, minunate părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasul al 6-lea

Veniţi iubitorilor de prăznuire să cinstim astăzi pe cei întocmai la obicei cu îngerii, pe cuvioşii Iosif şi Chiriac, care taberele demonilor le-au alungat şi mulţime de ucenici în muntele Bisericanilor au adunat, zicând către dânşii: Bucuraţi-vă, părinţi prea fericiţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. glasul al 6-lea

Caută spre rugăciunea robilor tăi, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, potolind pornirile cele rele ce se ridică asupra noastră şi din tot necazul izbăvindu-ne pe noi care strigăm către tine cu umilinţă: Bucură-te, Stăpână, ajutătoarea tuturor, bucuria şi acoperământul şi mântuirea sufletelor noastre.

Glasul al 2-lea: Din tinereţe aţi iubit viaţa pustnicească, cuvioşilor părinţi Iosif şi Chiriac, pentru aceasta aţi lăsat toate şi aţi ales cele duhovniceşti, defăimând cele lumeşti, aţi îmbrăcat veşmântul nepătimirii şi aţi urmat calea cea strâmtă ce duce la mântuire.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Primiţi, cuvioşilor Iosif şi Chiriac, prinosul cântărilor noastre de prea slăvire şi cu rugăciunile voastre înaintea înfricoşătorului scaun de judecată ce va să fie, să ne sprijiniţi.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.

Prin nevoinţele voastre mai presus de fire, v-aţi făcut următori marilor cuvioşi, alături de care acum în ceruri vă bucuraţi, slăvind neîncetat pe Dumnezeu Cel în Treime lăudat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. asemenea

Bucuraţi-vă, cetele monahilor şi iubiţilor creştini, că a sosit ziua prăznuirii cuvioşilor părinţilor noştri Iosif şi Chiriac, care din tinereţe şi-au închinat viaţa întreagă slujirii Domnului, făcându-se vase alese ale Sfântului Duh, luminători şi povăţuitori ai pustnicilor, râvnitori şi dascăli ai rugăciunii lui Ilisus, flori din grădina Maicii Domnului, îngeri în trup. Veniţi, fraţilor, să-i cinstim cu alese cântări, rugându-i să mijlocească pururea pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioară Marie, rugul cel nestins şi de daruri izvorâtor, ţie ne rugăm să ne ajuţi cu rugăciunile tale.

Troparul, glasul al 4-lea: Din tinereţile voastre iubindu-L pe Dumnezeu, aţi părăsit lumea şi în munţii Carpaţi v-aţi sălăşluit, ca neîncetat să-I slujiţi, ajungând prin nevoinţele voastre să dobândiţi rugăciunea, făcându-vă vase alese ale Sfântului Duh, povăţuitori sihaştrilor, ocrotitori ai celor din nevoi şi celor mâhniţi mângâietori. Pentru aceasta, împreună să-i lăudăm cum se cuvine pe Sfinţii Iosif şi Chiriac, căci se roagă pururea lui Hristos pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu), glas IV

Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-Se intru unire neamestecată şi crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care înviind pe Cel întâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

La Vecernia mare

După Psalmul 103, se cântă: Fericit bărbatul…, starea întâi La Doamne, strigatam…, stihire pe 8, glasul al 6-ea; patru ale cuviosului Iosif şi patru ale cuviosului Chiriac

Stihirile cuviosului Iosif de la Bisericani:

Dumnezeu te-a ales din pruncie, cuvioase părinte Iosif, să-I slujeşti, pentru aceasta, rănit fiind de dumnezeiasca iubire, ai lăsat toate şi în obştea cuviosului Domeţian de la mănăstirea Bistriţa te-ai sălăşluit, împodobindu-te cu postul, cu privegherea,

cu neîncetată rugăciune şi cu toată fapta cea bună, iar acum în ceata cuvioşilor părinţi bucurându-te, nu înceta a te ruga pentru mântuirea sufletelor noastre.

Nimic n-ai iubit mai mult pe pământ, cuvioase părinte Iosif, decât pe Dumnezeu, nici averea, nici cinstea, nimic din cele lumeşti, ci arzând de dragostea lui Hristos, în aspre osteneli viaţa ţi-ai petrecut şi rugăciunea inimii ai dobândit. Pe acesta roagă-L, sfinte, să dăruiască pace şi sufletelor noastre mare milă.

Prin răbdare şi nevoinţe duhovniceşti agonisind iubirea, smerenia şi neîncetata rugăciune, te-ai învrednicit de marele dar al preoţiei şi vieţuind cincisprezece ani în pustia Iordanului, pildă vrednică de urmat celor de acolo te-ai făcut. Pentru aceasta, în cântări te cinstim: Bucură-te, cuvioase Iosif, povăţuitorul sihaştrilor.

Din tinereţe ai deprins fericitul rod al ascultării, adâncul de nepreţuit al smereniei, vorbirea cu Dumnezeu prin înflăcărată rugăciune şi toate ostenelile le-ai iubit, învrednicindu-te mai apoi, în trup fiind, şi pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu a o vedea. Pentru aceasta şi noi cu dragoste îţi cântăm: Bucură-te, părinte Iosif, de trei ori fericite.

Stihirile cuviosului Chiriac, glasul al 4-lea:

Ai iubit ca nimeni altul viaţa pustnicească şi, dorind liniştea sihăstriei şi peştera lăsându-ţi casă iubită, lepădând hainele cele lumeşti, smerindu-ţi trupul şi lăsându-l să rabde frigul şi arşiţa, încât un alt Onufrie te-ai făcut, pentru aceasta cereşti daruri ai primit, fiind chivot al sfinţeniei; Sfinte părinte Chiriac, miluieşte pe cei ce cu dragoste săvârşesc cinstită pomenirea ta. (de două ori).

Vieţuitor desăvârşit al sihăstriei, podoabă a pustnicilor din munţii Carpaţi, împlinitor al rugăciunii şi iubitor de tăcere te-ai arătat cuvioase părinte Chiriac; pentru acestea şi îngerii s-au minunat de nevoinţele tale, iar noi nevrednicii cu adevărat te fericim şi îţi înălţăm cântări de laudă, ca cel ce ai dobândit îndrăzneala la Dumnezeu, pe care roagă-L să mântuiască sufletelor noastre.

Petrecând împreună cu fiarele, pe fiara trupului ai supus-o, fericite părinte, curăţându-ţi simţurile şi, ajungând la limanul nepatimirii, ai dus viaţa nematerialnică în trup asemănându-te cetelor îngereşti, pe vrăjmaş biruindu-l, lupta cea bună luptând şi ajungând la limanul mântuirii. Pentru aceasta acum împreună cu cetele cuvioşilor veselindu-te, Sfinte părinte Chiriac, roagă-te neîncetat pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşesc sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glas al 5-lea

Să prăznuim astăzi prin alese cântări pe purtătorii de Dumnezeu, cuvioşii părinţi Iosif şi Chiriac, podoaba sihaştrilor din Carpaţi, luminătorii monahilor, dascălii rugăciunii celei de foc, vindecătorii celor bolnavi şi izgonitorii duhurilor celor necurate, iubitorii de linişte care din pruncie viaţa Domnului şi-au închinat, vasele alese ale Stăpânului Hristos, povăţuitorii şi rugătorii neamului românesc. Veniţi cu toţii să-i cinstim zicând: Sfinţilor prea cuvioşilor părinţi, rugaţi-vă pururea pentru cei ce cu smerenie şi cu dragoste săvârşesc cinstită pomenirea voastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. Dogmatica, glasului V

În Marea Roşie, închipuirea Miresei celei neispitite de nuntă s-a întipărit de demult. Acolo Moise, despărţitor al apei, iar aici Gavriil, slujitor al minunii. Atunci trecut-a Israel adâncul cu piciorul neudat, iar acum Fecioara L-a născut fără sămânţă pe Hristos. Marea, după trecerea lui Israel, a rămas nestrăbătută; iar cea fără prihană, după naşterea lui Emanuel, a rămas nevătămată. Cel ce eşti şi mai înainte ai fost şi Te-ai arătat ca om, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Apoi: Prochimenul zilei

Paremiile

Din **Înţelepciunea lui Solomon**, citire:

(V, 16 - VI,3)

Drepţii în veac vor fi vii şi la Domnul este plata lor, şi purtarea de grijă pentru dânşii este de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăţia podoabei şi stema frumuseţii din mâna Domnului; căci cu dreapta Sa îi va acoperi pe ei, şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va râvna lui drept armă şi va într-arma făptura spre izbânda asupra vrăjmaşilor. Îmbrăca-se-va în platoşa dreptăţii şi îşi va pune drept coif judecata cea nefăţarnică. Lua-va drept pavăză nebiruită sfinţenia, va ascuţi mânia cumplită drept sabie şi împreună cu Dânsul lumea va da război împotriva celor fără de minte. Porni-se-vor, bine ochite, săgeţile fulgerelor şi ca dintr-un arc bine

încordat al norilor la ţintă vor lovi. Şi din mânia Lui ca dintr-o maşină zvârlitoare de pietre încărcătura de grindină se va arunca. Întărâta-se-va asupra lor apa mării şi râurile îi va îneca de năprasnă. Sta-va împotriva lor Duhul puterii dumnnezeieşti şi ca un vifor îi va înlătura pe ei şi fărădelegea va pustii tot pământul şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Auziţi dar, împăraţi şi înţelegeţi; luaţi învăţătura judecători ai marginilor pământului. Luaţi aminte cei ce stăpâniţi mulţimi şi cei ce vă trufiţi cu ocârmuirea mulţimii neamurilor. Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea şi puterea de la Cel Preaînalt.

Din **Înţelepciunea lui Solomon**, citire:

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi nu se va atinge de ele chinul. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuţi că au murit şi ieşirea lor din această lume s-a socotit pedepsire şi plecarea lor de la noi, sfărâmare, iar ei sunt în pace. Că de ar fi şi pedepsiţi în faţa oamenilor nădejdea lor este plină de nemurire. Şi puţin fiind pedepsiţi cu mari faceri de bine se vor dărui, că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii şi i-a aflat Lui-şi vrednici. Ca pe aur în topitoare i-a lămurit pe ei şi ca pe jertfă de ardere de tot i-a primit. Şi în vremea cercetării lor vor străluci, şi ca scânteiile pe paie vor fugi. Judeca-vor neamuri şi vor stăpâni popoare şi va împărăţii peste dânşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul şi credincioşii vor petrece în dragoste cu Dansul. Că har şi milă este întru cuvioşii Lui şi cercetare pentru aleşii Lui.

Din **Înţelepciunea lui Solomon**, citire:

Dreptul de va ajunge să se sfârşească, întru odihnă va fi. Că bătrâneţile sunt cinstite, nu cele de mulţi ani nici cele ce se măsoară cu numărul anilor. Şi căruntеţile sunt înţelepciunea oamenilor şi vârsta bătrâneţilor, viaţa nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit, şi vieţuind între păcătoşi, a fost mutat. Răpitu-s-a ca să nu schimbe răutatea mintea lui, sau viclenia să înşele sufletul lui. Că râvna răutăţii întunecă cele bune şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Desăvârşindu-se în scurt timp, a împlinit ani îndelungaţi; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceasta S-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Iar popoarele au văzut şi nu au cunoscut, nici nu au pus în gând una ca aceasta. Că har şi milă este întru cuvioşii lui şi cercetare întru aleşii lui.

La Litie

Stihirile pe glasul I:

Cuvioase părinte Iosif, din tinereţile tale ai intrat în Lavra Bistriţei ca să-L slăveşti aici pe Dumnezeu cu îngerii şi cu părinţii cei nevoitori. Şi după multe nevoinţe cu post şi rugăciune, la Sfântul Mormânt al lui Hristos ai mers să te închini. După ce acolo cu lacrimi fierbinţi te-ai rugat, în pustiul Iordanului te-ai sălăşluit, iar de la părinţii cei îmbunătăţiţi rugăciunea cea de foc o ai dobândit. Roagă-L pe Hristos Dumnezeu să dăruiască Bisericii unire şi sufletelor noastre mare milă.

Urmând vieţii curate a Sfinţilor părinţi, din pustiul Iordanului şi făcându-te vas ales al Sfântului Duh, Stăpânul tuturor te-a învrednicit ca povăţuitor sihaştrilor de acolo să ajungi, apoi la năvălirea barbarilor, prin călăuzirea Sfântului Duh, cu cei şaptesprezece ucenici ai tăi în Ţara Moldovei întorcându-te, în peşteri pe Muntele Bisericanilor la mai mari nevoinţe te-ai dat. Părinte cuvioase Iosif, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască din nevoi şi din necazuri pe cei ce cu dragoste săvârşesc sfântă pomenirea ta.

Cine va putea spune cu de-amănuntul nevoinţele tale, cuvioase părinte Iosif, căci şi pe Maica Domnului te-ai învrednicit a o vedea, atunci când spre Muntele Atonului te-ai pornit a pleca. La care Împărăteasa cerului şi a pământului ţi-a spus că "Şi aici este Grădina mea"; pentru aceasta, cu cântări de laude te cinstim: Bucură-te, Iosife, părintele nostru.

Prea cuviosului părintelui nostru Chiriac să-i aducem laude toţi iubitorii de prăznuire, căci acesta, lepădând toată grija cea lumească, a luat Crucea lui Hristos, prin aspre nevoinţe petrecând şi prin munţi cu golătate ticăloşindu-se; slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi biruind desăvârşit neputinţele firii, următor marilor sihaştri s-a făcut. Pentru aceasta îţi cântăm: Bucură-te, Sfinte părinte Chiriac, mult nevoitorule.

Cuviosul părintele nostru Chiriac, cel următor în ostenelii al Sfântului Onufrie, după multe nevoinţe haina cea firească a trupului a lepădat-o, fiind îmbrăcat de către Dumnezeu cu darul nepătimirii, încât nici frigul, nici arşiţa, nici foamea şi nici diavolii nu-l vătămau. Pe acesta, care aduce la noi o asemenea îngerească vieţuire, cu un glas, în cântări să-l mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 8-lea

Veniţi toate cetele monahilor şi ale dreptslăvitorilor creştini să prăznuim astăzi pe sihaştrii cei vestiţi, Iosif şi Chiriac, pe care pământul Moldovei i-a odrăslit şi care în muntele Bisericanilor s-au desăvârşit şi cu cântări de laude să-i fericim, că pe Hristos Dumnezeu mai presus de toate L-au iubit şi din cele pământeşti nimic nu

au preţuit, iar acum împreună cu cetele cuvioşilor, pururea se roagă pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşesc sfântă pomenirea lor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, glasul al 8-lea

Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu în chip de negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, primeşte rugăciunile robilor tăi, prea curată, ceea ce dăruieşti tuturor curăţare de greşeli. Şi acum, primind rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

La Stihoavnă

Glasul al 3-lea: V-aţi lăsat în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, cuvioşilor părinţi, încă din tinereţile voastre, socotind că acoperământul vostru este smerenia, odihnă este rugăciunea, iar mâncarea este postul de fiecare zi; pentru aceasta aţi răbdat toate ostenelile cu dragoste, dorind să Îi slujiţi cu adevărat Stăpânului Hristos, care v-a primit ca pe nişte aleşi ai Săi, de unde rugaţi-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Stih: Preoţii Tăi Doamne se vor îmbrăca cu dreptate, cuvioşii Tăi cu bucurie se vor bucura.

Bucuraţi-vă, fericiţilor părinţi Iosif şi Chiriac, cei care aţi fost următori marelui Antonie, lui Eftimie, lui Sava, lui Teodosie şi tuturor cuvioşilor părinţi care au călătorit pe calea cea strâmtă ce duce spre mântuire, alegând postirea, tăcerea, înfrânarea, ascultarea, smerenia şi sărăcia în locul celor din lume, vieţuind în peşteri şi în pustietăţi şi iubind să fie cu Dumnezeu. Cu aceştia acum vă veseliţi, nevoitorilor părinţi, împreună cu care rugaţi-vă lui Hristos pentru noi, să ne dăruiască iertare de greşeli şi sufletelor noastre mare milă.

Stih: Fericit bărbatul care se va teme de Domnul şi întru poruncile Lui va voi foarte.

Călătoria sihăstriei fără de poticneală aţi săvârşit şi credinţa o aţi păzit, pentru aceasta şi cununa dreptăţii aţi primit, pe care v-a gătit-o vouă Hristos, cel ce împarte harurile; deci răsplătirile pentru osteneli şi darul tămăduirilor primind, rugaţi-L pe Acesta să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasulal 8-lea

Mulţimile călugărilor pe voi vă cinstesc, cuvioşilor părinţi, că lumea lăsând şi pe muntele Bisericanilor aşezându-vă, în peştera lui Dumnezeu aţi slujit şi a vrăjmaşului putere aţi biruit, cei ce sunteţi cu îngerii vorbitori, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitori; pentru aceasta rugaţi-vă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, glasul l

Născătoare de Dumnezeu Fecioară alungă din ticălosul meu suflet trândăvia, lenea, neîngrijirea, nebunia, neastâmpărarea, necurăţia, grăirea împotrivă, neascultarea de poruncile dumnezeiescului Duh. Iar împreună cu acestea şi tot nesaţul, necunoştinţa, năravul cel fără de milă, conştiinţa cea fără mustrare. Şi cu rugăciunile tale mântuieşte sufletele noastre.

La binecuvântarea pâinilor

Troparul, glasul al 4-lea: Din tinereţile voastre iubindu-L pe Dumnezeu aţi părăsit lumea şi în munţii Carpaţi v-aţi sălăşluit, ca neîncetat să-I slujiţi, ajungând prin nevoinţele voastre să dobândiţi rugăciunea cea de foc, făcându-vă vase alese ale Sfântului Duh, povăţuitori ai sihaştrilor, ocrotitori ai celor din nevoi, şi ai celor mâhniţi mângâietori, rugaţi-vă lui Hristos Dumnezeu să se mântuiască sufletele noastre. (de două ori)

Troparul Maicii Domnului Născătoare de Dumnezeu: Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul… troparul cuvioşilor (de 2 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh al Sfântului. ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. (a Născătoarei de Dumnezeu)***

După catisma întâi, **Sedelna** glasul al 4-lea:

Iubind viaţa îngerească, din tinereţe ai luat jugul cel bun al lui Hristos, desăvârşindu-te prin ostenelile sihăstreşti, umplându-te de mireasma Sfântului Duh, fiind

apărător al celor din primejdii şi rugător pentru cei împovăraţi, cuvioase părinte Iosif, adu-ţi aminte de cei ce cu dragoste săvârşesc pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 3-lea

Crucea lui Hristos luând, cuvioase părinte Chiriac, ai dorit să vorbeşti cu El în adâncul pustiei şi în peşteră petrecând timp de şaizeci de ani în post, în privegheri şi rugăciuni neîncetate, acum te îndulceşti de frumuseţea slavei Lui celei dumnezeieşti, pe care roagă-L pentru noi cei ce săvârşim cu laude şi cu cântări sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Celor neputincioşi tu eşti cu adevărat tărie, prea curată Maică lui Dumnezeu, de aceea, smeriţii prin tine ne înălţăm, de tine cea înaltă ne ţinem, tuturor ne eşti izbăvitoare şi către Dumnezeu mijlocitoare.

După catisma a doua, **Sedelnă,** glasul 1:

Arătatu-te-ai sihaştrilor ca o făclie purtătoare de lumină, că împodobindu-te cu bunătatea şi înfrumuseţându-te cu înţelepciunea, îmbrăcat fiind cu darul smereniei şi aprins de dragostea către aproapele, ca soarele ai strălucit lumii, Sfinte Iosife, povăţuind pe ucenicii tăi şi pe toţi credincioşii pe calea mântuirii; ca cel ce ai îndrăznire către Domnul, roagă-te şi pentru noi, cei ce cu dragoste săvârşim pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul 1

Toată patima dulceţii ai lepădat-o, smerindu-ţi trupul, de Dumnezeu înţelepţite Chiriac, cu ostenelile înfrânării şi cu grele nevoinţe, iar de la diavol ai răbdat nenumărate ispite, pentru care Hristos ţi-a dăruit îndulcirea cea fără de sfârşit şi Împărăţia Lui cea veşnică, pe care roagă-L cuvioase, să ne dăruiască lumii pace, iertare de păcate şi sufletelor noastre mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, glasul al 3-lea

Marie, mireasa lui Dumnezeu, ceea ce speli noroiul inimilor noastre celor ticăloase, cu rugăciunile tale, şterge mulţimea greşalelor noastre şi ne aşează la limanul pocăinţei, pe noi cei neîndreptaţi. Căci în tine ne-am pus nădejdea prea curată, ca la una ce ai născut limanul milostivirii, ceea ce eşti cu totul fără de prihană.

Polileul Robii Domnului…, glas V; Mărimurile: glas 1; Stihurile se iau de la 17 ianuarie - Cuviosul Antonie cel mare.

Fericimu-te pe tine, Sfinte prea cuvioase părinte Iosif şi cinstim sfântă pomenirea ta, îndreptătorule al călugărilor şi lauda sihaştrilor.

Slăvimu-te pe tine, mult nevoitorule, părintele nostru Chiriac şi cinstim sfântă prăznuirea ta, povăţuitorul sihaştrilor şi împreună vorbitorule cu Îngerii.

Veniţi toate cetele monahilor să lăudăm pe marii nevoitori Iosif şi Chiriac, lauda sihaştrilor, din muntele Bisericanilor.

După Polieleu, **Sedealna** - glasul al 4-lea:

Fugind de tulburările lumii, pentru dragostea lui Hristos şi ascunzându-vă în peşteri pe valea cea binecuvântată a Bistriţei, neîncetat slăvindu-L pe Dumnezeu, rugaţi-L să dăruiască lumii pace şi sufletelor noastre mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 5-lea

Cu lumina cea neapropiată fiind luminat, ai strălucit în învăţăturile pustiului, luminând, cuvioase Iosife, pe cei ce cu sufletul curat au venit către tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin, glasul al 5-lea

Bucură-te, uşa Domnului cea neumblată, pe care mai înainte toţi cei prea drepţi te-au propovăduit: proorocul Daniil, munte netăiat; şi David dulcele cântăreţ cu Moise şi ceilalţi, rug şi năstrapă, toiag şi nor, uşă şi scaun şi munte mare te-au arătat nouă.

Antifonul întâi, glasul al 4-lea

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.

7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Prochimen glasul al 4-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate ce mi-a dat mie!

Toată suflarea…

Evanghelia de la Matei

Evanghelia de la Matei (XI, 27-30)(Caută joi, săptămâna a patra, după Rusalii)

Matei: XI, 27-30

27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.

29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile cuvioşilor Tăi, Iosif şi Chiriac, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Canoanele

Se pun canoanele.

Cuvioşilor părinţi, în tot pământul Moldovei a ieşit vestirea nevoinţelor voastre, pentru aceasta în ceruri plata ostenelilor aţi luat. Taberile demonilor le-aţi alungat şi mulţime de ucenici în muntele Bisericanilor aţi adunat. Cei ce pe urmele marilor cuvioşi părinţi ai bisericii aţi umblat, îndrăznire având către Dumnezeu, cereţi pace şi mântuire sufletelor noastre.

Canonul Sfântului cuvios Iosif

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Viaţa sihăstrească ai petrecut, Sfinte Iosif, lăsând cele trecătoare pentru cele statornice şi cununa primind de la Stăpânul, luminează-ne şi pe noi a urma ţie, cu totul fericite.

Dezleagă nerodirea faptelor noastre şi inimile ni le înmoaie ca să cântăm cu bună plăcere lauda lui Dumnezeu şi ţie cununa să-ţi împletim din cuvinte insuflate.

Evanghelia lui Hristos ai iubit-o cuvioase şi sufletul tău l-ai pierdut pentru El, iar acum te bucuri în lăcaşurile cele de veselie ale drepţilor, întru toţi vecii.

A Născătoarei

Maica lui Hristos celui Milostiv, cu iubire de oameni, milostiveşte-L pe Acela, ca inimă înfrântă să zidească în noi cei împietriţi cu păcate nenumărate.

Canonul Sfântului cuvios Chiriac

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Minune mare este a vedea cum dragostea pentru cele veşnice a lucrat frumos sufletul măritului Chiriac, iar trupul l-a supus ca pe un rob folosului sufletesc.

Din tinereţe ai ales calea cea strâmtă, părinte şi până la bătrâneţe n-ai încetat a nimici săltările patimilor pentru dragostea lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru Dumnezeu ai lăsat lumea cuvioase şi putere ai primit de sus ca să zdrobeşti capetele balaurilor celor nevăzuţi. Roagă-te să ne luminăm şi noi cu dragostea celor mai bune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe cei ce cu credinţă cinstesc naşterea ta Curată, învredniceşte-i prin rugăciunile tale să dobândească partea celor aleşi întru împărăţia Fiului tău.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Canonul Sfântului cuvios Iosif

Cântarea a 3 -a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Şi moartea cea nevăzută şi veşnică ai stricat-o, râvnind morţii lui Hristos celei de viaţă dătătoare, înţelegând că toate sunt trecătoare şi degrab se veştejesc.

Toate le-ai lăsat părinte şi în Ţara Sfântă ai mers ca să te închini Mormântului lui Hristos de unde sufletul ţi s-a aprins şi viaţă de pribegie ai ales pe acest pământ.

Multe învăţături ai primit în Mănăstirea Bistriţa şi pe toate ai vrut să le pecetluieşti cu vederea locurilor unde a pătimit Hristos ca prin credinţă să te alipeşti mai cu râvnă de Dânsul.

A Născătoarei

Sufletul tău, Stăpână, dureri grozave a suportat, urmând lui Hristos, Fiului tău care batjocură şi bici a răbdat pentru noi şi moartea şi iadul le-a ruşinat.

Canonul Sfântului cuvios Chiriac

Cântarea a 3 -a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Din inimă ai iubit pe Dumnezeu şi înşelăciunea lumii nu te-a ţinut să urci pe munţii cei pustii ca să petreci numai de Dumnezeu ştiut şi în munţii cereşti să te sălăşluieşti.

Ce este frigul şi foamea, arşiţa şi toată neputinţa trupului? Că pe acestea toate le-ai biruit, Sfinte părinte, cu puterea cea nebiruită a Duhului, care pe cele neputincioase le întăreşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetele cele aprinse ale patimilor le-ai biruit prin dragostea de Dumnezeu şi cu căldura Duhului Sfânt şi stăpân te-ai făcut peste trupul tău spre viaţa nestricăcioasă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mijlocitoarea creştinilor şi nădejdea celor deznădăjduiţi, văpăile cele aprinse ale iadului cumplit pornite asupra noastră domoleşte-le ca să te lăudăm pe tine, ceea ce ai născut pe Izbăvitorul sufletelor noastre.

Sedelnă: Ai învins patimile, luminându-ţi sufletul cu iubirea lui Dumnezeu şi agonisind înţelepciunea cea de sus, ai povăţuit pe ucenici şi pe creştini spre mântuire, îndemnându-i să urmeze lui Hristos. Pentru aceasta, ai luat cununa cea cerească, iubite părinte, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Timp de şaizeci de ani ai slujit lui Dumnezeu precum un alt Onufrie, cinstite părinte, sfinţindu-ţi sufletul cu rugăciunea şi cu fapte bune, iar trupul smerindu-ţi cu obositoare osteneli, ai ajuns la iubitul Mire ceresc, pe care roagă-L să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei

La Mireasa cu totul fără de prihană a Făcătorului, ca o Maică nenuntită a Izbăvitorului, ca una ce eşti locaş Mângâietorului, prea lăudată, pe mine ce sunt locaş întinat al fărădelegii şi întru cunoştinţă batjocură demonilor m-am făcut, grăbeşte de mă izbăveşte de lucrarea lor cea rea, locaş luminat prin fapta bună făcându-mă, ceea ce eşti de lumină primitoare, curată. Alungă negura patimilor şi mă învredniceşte de impărtăşirea cea de sus şi de lumina cea neînserată, cu rugăciunile tale.

Canonul Sfântului cuvios Iosif

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Viaţa ta cea minunată a strălucit şi în pustia Iordanului, părinte, şi mulţi au slăvit pe Dumnezeu şi pe tine te-au urmat ca la limanul cel lin să poposească.

Străină viaţă ai petrecut şi în pustiu îngereşte ai vieţuit, cu lumina credinţei sufletul ţi-ai luminat şi luminile cele mincinoase le-ai lepădat, drept aceea, nestricăciunea ai dobândit-o în inima ta şi veşnica veselie.

Purtat fiind de Duhul Sfânt, pildă vieţi celei neveştejite în pustia Iordanului s-a făcut cuviosul Iosif, cu fapta şi cu cuvântul hrănind sufletele ce veneau la dânsul, ca la un doctor şi dascăl iscusit.

A Născătoarei

Născătoare, roagă-L pe Acela în locaşurile de odihnă să aşeze sufletele noastre şi de negura mâhnirilor să ne acopere pe noi, cei ce înotăm pe marea acestei vieţi zbuciumate.

Maică a Luminii neînserate, ceea ce pe Stăpânul Raiului ai, roagă-L pe Acela în locaşurile de odihnă să aşeze sufletele noastre şi de negura mâhnirilor să ne acopere pe noi, cei ce înotăm pe marea acestei vieţi zbuciumate.

Canonul Sfântului cuvios Chiriac

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Cu osârdie ai topit în tine duhul mâniei şi al vrajbei şi a toată răutatea şi liniştea în Dumnezeu ai dobândit. Iar poftele cele amăgitoare le-ai dezrădăcinat şi de stricăciune ai scăpat.

Luminându-ţi-se ochii spre contemplarea cea naturală, ai fugit din lumea cea deşartă şi în mijlocul pădurii te-ai aşezat ca într-un rai al desfătării. Cu îndrăzneală roagă pe Dumnezeu să ne mântuiască şi pe noi de stricăciunile lumeşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Hrană având învăţătura cea aleasă a Evangheliei, dulceţile cele lumeşti le-ai lepădat, ba şi pământul l-ai uitat, părinte prea cuvioase, de dulceţile cele netrecătoare bucurându-te încă din această viaţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Curăţie străină având şi nemaiîntâlnită, că ai născut pe Cel ce pe toate le curăţeşte, nu te depărta de la noi, Fecioară nestricată, ci ne întoarce din înstrăinarea noastră la patria cea adevărată.

Canonul Sfântului cuvios Iosif

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Lucrând înţelepţeşte ogorul sufletului tău în pustia Iordanului, sfinte, te-ai îmbogăţit în lucrurile cele netrecătoare, şi aşa te-ai întors în Moldova, alungat fiind de năvălirile barbarilor.

Mănăstirea ta de metanie Bistriţa, te-a primit, bucurându-se de un asemenea vieţuitor, dar râvna după rugăciunea cea de taină te-a împins, părinte, spre locurile cele pustii ale munţilor, prielnice pentru lucrarea mântuirii.

Cela ce ştia puterea rugăciunii celei adevărate, a cuviosului Iosif că a lucrat în chip minunat prin puterea cea mângâietoare a Duhului Sfânt în inima lui însingurarea cea cu îngerii vorbitoare şi de taine văzătoare.

A Născătoarei

Legile firii ai biruit, de Dumnezeu Născătoare, că ai zămislit pe Cel ce alcătuieşte pe om în pântecele maicii sale şi ai născut cu trup spre mântuirea noastră pe Cel mai înainte decât toată zidirea.

Canonul Sfântului cuvios Chiriac

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Îndestulându-se bogat cu cuvintele Evangheliei şi luminându-şi inima şi sufletul cu puterea lor, desfătarea cea duhovnicească a dobândit-o cuviosul Chiriac călcând peste toate cele pământeşti cu bună cuviinţă.

Apa cea vie a Duhului s-a vărsat în sufletul tău, părinte, şi de bucurie cerească te-a umplut, purtându-te mai presus de cele omeneşti şi omorând până la sfârşit patimile cele trupeşti care strică sufletul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu adevărat nou Adam s-a arătat Sfântul Chiriac, ca pe pământ ca acela în Rai a vieţuit, dobândind chipul cel dintâi prin curăţirea cea ostenicioasă a lucrării de taină a minţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cel mai înainte de veci şi mai presus de întinăciunea lumii, pe Cel ce a topit păcatul L-ai născut lumii în chip minunat, Fecioară nenuntită, şi neamul nostru la slobozenia cea adevărată l-ai adus.

Canonul Sfântului cuvios Iosif

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Urmând părinţilor din vechime însingurarea cea de viaţă străină lucrătoare ai îmbrăţişat, cuvioase, pustia Iordanului lăsând şi pe cea a munţilor Carpaţi luând.

Iubitori de dulceţi pământeşti ne-am făcut noi, pământenii, dar cuviosul Iosif pe toate le-a lăsat şi lui Dumnezeu a urmat, râvnind dulceţilor celor mai presus de minte.

În cuvioşie şi rugăciune ai petrecut, sfinte, punând rânduiala de schit celor şapte-sprezece ucenici ai tăi, locuind mai deosebit în munţii cei sălbatici ca sălbăticia trupului prin înfrânare să o îmblânzeşti.

A Născătoarei

Te mărim pe tine, de Dumnezeu Născătoare, şi cu osârdie te rugăm ca să ne acoperi pe noi de mânia cea cumplită a Stăpânului şi să ne scapi de ispitele diavoleşti, că toate le poţi câte le voieşti.

Canonul Sfântului cuvios Chiriac

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

La limanurile neînviforate ale liniştii ai ajuns părinte, dar cine va spune răbdarea ta şi smerenia cu care te-ai ostenit în lupta cea bună a lui Hristos, şi cine va povesti necazurile inimii tale ce cu tărie le-ai răbdat?

De lacrimi au adăpat sufletul tău ca să-l împace cu Dumnezeu şi dragostea de aproapele cu smerenia s-au împreunat în sufletul tău sfinte, fără de cruţare tăind hăţişurile patimilor cele de diavol semănate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ascultare desăvârşită făcând în obştea Bisericanilor, toate bunătăţile ai dobândit printr-însa, sfinte, răbdarea, smerenia şi osteneala, locaş făcându-şi în inima ta şi împodobind-o cu podoabele nestricăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nestricată ai rămas, Fecioară, după naşterea cea nepriceputǎ. Ci arde cu focul cel de sus stricăciunea inimii noastre şi vesteşte cu rugăciunile tale tulburarea patimilor ce înviforează cugetele noastre.

Condac: Rugăciunea şi liniştea iubind, nevoinţa şi răbdarea îmbrăcând, patimile cele pierzătoare le-au spălat cu sudorile pustiei, cuvioşii Iosif şi Chiriac din Bisericani. Unul nominator al chinoviei s-a făcut şi iscusit păstor, iar celălalt sfeşnic al luminii neînserate s-a arătat prin înstrăinarea cea mai desăvârşită.

Icos: Cu răbdare şi bărbăţie luptând cu patimile, cinstea cea mai bună au dobândit şi neiubitori de slavă, s-au făcut de Dumnezeu purtătorii părinţi. Că biciuind trupul cu ostenelile pustiei, sufletul spre cer l-au înaripat, în locaşurile Raiului sălăşluindu-se după ce locaşuri s-au făcut ale darului lui Dumnczeu. Cu vrednicie să-i lăudăm deci, zicând: Bucuraţi-vă, părinţi fericiţi, de sus ocrotitori ai Moldovei şi ai Raiului locuitori!

Sinaxar

Întru această zi, facem pomenirea Sfinţilor prea cuvioşi părinţi Iosif şi Chiriac de la Bisericani.

Viaţa Sfântului Iosif

Acest prea cuvios părinte este cel dintâi sihastru cunoscut în muntele Bisericanilor şi adevăratul întemeietor al mănăstirii cu acelaşi nume. S-a născut într-un sat din ţinutul Neamţ şi de mic copil avea înclinare spre viaţa călugărească. Lăsându-şi părinţii a intrat în nevoinţa monahală la Mănăstirea Bistriţa, ctitoria marelui domn Alexandru cel bun. Aici, primind îngerescul chip ai călugăriei, în puţini ani a deprins de la părinţii bătrâni meşteşugul încordărilor duhovniceşti, astâmpărându-şi patimile firii cu cureaua postului şi înălţându-şi mintea la Mirele Hristos prin neîncetată rugăciune.

Văzând cuviosul Iosif că nu are destulă linişte în mănăstirea Bistriţa, şi arzând cu inima să se închine la Mormântul Domnului a luat binecuvântare de la egumenul mănăstirii, Dometian şi a plecat la Locurile Sfinte.

După ce s-a închinat la Mormântul dătător de viaţă din Ierusalim s-a retras la pustie în valea Iordanului, ajungând în puţini ani sihastru vestit. Aici s-a nevoit într-o peşteră, mai întâi singur, apoi cu câţiva ucenici, îndurând multe ispite şi năluciri de la diavol.

Fiind vestit prin viaţa lui de o înaltă trăire duhovnicească, şi-a adunat în preajma lui şaptesprezece pustnici, întemeind prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Ţara Sfântă. Dintre cei mai cunoscuţi ucenici ai cuviosului amintim: Simon, Metodie, Varnava, Petru, Averchie şi Gherman.

Dar Sihăstria lui Iosif de la Iordan nu a dăinuit multă vreme, că năvălind arabii asupra Sfintelor locuri multă spaimă şi tulburare au făcut printre creştini. Văzând aceste tulburări în Ţara Sfântă, cuviosul Iosif şi-a luat pe cei şaptesprezece ucenici, şi după ce s-au închinat la Mormântul Domnului au venit cu toţii în Moldova la mănăstirea Bistriţa.

Astfel, Sihăstria lui Iosif din Valea Iordanului s-a mutat în Moldova pe muntele Bisericanilor. Văzând că se înmulţesc ucenicii lui pe munte, a înălţat o mică biserică de lemn cu hramul “Buna Vestire”, a făcut chilii împrejur, şi a adunat aici o parte călugări.

Rânduiala obştii cuviosului Iosif era aceasta: rugăciune neîncetată în biserică şi la chilii, post, metanii, cântare psalmilor lui David, desăvârşită ascultare şi dragostea între fraţi.

Schitul lui Iosif era singura aşezare mănăstirească cu rânduială achimită (neadormită) din ţara noastră, după moda mănăstirilor studiţilor din Constantinopol.

Vieţuind o vreme aceşti pustnici pe aceste locuri, au început a se îndesi războaiele din partea turcilor şi în urma deselor incendii ale bisericuţei lor, s-au hotărât să meargă să vieţuiască la Sfântul Munte al Atonului. Drept pentru care, pornindu-se ei pe cărarea ce duce spre pârâul numit Valea rea, îndată li s-a arătat PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a întrebat: „Unde vă duceţi, părinţilor?”

„Ne ducem la Grădina Sfinţiei tale” au răspuns aceştia, la care Împărăteasa Cerului le-a spus: „Întoarceţi-vă înapoi, căci şi aici este grădina mea.”

Iar ei, făcând închinăciuni şi lacrimi de bucurie vărsând, au aşezat în acel loc spre închinare, o iconiţă cu chipul prea curatei Fecioare, ca aducere aminte a neamurilor de pe urmă de minunea ce s-a săvârşit în acel loc.

Pentru marile lui nevoinţe şi viaţa de sfinţenie pe care o ducea, s-a învrednicit, fiind încă în trup, a o vedea pe Maica Domnului.

Cuviosul Iosif a fost cinstit de credincioşi, ca sfânt, din viaţă, fiind pomenit în partea locului până în zilele noastre.

Mai târziu, Schitul lui Iosif s-a numit de credincioşi: Schitul Bisericani, adică cel al ”evlavioşilor”, pentru că monahii se rugau neîncetat cu post şi lacrimi şi mulţi se vindecau de boli prin binecuvântarea cuviosului.

Deci, mult nevoindu-se sfântul şi ajungând la măsura părinţilor de demult, şi-a dat sufletui lui în mâinile Domnului şi a fost numărat în ceata sfinţilor.

Viaţa Sfântului Chiriac

Prea cuviosul părintele nostru Chiriac de la Bisericani s-a numărat printre cei mai mari asceţi şi cuvioşi ai Bisericii Ortodoxe Române. El s-a nevoit la începutul sec. XVII-lea în obştea Mănăstirii Bisericani, care număra pe atunci peste 10 călugări.

Aprinzându-se de dumnezeiescul dor, s-a retras la puţin într-o peşteră din muntele lui Simon şi acolo s-a nevoit singur şi: mai aspră osteneală timp de 60 de ani. Iar nevoinţa lui era acea vara şi iarna petrecea pe munte cu trupul gol, în rugăciune şi

slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi biruind desăvârşit cu putere de la Hristos neputinţele firii şi ispitele diavolului. (…)

Cu sfintele lor rugăciuni Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Canonul Sfântului cuvios Iosif

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Cuvântul adevărului ai iubit mai mult decât toate, că pustia îmbrăţişând, nu te-ai făcut pustiu de învăţăturile cele drepte, ci sufletul tău ogor l-ai făcut cuvintelor duhovniceşti, dar şi pe ucenicii tăi i-ai deprins lucrarea aceasta.

A Născătoarei

Multe sunt năvălirile cele de suflet pierzătoare asupra noastră, prea curată Fecioară, dar, ocrotirea ta cea caldă având, se biruiesc vrăjmaşii toţi, pentru care pe Dumnezeu Îl slăvim, mărindu-te pe tine, apărătoarea noastră.

Canonul Sfântului cuvios Chiriac

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Dorind după viaţa cea netrecătoare, cu postul ţi-ai veştejit sălbăticia trupului şi ai aşezat într-însul pacea duhului. Întăreşte-ne şi pe noi să ne nevoim cu bărbăţie, ca să tăiem odrăslirile faptelor celor pierzătoare.

Ca să te îmbraci cu haina cea de nuntă, grija pentru haina cea văzută ai lepădat-o, iubind necinstea ca pe cinste şi necazul ca pe desfătare, mai înainte văzând cu ochiul credinţei că lumea aceasta e degrab trecătoare şi sufletul nemuritor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe oameni iubind, înţelepţeşte te-ai depărtat de dânşii, neiubind nimic omenesc. Inima ţi-ai lucrat-o astfel spre nefăţarnica dragoste de fraţi ce s-a aprins înăuntru de puterea cea minunată a lui Hristos în Duhui cel Preasfânt.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Scapă-ne pe noi de durerile ce ne apasă, Mireasă curată, ceea ce ai răbdat durerile cele de Maică văzând pe Fiul tău pătimind pentru noi, şi ne mântuieşte de întristarea cea lumească prin credinţa cea vie în Împăratul cel nemuritor.

Canonul Sfântului cuvios Iosif

Cântarea a 8 -a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Laudă de mulţumire ai cântat lui Dumnezeu, părinte Iosif, că ucenici nenumăraţi ţi-a trimis, atraşi fiind de dumnezeiasca ta petrecere, zicând şi noi pentru acestea: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Patimile călcând, trupul biruind şi sufletul împodobindu-l cu virtuţi, doctor te-ai arătat celor bolnavi şi tămăduitor orbirii duhovniceşti, celor ce cântă: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Hrană adevărată având din destul, în mijlocul acestei lumi mincinoase, ospăţ îmbelşugat ai întins sufletelor însetate de mântuire şi ai făcut pe toţi într-un cuget să strige: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

A Născătoarei

Bucură-te, căruia cuvântului şi oglinda strălucirii celei de sus, că ai răsărit nouă vinul ce îndulceşte inimile noastre, şi care tămăduieşte rănile cele amare făcându-ne să cântăm: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Canonul Sfântului cuvios Chiriac

Cântarea a 8 -a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Războind până la capăt patimile cele viclene, blând te-ai făcut la obicei şi pământul dreptăţii ai moştenit, părăsind cele de jos ale pământului şi afundându-te în adâncurile Duhului.

Nevoinţele tale cuvioase Chiriac întrec înţelegerea noastră, că viaţă îngerească au rodit în trup material. Că pământ fiind, rai te-ai făcut şi de omul cel vechi curăţindu-te, cu îngerii te-ai numărat.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Nu numai cu ostenelile cele dureroase te-ai trudit să stingi văpăile patimilor ci le-ai domolit şi cu lacrimile dătătoare de mângâiere dumnezeiască şi cu îndulcirile cele veselitoare ale Duhului lui Dumnezeu, care mântuieşte de stricăciune inimile cele credincioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Al doilea rai te-ai arătat că lucrându-ţi sufletul minunat ai odrăslit Pomul Vieţii, pe Hristos, cel ce satură pe cei însetaţi de dreptate şi vindecă pe cei bolnavi de muşcăturile lui Veliar, pentru aceasta toţi te cinstim pe tine.

Canonul Sfântului cuvios Iosif

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

Albină culegătoare de mierea cea cerească ai fost şi de dulceţi duhovniceşti te-ai umplut, părinte, în viaţa de obşte vieţuind, pustia locuind şi pământul Moldovei, grădina Maicii Domnului lucrând.

Dumnezeu trimite roadă câmpului şi ploi la vreme pentru folos trupesc, dar prin tine, cuvioase, pământul cel neroditor şi pustiu 1-a făcut să odrăslească vlăstare neveştejite spre Viaţa veşnică.

Viaţa sfinţilor părinţi s-a înmulţit prin cuviosul Iosif, păstorul cel bun, care sufletul său şi-a curăţit şi pe ucenici la ceruri i-a suit şi de veşnicile munci i-a slobozit cu grija cea neobosită şi cu dragoste neostoită.

A Născătoarei

Ceea ce obştea Bisericanilor ai ocrotit şi spre dânşii ai binevoit, nu ne lăsa nici pe noi, Născătoare de Dumnczeu, pradă vrăjmaşilor nevăzuţi şi patimilor cumplite, ci odihneşte inimile noastre cu mângâierile tale cele de Maică, de păcate tămăduitoare.

Canonul Sfântului cuvios Chiriac

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

Nevoinţele tale cele peste fire au minunat pe îngeri şi pe mitropolitul Dosoftei 1-au plecat a se închina cu evlavie moaştelor tale, cele ce au dobândit de la Dumnezeu nestricăciunea.

Sufletul prin nevoinţa aspră cu aripile Duhului la cereştile locaşuri ţi l-ai mutat, iar trupul tău mărturie a rămas nouă a vieţii tale neprihănite. Drept aceea slăvim pe Dumnezeu, Cel ce pe cei morţi îi înviază şi pe drepţi îi încununează.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fericit eşti, părinte Chiriac, că moartea cea dintâi ai biruit şi la ceruri te-ai suit şi mai presus te-ai făcut, prin darul lui Hristos, decât moartea cea de-a doua. Căci cugetul tău mutându-l la Hristos, biruitor al puterii iadului te-ai arătat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

La ceruri te-ai mutat şi de noi nu te-ai despărţit, Marie, a lui Hristos Mireasă. Ci roagă pe Stăpânul să dăruiască mutare paşnică sufletelor noastre la cele netrecătoare, puterile potrivnicilor biruindu-le cu tăria Sa.

Luminânda, glasul al 2-lea: Lumina cea mai presus de lumină având-o în suflet, dăruită de către Sfântul Duh, cuvioşilor părinţi Iosif şi Chiriac, rugaţi-vă lui Dumnezeu să ne curăţim şi noi simţirile pentru a putea vedea cu sufletul curat şi luminat, calea care duce spre mântuire şi să desprindem dragostea faţă de ostenelile duhovniceşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maică a lui Dumnezeu te ştim toţi pe tine ceea ce te-ai arătat Fecioară cu adevărat şi după naştere, noi cei ce cu dragoste alergăm la a ta bunătate. Că pe tine te avem noi păcătoşii folositoare şi pe tine te-am câştigat întru ispite mântuire, una cea cu totul fără de prihană.

La Laude

Se cântă **stihirile** pe 4, glasul I:

Veniţi toate cetele călugărilor şi dreptslăvitorilor creştini să lăudăm în frumoase cântări pe cuviosul Iosif de la Bisericani, pe marele povăţuitor al sihaştrilor, pe dascălul rugăciunii neîncetate care, acum slăveşte cu cetele cuvioşilor şi cu toţi sfinţii pe Dumnezeu; pentru aceasta şi noi cu umilinţă îi cântăm: Bucură-te, Iosife, mult nevoitorule.

Bunule nevoitor, lăsând pentru o vreme patria, te-ai ostenit în Ţara Sfântă cu pustnicii din pustiul Iordanului, în peşteră jertfindu-te pentru dragostea lui Dumnezeu şi de darul lacrimilor şi al rugăciunii te-ai învrednicit, pentru aceasta îţi cântăm: Bucură-te, prea cuvioase părinte Iosif, lauda Moldovei şi întemeietorul chinoviei Bisericani neîncetând a te ruga pentru sufletele noastre.

Vas de sfinţite fapte bune făcându-te, cuvioase Chiriac te-ai învrednicit ca în Grădina Maicii Domnului să fii chemat pentru a te desăvârşi, deoarece ai iubit mai presus de orice pe Dumnezeu, iar acum vezi bunăvoinţa cortului celui adevărat, negrăită frumuseţe pe care a întemeiat-o Cel Preaînalt, sfinte, şi sălăşluieşti întrînsul cu voie bună, alături de cei ce îl iubesc pe Dânsul. Pe Acela roagă-L să dăruiască sufletelor noastre mare milă.

Cununa sihaştrilor de pe Valea Bistriţei, fericite Chiriac, de nesăţioasa dragoste şi de iubirea lui Hristos fiind mişcat, în pustietăţi I-ai căutat pe El, depărtându-te de toate tulburările lumeşti, numai cu Acela singur vorbind şi cu mintea unindu-te cu El, de lumina Duhului Sfânt te-ai umplut. Cu care luminează şi sufletele noastre ale celor ce te lăudăm pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. glasul al 5-lea

Cuvioşilor părinţi, ca nişte crini din pământul Moldovei aţi odrăslit, căutând, purtătorilor de Dumnezeu, a afla pe Cel Neajuns şi aţi dorit a vorbi singuri numai cu Dânsul, pentru aceasta, fugind aţi părăsit lumea, petrecând prin pustietăţi şi prin munţi şi v-aţi îmbrăcat cu Hristos, nepurtând grijă de haină, cumpărându-vă vouă haina nestricăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. glasul V

Bucură-te, uşa Domnului cea neumblată! Bucură-te, zidul şi acoperământul celor ce aleargă la tine! Bucură-te, limanul cel neviforat şi care nu ştii de nuntă! Ceea ce ai născut cu trup pe Făcătorul tău şi Dumnezeu, nu înceta a te ruga pentru cei ce cântă şi se închină naşterii tale.

Doxologia mare. Ecteniile şi Otpusul Ceasul întâi

La Liturghie

Fericirile pe 6, trei de la Cântarea a 3-a trei de la Cântarea a 6-a

Prochimen glas 7: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie.

Apostolul:

Din Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei: XIII, 7-16

Fraţilor,
7. Aduceţi-vă aminte de mai-marii voştri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumne-zeu; priviţi cu luare aminte cum şi-au încheiat viaţa şi urmaţi-le credinţa.

8. Iisus Hristos, ieri şi azi şi în veci, este acelaşi.
9. Nu vă lăsaţi furaţi de învăţăturile străine cele de multe feluri; căci bine este să vă întăriţi prin har inima voastră, nu cu mâncăruri, de la care n-au avut nici un folos cei ce au umblat cu ele.
10. Avem altar, de la care nu au dreptul să mănânce cei ce slujesc cortului.
11. Într-adevăr, trupurile dobitoacelor - al căror sânge e adus de arhiereu, pentru împăcare, în Sfânta Sfintelor - sunt arse afară din tabără.
12. Pentru aceea şi Iisus, ca să sfinţească poporul cu sângele Său, a pătimit în afara porţii.
13. Deci dar să ieşim la El, afară din tabără, luând asupra noastră ocara Lui.
14. Căci nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie.
15. Aşadar, prin El să aducem pururea lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul buzelor, care prea slăvesc numele Lui.
16. Iar facerea de bine şi într-ajutorarea nu le daţi uitării; căci astfel de jertfe sunt bine plăcute lui Dumnezeu.

Aliluia, glasul al 2-lea

Preoţii tăi, Doamne, cu dreptatea se vor îmbrăca

Stih: Fericit e bărbatul care se teme de Domnul

Evanghelia de la Marcu

Marcu: VIII, 34-38; IX,1
Zisa Domnul:
34. Şi chemând la Sine mulţimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voieşte să vină după Mine să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie.
35. Căci cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine şi pentru Evanghelie, acela îl va scăpa.
36. Căci ce-i foloseşte omului să câştige lumea întreagă, dacă-şi pierde sufletul?
37. Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său?
38. Căci de cel ce se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat şi păcătos, şi Fiul Omului Se va ruşina de el, când va veni întru slava Tatălui său cu sfinţii îngeri.
1. Şi le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu, venind întru putere.

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul şi de auzul rău nu se va teme.

Sursa:**http://www.sfintiromani.ro/ro/pagina/497/octombrie_iosif_si_chiriac_bisericani_slujba.html**

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani

Troparul Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani, (glasul 1): Povățuitori sihaștrilor, ocrotitori ai celor din nevoi și celor mâhniți mângâietori, Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac cei ce ați dobândit rugăciunea cea de foc și vase alese a Sfântului Duh v-ați făcut, rugați-vă lui Dumnezeu să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă!

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Viaţa sihăstrească ai petrecut, Sfinte Iosif, lăsând cele trecătoare pentru cele statornice şi cununa primind de la Stăpânul, luminează-ne şi pe noi a urma ţie, cu totul fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezleagă nerodirea faptelor noastre şi inimile ni le înmoaie ca să cântăm cu bună plăcere lauda lui Dumnezeu şi ţie cununa să-ţi împletim din cuvinte insuflate.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Evanghelia lui Hristos ai iubit-o cuvioase şi sufletul tău l-ai pierdut pentru El, iar acum te bucuri în lăcaşurile cele de veselie ale drepţilor, întru toţi vecii.

A Născătoarei

Maica lui Hristos celui Milostiv, cu iubire de oameni, milostiveşte-L pe Acela, ca inimă înfrântă să zidească în noi cei împietriţi cu păcate nenumărate.

Cântarea a 3 -a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Şi moartea cea nevăzută şi veşnică ai stricat-o, râvnind morţii lui Hristos celei de viaţă dătătoare, înţelegând că toate sunt trecătoare şi degrab se veştejesc.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toate le-ai lăsat părinte şi în Ţara Sfântă ai mers ca să te închini Mormântului lui Hristos de unde sufletul ţi s-a aprins şi viaţă de pribegie ai ales pe acest pământ.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Multe învăţături ai primit în Mănăstirea Bistriţa şi pe toate ai vrut să le pecetluieşti cu vederea locurilor unde a pătimit Hristos ca prin credinţă să te alipeşti mai cu râvnă de Dânsul.

A Născătoarei

Sufletul tău, Stăpână, dureri grozave a suportat, urmând lui Hristos, Fiului tău care batjocură şi bici a răbdat pentru noi şi moartea şi iadul le-a ruşinat.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa ta cea minunată a strălucit şi în pustia Iordanului, părinte, şi mulţi au slăvit pe Dumnezeu şi pe tine te-au urmat ca la limanul cel lin să poposească.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Străină viaţă ai petrecut şi în pustiu îngereşte ai vieţuit, cu lumina credinţei sufletul ţi-ai luminat şi luminile cele mincinoase le-ai lepădat, drept aceea, nestricăciunea ai dobândit-o în inima ta şi veşnica veselie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtat fiind de Duhul Sfânt, pildă vieţi celei neveştejite în pustia Iordanului s-a făcut cuviosul Iosif, cu fapta şi cu cuvântul hrănind sufletele ce veneau la dânsul, ca la un doctor şi dascăl iscusit.

A Născătoarei

Născătoare, roagă-L pe Acela în locaşurile de odihnă să aşeze sufletele noastre şi de negura mâhnirilor să ne acopere pe noi, cei ce înotăm pe marea acestei vieţi zbuciumate.

Maică a Luminii neînserate, ceea ce pe Stăpânul Raiului ai, roagă-L pe Acela în locaşurile de odihnă să aşeze sufletele noastre şi de negura mâhnirilor să ne acopere pe noi, cei ce înotăm pe marea acestei vieţi zbuciumate.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lucrând înţelepţeşte ogorul sufletului tău în pustia Iordanului, sfinte, te-ai îmbogăţit în lucrurile cele netrecătoare, şi aşa te-ai întors în Moldova, alungat fiind de năvălirile barbarilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mănăstirea ta de metanie Bistriţa, te-a primit, bucurându-se de un asemenea vieţuitor, dar râvna după rugăciunea cea de taină te-a împins, părinte, spre locurile cele pustii ale munţilor, prielnice pentru lucrarea mântuirii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cela ce ştia puterea rugăciunii celei adevărate, a cuviosului Iosif că a lucrat în chip minunat prin puterea cea mângâietoare a Duhului Sfânt în inima lui însingurarea cea cu îngerii vorbitoare şi de taine văzătoare.

A Născătoarei

Legile firii ai biruit, de Dumnezeu Născătoare, că ai zămislit pe Cel ce alcătuieşte pe om în pântecele maicii sale şi ai născut cu trup spre mântuirea noastră pe Cel mai înainte decât toată zidirea.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând părinţilor din vechime însingurarea cea de viaţă străină lucrătoare ai îmbrăţişat, cuvioase, pustia Iordanului lăsând şi pe cea a munţilor Carpaţi luând.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubitori de dulceţi pământeşti ne-am făcut noi, pământenii, dar cuviosul Iosif pe toate le-a lăsat şi lui Dumnezeu a urmat, râvnind dulceţilor celor mai presus de minte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În cuvioşie şi rugăciune ai petrecut, sfinte, punând rânduiala de schit celor şaptesprezece ucenici ai tăi, locuind mai deosebit în munţii cei sălbatici ca sălbăticia trupului prin înfrânare să o îmblânzeşti.

A Născătoarei

Te mărim pe tine, de Dumnezeu Născătoare, şi cu osârdie te rugăm ca să ne acoperi pe noi de mânia cea cumplită a Stăpânului şi să ne scapi de ispitele diavoleşti, că toate le poţi câte le voieşti.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvântul adevărului ai iubit mai mult decât toate, că pustia îmbrăţişând, nu te-ai făcut pustiu de învăţăturile cele drepte, ci sufletul tău ogor l-ai făcut cuvintelor duhovniceşti, dar şi pe ucenicii tăi i-ai deprins lucrarea aceasta.

A Născătoarei

Multe sunt năvălirile cele de suflet pierzătoare asupra noastră, prea curată Fecioară, dar, ocrotirea ta cea caldă având, se biruiesc vrăjmaşii toţi, pentru care pe Dumnezeu Îl slăvim, mărindu-te pe tine, apărătoarea noastră.

Cântarea a 8 -a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Laudă de mulţumire ai cântat lui Dumnezeu, părinte Iosif, că ucenici nenumăraţi ţi-a trimis, atraşi fiind de dumnezeiasca ta petrecere, zicând şi noi pentru acestea: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Patimile călcând, trupul biruind şi sufletul împodobindu-l cu virtuţi, doctor te-ai arătat celor bolnavi şi tămăduitor orbirii duhovniceşti, celor ce cântă: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hrană adevărată având din destul, în mijlocul acestei lumi mincinoase, ospăţ îmbelşugat ai întins sufletelor însetate de mântuire şi ai făcut pe toţi într-un cuget să strige: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

A Născătoarei

Bucură-te, căruia cuvântului şi oglinda strălucirii celei de sus, că ai răsărit nouă vinul ce îndulceşte inimile noastre, şi care tămăduieşte rănile cele amare făcându-ne să cântăm: Toate lucrurile Domnului lăudaţi pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Albină culegătoare de mierea cea cerească ai fost şi de dulceţi duhovniceşti te-ai umplut, părinte, în viaţa de obşte vieţuind, pustia locuind şi pământul Moldovei, grădina Maicii Domnului lucrând.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeu trimite roadă câmpului şi ploi la vreme pentru folos trupesc, dar prin tine, cuvioase, pământul cel neroditor şi pustiu 1-a făcut să odrăslească vlăstare neveştejite spre Viaţa veşnică.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Viaţa sfinţilor părinţi s-a înmulţit prin cuviosul Iosif, păstorul cel bun care sufletul său şi-a curăţit şi pe ucenici la ceruri i-a suit şi de veşnicile munci i-a slobozit cu grija cea neobosită şi cu dragoste neostoită.

A Născătoarei

Ceea ce obştea Bisericanilor ai ocrotit şi spre dânşii ai binevoit, nu ne lăsa nici pe noi, Născătoare de Dumnczeu, pradă vrăjmaşilor nevăzuţi şi patimilor cumplite, ci odihneşte inimile noastre cu mângâierile tale cele de Maică, de păcate tămăduitoare.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani

Troparul Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani, (glasul 1): Povățuitori sihaștrilor, ocrotitori ai celor din nevoi și celor mâhniți mângâietori, Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac cei ce ați dobândit rugăciunea cea de foc și vase alese a Sfântului Duh v-ați făcut, rugați-vă lui Dumnezeu să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă!

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Minune mare este a vedea cum dragostea pentru cele veşnice a lucrat frumos sufletul măritului Chiriac, iar trupul l-a supus ca pe un rob folosului sufletesc.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din tinereţe ai ales calea cea strâmtă, părinte şi până la bătrâneţe n-ai încetat a nimici săltările patimilor pentru dragostea lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru Dumnezeu ai lăsat lumea cuvioase şi putere ai primit de sus ca să zdrobeşti capetele balaurilor celor nevăzuţi. Roagă-te să ne luminăm şi noi cu dragostea celor mai bune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe cei ce cu credinţă cinstesc naşterea ta Curată, învredniceşte-i prin rugăciunile tale să dobândească partea celor aleşi întru împărăţia Fiului tău.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Cântarea a 3 -a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din inimă ai iubit pe Dumnezeu şi înşelăciunea lumii nu te-a ţinut să urci pe munţii cei pustii ca să petreci numai de Dumnezeu ştiut şi în munţii cereşti să te sălăşluieşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ce este frigul şi foamea, arşiţa şi toată neputinţa trupului? Că pe acestea toate le-ai biruit, Sfinte părinte, cu puterea cea nebiruită a Duhului, care pe cele neputincioase le întăreşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetele cele aprinse ale patimilor le-ai biruit prin dragostea de Dumnezeu şi cu căldura Duhului Sfânt şi stăpân te-ai făcut peste trupul tău spre viaţa nestricăcioasă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mijlocitoarea creştinilor şi nădejdea celor deznădăjduiţi, văpăile cele aprinse ale iadului cumplit pornite asupra noastră domoleşte-le ca să te lăudăm pe tine, ceea ce ai născut pe Izbăvitorul sufletelor noastre.

Sedelnă: Ai învins patimile, luminându-ţi sufletul cu iubirea lui Dumnezeu şi agonisind înţelepciunea cea de sus, ai povăţuit pe ucenici şi pe creştini spre mântuire,

îndemnându-i să urmeze lui Hristos. Pentru aceasta, ai luat cununa cea cerească, iubite părinte, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Timp de şaizeci de ani ai slujit lui Dumnezeu precum un alt Onufrie, cinstite părinte, sfinţindu-ţi sufletul cu rugăciunea şi cu fapte bune, iar trupul smerindu-ţi cu obositoare osteneli, ai ajuns la iubitul Mire ceresc, pe care roagă-L să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei

La Mireasa cu totul fără de prihană a Făcătorului, ca o Maică nenuntită a Izbăvitorului, ca una ce eşti locaş Mângâietorului, prea lăudată, pe mine ce sunt locaş întinat al fărădelegii şi întru cunoştinţă batjocură demonilor m-am făcut, grăbeşte de mă izbăveşte de lucrarea lor cea rea, locaş luminat prin fapta bună făcându-mă, ceea ce eşti de lumină primitoare, curată. Alungă negura patimilor şi mă învredniceşte de impărtăşirea cea de sus şi de lumina cea neînserată, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu osârdie ai topit în tine duhul mâniei şi al vrajbei şi a toată răutatea şi liniştea în Dumnezeu ai dobândit. Iar poftele cele amăgitoare le-ai dezrădăcinat şi de stricăciune ai scăpat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-ţi-se ochii spre contemplarea cea naturală, ai fugit din lumea cea deşartă şi în mijlocul pădurii te-ai aşezat ca într-un rai al desfătării. Cu îndrăzneală roagă pe Dumnezeu să ne mântuiască şi pe noi de stricăciunile lumeşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Hrană având învăţătura cea aleasă a Evangheliei, dulceţile cele lumeşti le-ai lepădat, ba şi pământul l-ai uitat, părinte prea cuvioase, de dulceţile cele netrecătoare bucurându-te încă din această viaţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Curăţie străină având şi nemaiîntâlnită, că ai născut pe Cel ce pe toate le curăţeşte, nu te depărta de la noi, Fecioară nestricată, ci ne întoarce din înstrăinarea noastră la patria cea adevărată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndestulându-se bogat cu cuvintele Evangheliei şi luminându-şi inima şi sufletul cu puterea lor, desfătarea cea duhovnicească a dobândit-o cuviosul Chiriac călcând peste toate cele pământeşti cu bună cuviinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apa cea vie a Duhului s-a vărsat în sufletul tău, părinte, şi de bucurie cerească te-a umplut, purtându-te mai presus de cele omeneşti şi omorând până la sfârşit patimile cele trupeşti care strică sufletul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu adevărat nou Adam s-a arătat Sfântul Chiriac, ca pe pământ ca acela în Rai a vieţuit, dobândind chipul cel dintâi prin curăţirea cea ostenicioasă a lucrării de taină a minţii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cel mai înainte de veci şi mai presus de întinăciunea lumii, pe Cel ce a topit păcatul L-ai născut lumii în chip minunat, Fecioară nenuntită, şi neamul nostru la slobozenia cea adevărată l-ai adus.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La limanurile neînviforate ale liniştii ai ajuns părinte, dar cine va spune răbdarea ta şi smerenia cu care te-ai ostenit în lupta cea bună a lui Hristos, şi cine va povesti necazurile inimii tale ce cu tărie le-ai răbdat?

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De lacrimi au adăpat sufletul tău ca să-l împace cu Dumnezeu şi dragostea de aproapele cu smerenia s-au împreunat în sufletul tău sfinte, fără de cruţare tăind hăţişurile patimilor cele de diavol semănate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ascultare desăvârşită făcând în obştea Bisericanilor, toate bunătăţile ai dobândit printr-însa, sfinte, răbdarea, smerenia şi osteneala, locaş făcându-şi în inima ta şi împodobind-o cu podoabele nestricăciunii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nestricată ai rămas, Fecioară, după naşterea cea nepricepută. Ci arde cu focul cel de sus stricăciunea inimii noastre şi vesteşte cu rugăciunile tale tulburarea patimilor ce înviforează cugetele noastre.

Condac: Rugăciunea şi liniştea iubind, nevoinţa şi răbdarea îmbrăcând, patimile cele pierzătoare le-au spălat cu sudorile pustiei, cuvioşii Iosif şi Chiriac din Bisericani. Unul nominator al chinoviei s-a făcut şi iscusit păstor, iar celălalt sfeşnic al luminii neînserate s-a arătat prin înstrăinarea cea mai desăvârşită.

Icos: Cu răbdare şi bărbăţie luptând cu patimile, cinstea cea mai bună au dobândit şi neiubitori de slavă, s-au făcut de Dumnezeu purtătorii părinţi. Că biciuind trupul cu ostenelile pustiei, sufletul spre cer l-au înaripat, în locaşurile Raiului sălăşluindu-se după ce locaşuri s-au făcut ale darului lui Dumnezeu. Cu vrednicie să-i lău-

dăm deci, zicând: Bucuraţi-vă, părinţi fericiţi, de sus ocrotitori ai Moldovei şi ai Raiului locuitori!

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dorind după viaţa cea netrecătoare, cu postul ţi-ai veştejit sălbăticia trupului şi ai aşezat într-însul pacea duhului. Întăreşte-ne şi pe noi să ne nevoim cu bărbăţie, ca să tăiem odrăslirile faptelor celor pierzătoare.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să te îmbraci cu haina cea de nuntă, grija pentru haina cea văzută ai lepădat-o, iubind necinstea ca pe cinste şi necazul ca pe desfătare, mai înainte văzând cu ochiul credinţei că lumea aceasta e degrab trecătoare şi sufletul nemuritor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe oameni iubind, înţelepţeşte te-ai depărtat de dânşii, neiubind nimic omenesc. Inima ţi-ai lucrat-o astfel spre nefăţarnica dragoste de fraţi ce s-a aprins înăuntru de puterea cea minunată a lui Hristos în Duhul cel Preasfânt.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Scapă-ne pe noi de durerile ce ne apasă, Mireasă curată, ceea ce ai răbdat durerile cele de Maică văzând pe Fiul tău pătimind pentru noi, şi ne mântuieşte de întristarea cea lumească prin credinţa cea vie în Împăratul cel nemuritor.

Cântarea a 8 –a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul haldeilor, l-a ars nebunește, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar văzându-i pe aceştia mântuiţi de o putere mai mare, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: Tineri, binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Războind până la capăt patimile cele viclene, blând te-ai făcut la obicei şi pământul dreptăţii ai moştenit, părăsind cele de jos ale pământului şi afundându-te în adâncurile Duhului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nevoinţele tale cuvioase Chiriac întrec înţelegerea noastră, că viaţă îngerească au rodit în trup material. Că pământ fiind, rai te-ai făcut şi de omul cel vechi curăţindu-te, cu îngerii te-ai numărat.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Nu numai cu ostenelile cele dureroase te-ai trudit să stingi văpăile patimilor ci le-ai domolit şi cu lacrimile dătătoare de mângâiere dumnezeiască şi cu îndulcirile cele veselitoare ale Duhului lui Dumnezeu, care mântuieşte de stricăciune inimile cele credincioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Al doilea rai te-ai arătat că lucrându-ţi sufletul minunat ai odrăslit Pomul Vieţii, pe Hristos, cel ce satură pe cei însetaţi de dreptate şi vindecă pe cei bolnavi de muşcăturile lui Veliar, pentru aceasta toţi te cinstim pe tine.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti, te măresc.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nevoinţele tale cele peste fire au minunat pe îngeri şi pe mitropolitul Dosoftei 1-au plecat a se închina cu evlavie moaştelor tale, cele ce au dobândit de la Dumnezeu nestricăciunea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sufletul prin nevoinţa aspră cu aripile Duhului la cereştile locaşuri ţi l-ai mutat, iar trupul tău mărturie a rămas nouă a vieţii tale neprihănite. Drept aceea slăvim pe Dumnezeu, Cel ce pe cei morţi îi învia şi pe drepţi îi încununează.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fericit eşti, părinte Chiriac, că moartea cea dintâi ai biruit şi la ceruri te-ai suit şi mai presus te-ai făcut, prin darul lui Hristos, decât moartea cea de-a doua. Căci cugetul tău mutându-l la Hristos, biruitor al puterii iadului te-ai arătat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

La ceruri te-ai mutat şi de noi nu te-ai despărţit, Marie, a lui Hristos Mireasă. Ci roagă pe Stăpânul să dăruiască mutare paşnică sufletelor noastre la cele netrecătoare, puterile potrivnicilor biruindu-le cu tăria Sa.

Acatistul Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani

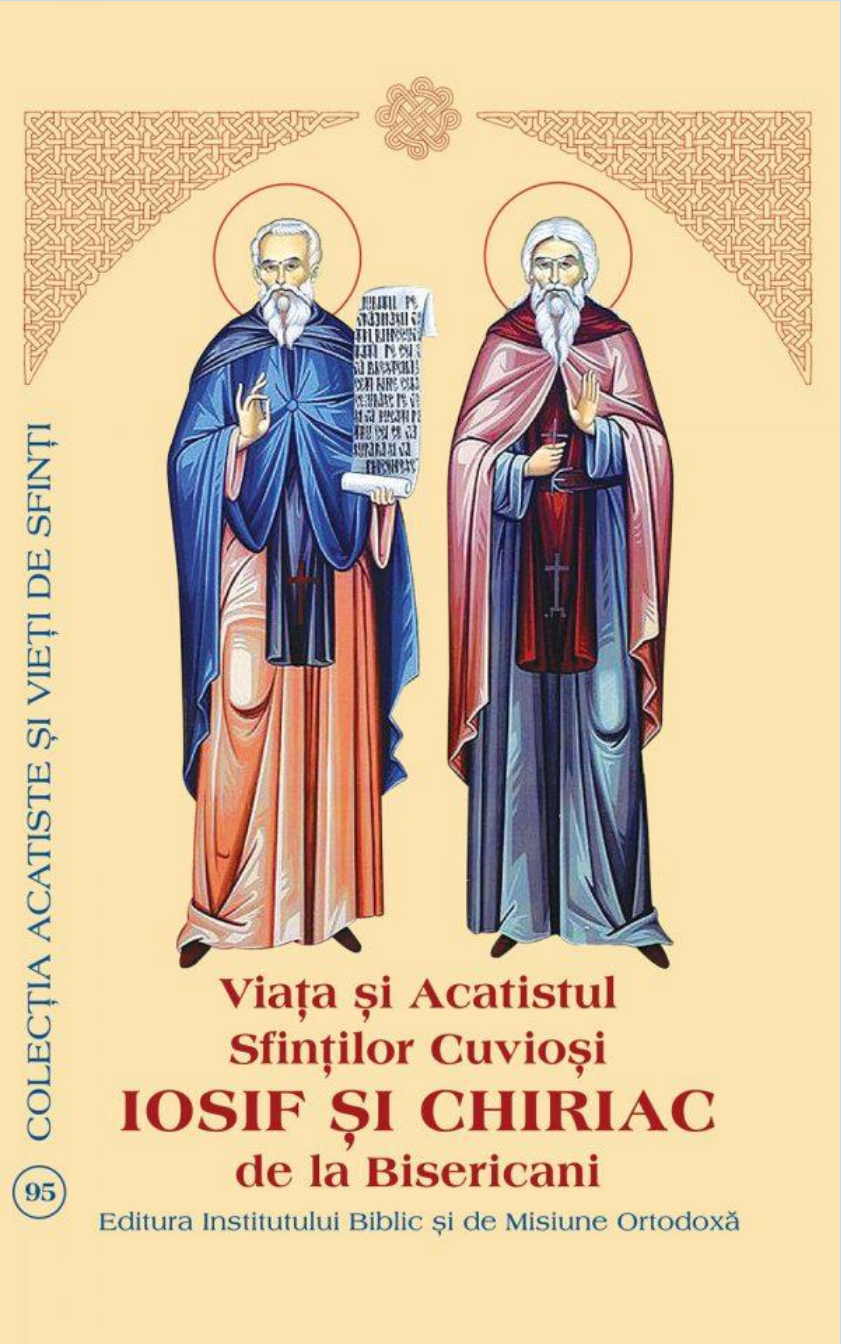

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacele şi icoasele

Condacul 1

Pe vârfurile sihaştrilor, candelele nestinse ale Moldovei, lauda Bisericanilor, pe iubitorii de linişte şi de nevoinţe pentru Hristos, pe îndreptătorii călugărilor să-i lăudăm noi, credincioşii; că, prin nevoinţele pustniciei s-au ridicat de la cele pământeşti şi cu Hristos, Mirele ceresc s-au unit căruia se roagă să ne izbăvească din

patimi şi din necazuri pe noi, cei ce cântăm: ***Bucuraţi-vă, cuvioşilor părinţi, rugători către Dumnezeu pentru sufletele noastre!***

Icosul I

Înger în trup pe pământ te-ai arătat, cuvioase părinte Iosif; că de trup nu te-ai îngrijit şi nevoinţe mai presus de fire ai săvârşit, fericite; pentru care auzi de la noi unele ca acestea:

Bucură-te, înger pământesc şi om ceresc;
Bucură-te, cel în care s-a mântuit cel după chip;
Bucură-te, rugător fierbinte pentru neamul românesc;
Bucură-te, sihastru desăvârşit între cuvioşii Bisericii;
Bucură-te, că Botezătorului i-ai urmat în aspra vieţuire;
Bucură-te, nevoitor şi osârduitor întru Duhul Sfânt;
Bucură-te, iubitor de linişte şi împlinitor al virtuţilor;
Bucură-te, lucrător iscusit al rugăciunii lui Iisus;
Bucură-te, povăţuitor al călugărilor râvnitori;
Bucură-te, cunoscător al tainelor lui Dumnezeu;
Bucură-te, întemeietor al Mănăstirii Bisericani;
Bucură-te, cel ce în Munţii Carpaţi ţi-ai desăvârşit viaţa;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Iosif, mult nevoitorule!

Condacul 2

Ai părăsit casa părintească şi Valea Bistriţei, venind să îmbrăţişezi chipul îngeresc şi să urmezi viaţa cuviosului Iosif de la Bisericani şi ajungând la locaşul cel dorit, fericite Chiriac, ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Auzind, Sfinte Chiriac de nevoinţa sihaştrilor din Muntele Bisericani, din tinereţe cu mare osârdie ai alergat să te osteneşti acolo spre mântuire. Pentru aceasta îţi cântăm:

Bucură-te, cel ce din pruncie L-ai iubit pe Hristos;
Bucură-te, cel ce nevoinţelor cuviosului Iosif ai urmat;
Bucură-te, cel ce de dragostea Ziditorului tău te-ai aprins;
Bucură-te, cel ce ai luat jugul cel bun al nevoinţei;
Bucură-te, cel ce desfătările trupului le-ai supus duhului;
Bucură-te, împlinitor al rânduielilor mănăstireşti;
Bucură-te, râvnitor spre citirea cărţilor sfinte;
Bucură-te, cel căruia tainele credinţei ţi s-au descoperit;
Bucură-te, minte înţeleaptă luminată de Duhul Sfânt;
Bucură-te, lumină aprinsă din flacăra Duhului;

Bucură-te, suflet plin de pacea lui Hristos;
Bucură-te, cel îndelung răbdător în ispite;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Chiriac, cununa sihaştrilor!

Condacul 3

Cine nu se va minuna de faptele şi de nevoinţele tale, părinte Chiriac? Singur Dumnezeu ştie taina sufletului tău, întru care S-a odihnit şi întru care S-a prea slăvit numele Său cel sfânt, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul 3 |

Obştea Mănăstirii Bistriţa se bucură pentru că te are, Sfinte părinte Iosif, pildă de nevoinţă şi ocrotitor. De aceea te laudă, zicând:
Bucură-te, părinte plin de înţelepciune duhovnicească;
Bucură-te, minte râvnitoare spre cunoaşterea tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, cel ce L-ai slăvit pe Dumnezeu în trupul şi sufletul tău;
Bucură-te, cel ce cu smerita cugetare te-ai împodobit;
Bucură-te, cel căruia postul şi rugăciunea ţi-au fost aripi duhovniceşti;
Bucură-te, pildă de fapte bune şi chip al smereniei;
Bucură-te, cel ce ai ajuns la starea de nepătimire;
Bucură-te, reazem neputincioşilor şi oropsiţilor;
Bucură-te, chip al blândeţilor şi dascăl al rugăciunii;
Bucură-te, cunoscător şi împlinitor al Evangheliei;
Bucură-te, slujitor al tuturor, ca să dobândeşti pe cei mai mulţi;
Bucură-te, cel ce toate le-ai împlinit întru Hristos;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Iosif, mult nevoitorule!

Condacul 4

Aprinzându-ţi-se, Sfinte Iosif, în inimă focul iubirii de Dumnezeu, acesta te-a încălzit, te-a luminat şi ţi-a curăţit sufletul, devenit sălaş al Preasfântului Duh, care te-a îndemnat a cânta: ***Aliluia!***

Icosul 4

Ca un luceafăr ai răsărit în Munţii Neamţului, cuvioase părinte Chiriac, nevoindute în sihăstrie 60 de ani şi pământul de sub picioarele tale s-a sfinţit, iar noi cu bucurie îţi aducem cântare, zicând:
Bucură-te, râvnitor şi împlinitor al voii lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce toate le-ai făcut după Evanghelie;
Bucură-te, iubitor de linişte şi următor al păcii lui Hristos;
Bucură-te, inimă plină de Duh Sfânt;
Bucură-te, rugător neobosit şi purtător al rugăciunilor noastre către Domnul;

Bucură-te, cel ce bine ai păzit făgăduinţele călugăreşti;
Bucură-te, cel ce ai înmulţit talanţii dăruiţi ţie de către Dumnezeu;
Bucură-te, alt Onufrie, al Munţilor Carpaţi;
Bucură-te, chip al smereniei scăldat în lumina lui Durnnezeu;
Bucură-te, cel ale cărui fapte se vor răsplăti la arătare;
Bucură-te, cel ce ai cântat în duh măreţiile lui Dumnezeu;
Bucură-te, ocrotitor al călugărilor râvnitori şi smeriţi;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Chiriac, cununa sihaştrilor!

Condacul 5

Neamul românesc tresaltă de bucurie că pe tine te are rugător către Dumnezeu, iar pământul Moldovei se veseleşte că prin tine capătă sfinţire, primind întru sine cinstitele tale moaşte, iar noi, înaintea sfintei taale icoane stând, primim binecuvântare şi lui Dumnezeu Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 5

Arzând cu inima să te închini dătătorului de viaţă mormânt al Domnului, ai purces către Ţara Sfântă şi pe Valea Iordanului te-ai sălăşluit, părintele nostru Iosif, unde şi mai grele nevoinţe ai purtat, pentru care te lăudăm, zicând:
Bucură-te, cel ce prin har ai devenit fiu al Împărăţiei;
Bucură-te, cel ce ai murit în Hristos ca să înviezi împreună cu El;
Bucură-te, următor al Sfântului Ioan Botezătorul;
Bucură-te, cel ce ţi-ai îmbrăcat trupul cu haina nepătimirii;
Bucură-te, luptător împotriva ispitelor diavoleşti;
Bucură-te, cel ce n-ai dispreţuit pe nimeni în lumea aceasta;
Bucură-te, sihastru îndelung răbdător şi mult ostenitor;
Bucură-te, mărturisitor al Preasfintei Treimi;
Bucură-te, purtător al rugăciunilor noastre înaintea Domnului;
Bucură-te, om iubit de Dumnezeu şi de semeni;
Bucură-te, cel ce te-ai împărtăşit Sfintelor Taine cu vrednicie;
Bucură-te, cel dintâi sihastru român din pustia Iordanului;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Iosif, mult nevoitorule!

Condacul 6

Dacă pustiul Iordanului, cuvioase Iosif ţi-a întărit sufletul ca un diamant, sihăstria Munţilor Carpaţi ţi-a răcorit inima, gustând din apa vieţii şi cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Se laudă cu tine Mănăstirea Bisericani, părinte Chiriac, că ai făcut-o să sporească duhovniceşte de-a lungul veacurilor, prin mulţimea de călugări şi de bine credincioşi creştini închinători. Pentru aceasta, îţi cântăm:
Bucură-te, lucrător neobosit în via Domnului;
Bucură-te, cel ce ne mângâi pe noi în tot necazul;
Bucură-te, cel prin care ne prisoseşte harul Duhului Sfânt;
Bucură-te, cel ce suferinţele lui Hristos le-ai purtat în trupul tău;
Bucură-te, cel ce ţi-ai pus toată nădejdea în Dumnezeu;
Bucură-te, cel în care S-a prea slăvit Hristos cel înviat;
Bucură-te, doritor al Ierusalimului ceresc;
Bucură-te, cel ce ne-ai încredinţat că prin har suntem mântuiţi;
Bucură-te, cel ce ne-ai şters lacrimile întristării;
Bucură-te, mâna prin care ne binecuvântează Dumnezeu;
Bueura-te, fereastra prin care vedern Împărăţia cea făgăduită;
Bucură-te, scară prin care urcăm la ceruri;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Chiriac, cununa sihaştrilor!

Condacul 7
Nici frigul, nici arşiţa, nici ispitele venite de la lume, de la trup şi de la diavol, nu te-au despărţit, cuvioase Chiriac, de dragostea lui Hristos, căruia toată viaţa I-ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul 7
Lumina sufletului tău nu a putut sta sub obroc, cuvioase Iosif, pentru că mulţime de nevoitori au văzut-o şi s-au adunat în jurul tău, pentm a-ţi urma sfatul şi vieţuirea; tu le-ai întocmit pravila şi cu ei împreună slăveai pe Dumnezeu. Această lumină ne străluceşte şi nouă, şi ne îndeamnă să te lăudăm aşa:
Bucură-te, slujitor al lui Dumnezeu întru răbdare;
Bucură-te, lumină aprinsă din lumina lui Hristos;
Bucură-te, minte luminată prin rugăciune curată;
Bucură-te, povăţuitor al călugărilor osârduitori;
Bucură-te, locaş în care S-a odihnit Hristos;
Bucură-te, văzător al tainelor cereşti;
Bucură-te, mijlocitor de har pentru ucenicii tăi;
Bucură-te, lumină pusă în sfeşnic, spre a lumina tuturor;
Bucură-te, pildă de nevoinţă şi de smerenie;
Bucură-te, cel ce ai înmulţit harul, care sporeşte bucuria;
Bucură-te, cel pururea luminat de Duhul Sfânt;
Bucură-te, cel ce necontenit cântai Domnului laude;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Iosif, mult nevoitorule!

Condacul 8

Ştiind, părinte Iosif că Cel care L-a înviat pe Domnul Iisus, îi va învia pe toţi cei care se închină în duh şi în adevăr, ai înmulţit harul ca să prisosească prin mai mulţi mulţumirea spre slava lui Dumnezeu, cântând toată viaţa: ***Aliluia!***

Icosul 8

Muntele din ţinutul Neamţului în care te-ai nevoit, părinte Chiriac, îţi păstrează numele, iar cei care vor să te urmeze în osteneli şi în fapte, îţi cântă unele ca acestea:
Bucură-te, stâlp al credinţei aşezat pe piatra Hristos;
Bucură-te, sfeşnic aprins în peşterile Munţilor Carpaţi;
Bucură-te, candelă în care s-a aşezat lumina Evangheliei;
Bucură-te, şipot din care curge binecuvântare;
Bucură-te, icoană zugrăvită după chipul lui Dumnezeu;
Bucură-te, comoară duhovnicească ascunsă în inimile credincioşilor;
Bucură-te, putere din puterea covârşitoare a lui Dumnezeu;
Bucură-te, chip în care străluceşte cunoştiinţa slavei lui Hristos;
Bucură-te, vas al Duhului Sfânt în care se păstrează apa vieţii;
Bucură-te, vistierie în care se păstrează roadele Duhului;
Bucură-te, stejar carpatin cu ramuri crescute până la cer;
Bucură-te, cel ce ai urcat prin nevoinţe treptele desăvârşirii;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Chiriac, cununa sihaştrilor!

Condacul 9

După îndelungi osteneli şi aspră nevoinţă, Dumnezeu te-a îmbrăcat cu haina cea luminată a slavei Sale, cuvioase părinte Chiriac, şi te-a aşezat împreună cu îngerii, cântându-I pururea: ***Aliluia!***

Icosul 9

Sfinte părinte Iosif, după aspre nevoinţe, ai înţeles că viaţa aceasta este umbră şi vis. Pentru aceasta, ai voit să pleci din trupul cel stricăcios ca să fii cu Domnul; încât, ceea ce este muritor în tine să fie împodobit de viaţă, iar noi să cântăm:
Bucură-te, înger în trup, bine plăcut Domnului;
Bucură-te, ostaş al lui Hristos îmbrăcat în platoşa veşniciei;
Bucură-te, împlinitor sârguincios al poruncilor evanghelice;
Bucură-te, purtător al armelor duhului dreptăţii;
Bucură-te, râu de apă lină al cărui izvor este în ceruri;
Bucură-te, vlăstar altoit pe viţa Hristos;
Bucură-te, lucrător neobosit în curţile Domnului;
Bucură-te, gură sfântă prin care ne vorbeşte Dumnezeu;
Bucură-te, ochi lăuntric văzător de taine;

Bucură-te, străjer al mănăstirilor pe care le-ai ctitorit;
Bucură-te, floare cu bun miros a monahismului românesc;
Bucură-te, mlădiţă care ai crescut flori duhovniceşti;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Iosif, mult nevoitorule!

Condacul 10

Vrând Împăratul tuturor să-ţi răsplătească nevoinţele cu darurile Sale cele bogate, pe tine, cuvioase părinte Chiriac, te-a chemat la cerească Sa Împărăţie, de unde, împreună cu părintele Iosif, cu cuviosul Daniil Sihastrul şi cu ceilalţi cuvioşi români, te rogi pururea pentru nearnul românesc, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul10

Ritorii cei pricepuţi nu ar putea spune cu adevărat râvna şi ostenelile tale, fericite părinte Chiriac, care te-au întărit în furtunile tulburătoare ale ispitelor, ci numai Dumnezeu le-a cunoscut, ridicându-te la înălţimile cereşti. Pentru aceasta, primeşte de la noi nevrednicii această cântare de laudă:
Bucură-te, mare nevoitor între sihaştrii neamului românesc;
Bucură-te, floare rară a Munţilor Carpaţi răsădită în Rai;
Bucură-te, primitor al luminii dumnezeieşti;
Bueura-te, cărbune aprins din focul dragostei lui Dmnnezcu;
Bucură-te, locaş în care Se odihneşte Dumnezeu;
Bucură-te, dascăl iscusit, cinstit de învăţătorii înţelepţi;
Bucură-te, plămadă dospită de Pâinea vieţii;
Bucură-te, grai de taină ascultat de mulţime de ucenici;
Bucură-te, bunătate dobândită din bunătatea lui Hristos;
Bucură-te, plugul care ai desţelenit mulţimea patimilor;
Bueura-te, trup duhovnicesc plin de bună mireasmă;
Bucură-te, luptător neobosit în războiul cel nevăzut;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Chiriac, cununa sihaştrilor!

Condacul 11

Din necazuri şi din nevoi izbăveşte-ne, părinte prin rugăciunile tale cele către Dumnezeu, ca să ne aflăm curaţi şi fără de întinăciune, pentru a descoperi în firea lucrurilor care ne înconjoară tainele Sale, ca astfel slăvindu-L să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 11

Bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăieşte, întorcându-se de la calea cea rea. Ştiind aceasta, părinte al nevoinţelor, Iosif ai întors pe mulţi către Hristos, spre a aduce bucurie în cer. Drept aceea şi noi te lăudăm, zicând:

Bucură-te, aducător de bucurie;
Bucură-te, împăciuitor al oamenilor;
Bucură-te, prieten al Sfinţilor;
Bucură-te, om împodobit cu virtuţi;
Bucură-te, preot al Celui Preaînalt;
Bucură-te, cunoscător al tainelor duhovniceşti;
Bucură-te, fiu al Împărăţiei celei veşnice;
Bucură-te, glas auzit în ceruri;
Bucură-te, chip al strălucirii lui Hristos;
Bucură-te, vlăstar neveştejit al Pomului vieţii;
Bucură-te, cântăreţ al măreţiilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, odor de preţ al Mănăstirii Bisericani;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Iosif, mult nevoitorule!

Condacul 12
Dăruieşte-ne, Doamne, grai duhovnicesc ca să lăudăm puterile tale şi să facem cunoscute minunile tale, aşa cum i-ai dat odinioară alesului tău Iosif, cel mult nevoitor, pentru ca şi noi să-Ţi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul 12
Pomenim cuvioase Iosif, numele tău cel vrednic de cinste, ne închinăm sfintei tale icoane, prin care primim binecuvântarea ta şi Îi multurnim lui Dumnezeu, că te avem rugător pentru sufletele noastre, zicând unele ca acestea:
Bucură-te, vistierie de bunătăţi duhovniceşti;
Bucură-te, părinte bun pentru tot sufletul cel necăjit şi întristat;
Bucură-te, aducător de belşug în casele noastre;
Bucură-te, sprijin al văduvelor şi al orfanilor;
Bucură-te, casă a celor fără de adăpost şi a pelerinilor ostenitori;
Bucură-te, cetate de scăpare celor prigoniţi pentru dreptate;
Bucură-te, pom plin de roadele Duhului Sfânt;
Bucură-te, înălţime către care tindem noi credincioşii;
Bucură-te, adânc în care descoperim lucrările lui Dumnezeu;
Bucură-te, trup prea mărit din care izvorăsc tămăduiri;
Bucură-te, pildă vie a monahilor;
Bucură-te, rugător pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Chiriac, cununa sihaştrilor!

Condacul 13 (de trei ori)
O, întru tot lăudaţilor părinţi Iosif şi Chiriac, stele strălucitoare pe bolta Bisericii strămoşeşti, apărători ai credinţei şi cununa sihaştrilor, fiţi purtătorii rugăciunilor

noastre înaintea Preasfintei Treimi, ca să primim iertare de păcate şi să ne învrednicim de iubirea Sa de oameni în Împărăţia Cerurilor, cântându-I: ***Aliluia!***

Acest Condac se zice de trei ori, după care se zice Icosul 1, apoi rostim aceasta:

Icosul I

Înger în trup pe pământ te-ai arătat, cuvioase părinte Iosif; că de trup nu te-ai îngrijit şi nevoinţe mai presus de fire ai săvârşit, fericite; pentru care auzi de la noi unele ca acestea:
Bucură-te, înger pământesc şi om ceresc;
Bucură-te, cel în care s-a mântuit cel după chip;
Bucură-te, rugător fierbinte pentru neamul românesc;
Bucură-te, sihastru desăvârşit între cuvioşii Bisericii;
Bucură-te, că Botezătorului i-ai urmat în aspra vieţuire;
Bucură-te, nevoitor şi osârduitor întru Duhul Sfânt;
Bucură-te, iubitor de linişte şi împlinitor al virtuţilor;
Bucură-te, lucrător iscusit al rugăciunii lui Iisus;
Bucură-te, povăţuitor al călugărilor râvnitori;
Bucură-te, cunoscător al tainelor lui Dumnezeu;
Bucură-te, întemeietor al Mănăstirii Bisericani;
Bucură-te, cel ce în Munţii Carpaţi ţi-ai desăvârşit viaţa;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Iosif, mult nevoitorule!

Rugăciune

O, cuvioşilor părinţi Iosif şi Chiriac, care din tinereţe L-aţi iubit cu desăvârşire pe Dumnezeu şi viaţa aţi închinat-o slujirii Lui, cei ce pe toate cele lumeşti le-aţi părăsit şi de la Domnul mari daruri aţi luat, fiind acum în ceata Sfinţilor cuvioşi părinţi, nu ne uitaţi pe noi, cei ce suntem în viforul ispitelor lumii acesteia; întregului cin monahal mijlociţi-i râvnă spre împlinirea făgăduinţelor călugăreşti şi aducere aminte de înfricoşătoarea Judecată a lui Hristos, dăruiţi celor bolnavi şi în suferinţă alinare, celor stăpâniţi de patimi şi de duhuri rele izbăvire, celor slabi în credinţă întărire, familiilor dezbinate împăcare; celor rătăciţi de la dreapta credinţă întoarcere şi îndreptare, celor neînfrânaţi înfrânare, iar nouă tuturor celor din nevoi, dăruiţi-ne ajutor şi mângâiere, izbăvindu-ne de mânia lui Dumnezeu cea cu dreptate pornită asupra noastră, iar la ziua Judecăţii învredniciţi-ne stării celei de-a dreapta Sa, împreună cu toţi Sfinţii, în vecii vecilor. Amin.

Apoi se cântă la strană Condacul, în timpul căruia preotul face cădire mică.

Condacul 1

Pe vârfurile sihaştrilor, candelele nestinse ale Moldovei, lauda Bisericanilor, pe iubitorii de linişte şi de nevoinţe pentru Hristos, pe îndreptătorii călugărilor să-i lăudăm noi, credincioşii; că prin nevoinţele pustniciei s-au ridicat de la cele pământeşti şi cu Hristos, Mirele ceresc s-au unit, căruia se roagă să ne izbăvească din patimi şi din necazuri pe noi, cei ce cântăm: ***Bucuraţi-vă, cuvioşilor părinţi, rugători către Dumnezeu pentru sufletele noastre!***

Apoi rostim rugăciunea: Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Dacă este preot, acesta rosteşte Ectenia întreită, după care face otpustul obişnuit.

În lipsa preotului, după rugăciunea către Maica Domnului, zicem: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

„Povățuitori sihaștrilor, ocrotitori ai celor din nevoi și celor mâhniți mângâietori, Sfinților Cuvioși Iosif și Chiriac, cei ce ați dobândit rugăciunea cea de foc și vase alese ale Sfântului Duh v-ați făcut, rugați-vă lui Dumnezeu să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă!”

Troparul Sfinților Cuvioși
Iosif și Chiriac

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-328-9

Paraclisul Sfinţilor Iosif şi Chiriac de la Bisericani (1 octombrie)

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;

Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm la Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.

8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.
12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: Povăţuitori sihaştrilor, ocrotitori ai celor din nevoi şi celor mâhniţi mângâietori, Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac, cei ce aţi dobândit rugăciunea cea de foc şi vase alese a Sfântului Duh v-aţi făcut, rugaţi-vă lui Dumnezeu să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *acelaşi glas*

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50
1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.

11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfinţilor Iosif şi Chiriac de la Bisericani

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: *Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.*

Cum să nu ne minunăm de vieţuirea voastră mai presus de trup, căci biruind neputinţele firii prin harul lui Hristos, v-aţi arătat ca nişte luceferi pe cerul Sfinţilor români, cu razele rugăciunilor voastre călăuzind la Răsăritul cel veşnic sufletele ce călătoreau în noaptea acestei vieţi pământeşti.

Stih: *Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.*

Pildă făcându-vă sihaştrilor iubitori de desăvârşire, staţi acum cu îndrăzneală la Tronul cel ceresc şi vă rugaţi pentru cei ţinuţi în legăturile multor neputinţe.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu focul rugăciunii neîncetate aţi mistuit urzelile celui potrivnic şi ca nişte porumbei aţi zburat la sfârşitul vieţii către Focul cel nemistuit, cu dorul Căruia luminaţi şi sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În corabia mântuirii mă primeşte ca Una ce ai putere a scoate pe toţi din adâncul păcatului şi a-i povăţui la limanul Vieţii.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lăudă pustnicilor fiind, ca o făclie ai stat în mijlocul ucenicilor tăi cărora le-ai luminat calea mântuirii, neîncetând a te ruga acum pentru toată zidirea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie arătând fire plecată spre frumuseţile nepieritoare ale vieţuirii îngereşti, ai părăsit lumea şi în mănăstirea Bistriţa ai aflat uşa spre nevoinţele cele mai presus de fire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pustia Iordanului o ai prefăcut în casă, unde mai înainte s-a nevoit Înaintemergătorul Domnului, cu care roagă-te să se izbăvească din tulburare lumea cea pustiită de păcat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sub acoperământul mântuirii primeşte pe robii tăi, cei ce te cinstesc pe tine, şi ne păzeşte de toate săgeţile celui viclean.

Apoi aceste **stihiri**:

Cu lumina rugăciunilor voastre aţi luminat toată lumea şi pe cei ţinuţi în întunericul necredinţei i-aţi adus la strălucirea cunoaşterii lui Dumnezeu numai prin pilda grăitoare a vieţii voastre curate.

Maica Vieţii, sufletul meu cel omorât de săgeata păcatului îl înviază şi paharul pocăinţei dăruieşte-mi ca să sting toată aprinderea patimilor.

Sedealna: Pe urmele marilor sihaştrii mergând voi, Sfinţilor Iosif şi Chiriac, v-aţi făcut părtaşi slavei lui Hristos, pe care rugaţi-L pentru mântuirea celor ce vă cinstesc pe voi.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată îndulcirea lumii ai părăsit pentru dragostea lui Hristos şi te-ai făcut ca un înger înfricoşător din pricina uimirii şi îngerilor prin vieţuirea ta mai presus de trup.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În peşteră ai vieţuit întru adâncă smerenie, având pururea înaintea ochilor minţii pe Cel Smerit, care în peşteră S-a născut ca să ne dezlege pe noi din legătura patimilor dobitoceşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin rugăciune unindu-te cu Cel mai presus de cuvânt, te-ai cufundat în tăcere şi ai liniştit tulburarea ispitelor de multe feluri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În cărările mântuirii îndreptează-mă Preacurată, ceea ce ai născut lumii pe Calea cea veşnică a mântuirii neamului omenesc.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, micşorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La mormântul Domnului închinându-te, te-ai umplut de bucurie duhovnicească şi ai rămas în Ţara sfântă, nevoindu-te întru ostenelile sihăstriei.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mănăstirea întemeiată de tine rămas-a printre veacuri ca un mare liman de binecuvântare celor neputincioşi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe ucenicii tăi învăţându-i părinte, smerenia cea desăvârşită a lui Hristos, adu-ţi aminte şi de noi, cei smeriţi de multe păcate, şi ne luminează calea mântuirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fiind tu, cort al Împăratului ceresc, deschide-ne uşa mântuirii, ca să nu rămânem afară ca fecioarele cele neînţelepte.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul, şi Aceluia voi vesti mâhnirile mele; că de rele sufletul meu s-a umplut, şi viaţa mea de iad s-a apropiat; şi mă rog precum Iona: Din stricăciune, Dumnezeule, mă scoate.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un înger ai vieţuit în peşteră şi cu nevoinţe mai presus de fire te-ai încununat, dar acum de lucrurile firii pătimaşe ne izbăveşte pe noi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împăratului Hristos ai slujit cu toată inima şi ai aflat comoara înţelepciunii duhovniceşti, cu care luminează şi minţile noastre întunecate de păcat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca o podoabă a sihaştrilor ai strălucit pe muntele Simon, biruind toate asupririle celui viclean şi ca pe Tabor unindu-te cu Lumina cea mai presus de înălţimile munţilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Toată nădejdea mântuirii întru tine mi-am pus-o, căci cu adevărat ai născut pe Împăratul şi ţi-ai făcut fii duhovniceşti pe toţi cei ce-L cinstesc pe El.

Apoi aceste **stihiri:**

Furtuna patimilor aţi înfruntat, fericiţilor sihaştrii, şi aţi ajuns la Lumina cea neapropiată, întru bucuria căreia desfătându-vă acum, nu încetaţi a mijloci şi pentru sufletele noastre.

Preacurată, care prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Rugăciunea şi liniştea iubind, nevoinţa şi răbdarea îmbrăţişând, patimile cele pierzătoare le-aţi stins cu ostenelile pustiei, Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani. Unul, luminător al chinoviei s-a făcut şi iscusit păstor, iar celălalt, sfeşnic al luminii neînserate s-a arătat, prin rugăciunea cea înaltă.

Prochimenul; Evanghelia.

Slavă... glas 2

Pentru rugăciunile cuvioşilor Tăi, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihira:

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

[Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi intru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale Sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfinţilor Iosif şi Chiriac de la Bisericani, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi. Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Năvala păgânilor te-a izgonit împreună cu ai tăi ucenici din Ţara Sfântă, dar în Moldova te-ai adăpostit, arătându-o nou pământ al făgăduinţei, în care curge laptele rugăciunii şi mierea minunilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din legăturile multor neputinţe ai dezlegat pe cei întristaţi care alergau la a ta rugăciune, dar nu trece cu vederea acum nici bolile sufletelor noastre, ci ne dăruieşte prin ale tale rugăciuni grabnică tămăduire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spre muntele Athosului te grăbeai părinte, dar Maica Domnului ţi-a arătat că şi pământul românesc este grădină a Sa, dacă va fi lucrat prin rugăciune pământul sufletelor omeneşti.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maica Vieţii, din izvorul rugăciunii tale adapă-mă pe mine, cel ce am alunecat în multe păcate, şi mă arată moştenitor al vieţii celei veşnice.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfintele tale moaşte cu evlavie au fost sărutate de Sfântul ierarh Dosoftei, împreună cu care roagă-te acum pentru mântuirea şi ajutorul celor ce vieţuiesc în pământul românesc.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Chiriac, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Podoabă a sihaştrilor din munţii Carpaţi eşti cunoscut, fericite, căci cu adevărat ai arătat tuturor pilda lepădării desăvârşite de lume şi a rugăciunii neîncetate, cu legăturile căreia întăreşte şi sufletele noastre slăbănogite de păcat.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh Domnul

Stând înaintea Luminii celei Dintâi şi aducând jertfe de rugăciune pentru poporul bine credincios, adu-ţi aminte şi de cei ce te cinstesc pe tine şi scoate-i din multele nevoi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Împreună cu ceata cuvioşilor roagă-te, Preacurată, ca să ne izbăvim noi din nevoi şi să aflăm calea rugăciunii curate.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unii ce sunteţi stele de Dumnezeu dăruite spre împodobirea cerului Sfinţilor români, aşezaţi stelele gândurilor dumnezeieşti şi pe cerul întunecat al minţii noastre.

Stih: ***Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind voi lauda sihaştrilor şi pildă de lepădare desăvârşită de lume, rugaţi-vă să lepădăm şi noi acoperământul patimilor şi să ne încingem cu cuget smerit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Stând ca două făclii înaintea scaunului Treimii, cereţi să se aprindă şi în inimile noastre focul rugăciunii, care să ne lumineze calea pocăinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Toate cetele îngereşti pe tine te măresc, iar noi cu glasuri smerite te rugăm să ne izbăveşti din cursele multor ispite.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Bucuraţi-vă, sori ai rugăciunii care, strălucind cu razele darurilor dumnezeieşti, aţi alungat întunericul din pustiul inimilor nelucrătoare, icoana sihaştrilor, binecuvântarea rugătorilor, nu încetaţi a mijloci nouă dumnezeiască iertare şi mare milă.

Cu cheia rugăciunii smerite aţi deschis poarta inimii spre intrarea Împăratului celui mare, cu care petrecând acum întru cămara cea de nuntă, rugaţi-vă să ne primească şi pe noi întru bucuria Sa.

Mănăstirea Bisericani dă mărturie de viaţa voastră cea nematerialnică şi împodobită cu virtuţi, iar noi dăm mărturie de ajutorul vostru dat celor ce vă cinstesc pe voi.

Cu sabia rugăciunii de foc aţi tăiat toate mrejele demonilor şi v-aţi făcut moş-tenitori Focului nemistuit, scăpând din focul cel veşnic pe mulţi prin rugăciunile voastre.

Cu Hristos v-aţi unit în cămara inimii şi v-aţi învrednicit mai apoi a petrece cu El şi în lăcaşurile cereşti, pe care rugaţi-vă să le moştenească şi cei ce vă cinstesc pe voi.

Aduceţi-vă aminte de noi, cei ce purtăm jugul necazurilor şi ne ajutaţi a birui toate vicleşugurile vrăjmaşilor nevăzuţi, ca să ajungem la limanul Adevărului.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfinţii Iosif şi Chiriac de la Bisericani şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fiind voi lauda mănăstirii Bisericani, cu mare dragoste vă îngrijiţi de obştea cea iubitoare de Hristos, pe care nu o uitaţi nici acum, ci întăriţi-o în răbdarea necazurilor pentru moştenirea Împărăţiei Cerurilor.

Fiind voi cununa sihaştrilor, încununaţi cu daruri dumnezeieşti şi pe cei ce vă cinstesc pe voi, alergând la acoperământul rugăciunii voastre.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul tău.

Imnografie

Troparul Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani, (glasul 1): Povățuitori sihaștrilor, ocrotitori ai celor din nevoi și celor mâhniți mângâietori, Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac cei ce ați dobândit rugăciunea cea de foc și vase alese a Sfântului Duh v-ați făcut, rugați-vă lui Dumnezeu să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă!

Condacul Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani, (glasul 1): Rugăciunea și liniștea iubind, nevoința și răbdarea îmbrățișând, patimile cele pierzătoare le-ați stins cu ostenelile pustiei, Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani. Unul, luminător al chinoviei s-a făcut și iscusit păstor, iar celălalt sfeșnic al Luminii neînserate s-a arătat, prin rugăciunea cea înaltă.

Sinaxar - Sfinții cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani - 1 octombrie:
https://www.trinitas.tv/sfintii-cuviosi-iosif-si-chiriac-de-la-bisericani-1-octombrie/

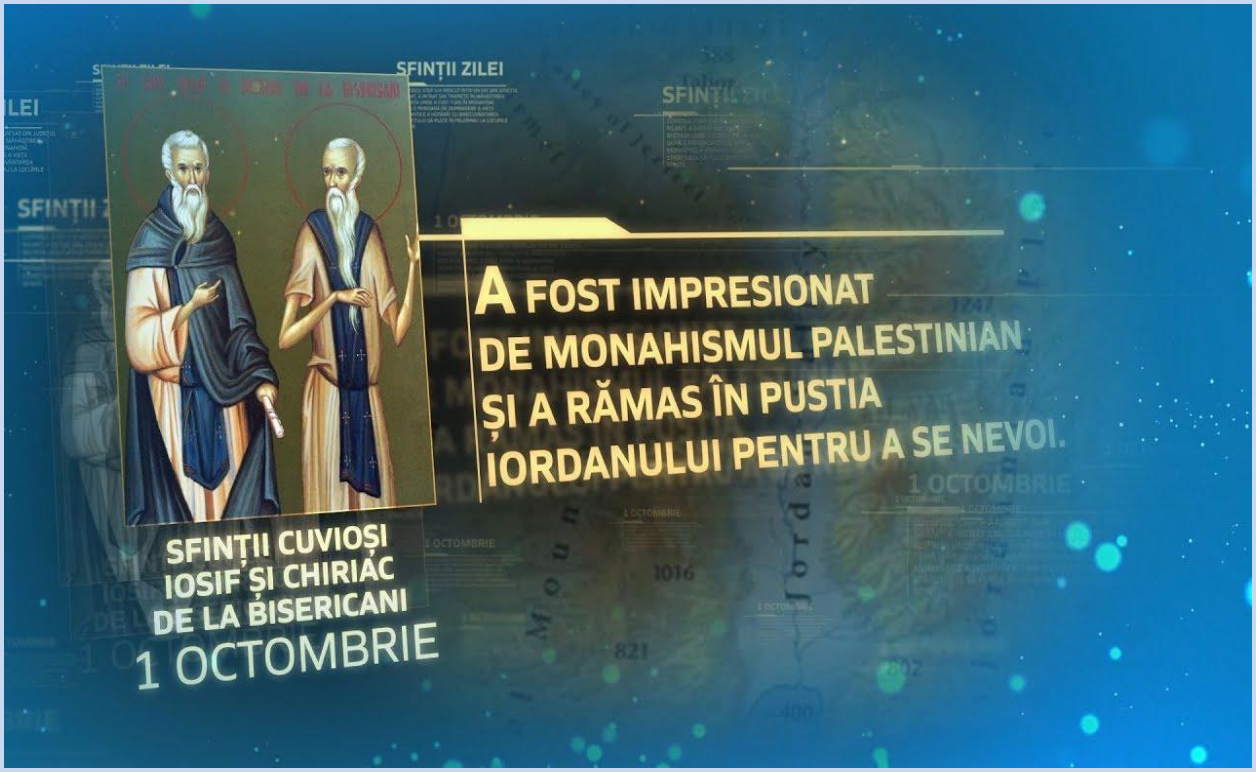
SFINȚII ZILEI
A FOST IMPRESIONAT
DE MONAHISMUL PALESTINIAN
ȘI A RĂMAS ÎN PUSTIA
IORDANULUI PENTRU A SE NEVOI.
SFINȚII CUVIOȘI
IOSIF ȘI CHIRIAC
DE LA BISERICANI
1 OCTOMBRIE

SFINȚII ZILEI
TRINITASTV
SFÂNTUL MITROPOLIT DOSOFTEI
AL MOLDOVEI A CONSEMNAT FAPTUL
CĂ SFÂNTUL CHIRIAC SE AFLA PRINTRE
„CEI ÎNALȚI ÎNTRU BUNĂTĂȚI ȘI ÎN PETRECERE
ȘI PLECAȚI LA SMERENIE ADÂNCĂ,
GOL ȘI S-A NEVOIT ÎN MUNTE 60 DE ANI”.
SFINȚII CUVIOȘI
IOSIF ȘI CHIRIAC
DE LA BISERICANI
1 OCTOMBRIE

Viaţa şi nevoinţele Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani

Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani

Acest prea cuvios părinte este cel dintâi sihastru cunoscut în muntele Bisericanilor şi adevăratul întemeietor al mănăstirii cu acelaşi nume [1]. S-a născut într-un sat din ţinutul Neamţ. Şi de mic copil avea chemare spre viaţa călugărească. Deci, căutând să împlinească grabnic cuvântul Sfintei Evanghelii care zice: «Cela ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine» şi iarăşi: «Cel ce nu-şi ia crucea şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine» (Matei 10, 37-38), îndată şi-a lăsat părinţii şi a intrat în nevoinţa monahală la mănăstirea Bistriţa, ctitoria marelui domn Alexandru cel bun. Aici, primind îngerescul chip al călugăriei, în puţini ani a deprins de la părinţii bătrâni meşteşugul încordărilor duhovniceşti, adică lupta cu gândurile, păzirea minţii de cugete rele, înfrânarea

[1] *1. Pomelnicul mare al mănăstirii Bisericani; Pr. Prof. Liviu Stan, Sfinţi români, Sibiu, 1945, p. 52; Ierom. Ioanichie Bălan, Pateric românesc, Bucureşti, 1980, p. 39-41; Idem, Vetre de sihăstrie românească, Bucureşti, 1982, p. 116-119.*

simţurilor, ascultarea şi smerita cugetare, astâmpărându-şi patimile firii cu cureaua postului şi înălţându-şi mintea la Mirele Hristos, prin neîncetată rugăciune.

Văzând cuviosul Iosif că nu are destulă linişte la mănăstirea Bistriţa, fiind aşezare domnească, şi arzând cu inima să se închine la Mormântul Domnului, a luat binecuvântare de la egumenul mănăstirii, Domeţian, şi a plecat la Locurile Sfinte.

După ce s-a închinat la Mormântul dătător de viaţă din Ierusalim, s-a retras la pustie, în Valea Iordanului, ajungând în puţini ani sihastrul vestit. Aici s-a nevoit într-o peşteră, mai întâi singur, apoi cu câţiva ucenici, răbdând multe năluciri şi ispite de la diavoli. Mâncarea lui era o dată la o zi sau două, puţină pâine uscată şi apă din râul Iordan.

Aici, în cea mai înaltă şcoală a liniştii şi rugăciunii, a ajuns cuviosul Iosif, sihastrul la măsura desăvârşirii şi a sfinţeniei, suferind, ziua, arşiţa grea a soarelui, noaptea, privegherile cele târzii, citirea psalmilor, nenumărate metanii, rugăciunea cea de foc cu mâinile înălţate la cer şi războiul cel greu de biruit al diavolilor. Dar fiind întărit de darul Duhului Sfânt, a surpat prin smerenie şi răbdare toate cursele vicleanului vrăjmaş al neamului omenesc, arzându-le cu postul, cu rugăciunea, cu păzirea curată a minţii şi cu dumnezeiasca dragoste. ***Aşa a ajuns cuviosul Iosif la înălţimea urcuşului duhovnicesc, devenind cel dintâi sihastru român cunoscut în prima jumătate a veacului al XV-lea, din pustiul Iordanului.***

Făcându-se cunoscut numele lui tuturor sihaştrilor nevoitori din preajma locului unde S-a botezat Hristos, s-au adunat în jurul cuviosului Iosif sihastrul şapte-sprezece pustnici, dintre care cincisprezece români şi doi greci, luând fiinţă astfel prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Ţara Sfântă.

Numele celor mai vestiţi ucenici ai cuviosului Iosif sunt acestea: Simon, Metodie, Varnava, Petru, Averchie şi Gherman. Toţi aceşti sihaştri urmau sfatul şi viaţa îndrumătorului lor, nevoindu-se fiecare după a sa putere la priveghere de toată noaptea, la post şi metanii, la rugăciune din inimă şi la cugetarea celor dumne-zeieşti. Iar nevoinţa lor era aceasta: toată săptămâna se canonea fiecare singur în peşteră, nu departe de chilia cuviosului Iosif, mâncând o dată pe zi, la asfinţitul soarelui, şi ostenindu-se după putere. Iar Duminica mergeau cu toţii la mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan, unde ascultau Dumnezeiasca Liturghie şi se împărtăşeau cu Trupul şi Sângele Domnului. Apoi luau masa împreună la chilia cuviosului Iosif şi zăboveau până seara în cântări şi convorbiri duhovniceşti. După ce se întăreau cu sfatul şi cu binecuvântarea bătrânului, se retrăgeau din nou la peşterile lor, dând laudă lui Dumnezeu pentru o viaţă fericită ca aceasta.

Dar «Sihăstria lui Iosif» de la Iordan n-a dăinuit multă vreme, că năvălind arabii asupra Sfintelor Locuri, multă spaimă şi tulburare au făcut între creştini. Atunci şi călugării nevoitori prin mănăstiri şi în pustiul Iordanului s-au risipit în ţinuturi îndepărtate, ca să scape de primejdie.

Văzând aceste tulburări în Ţara Sfântă, cuviosul Iosif şi-a luat pe cei şaptesprezece ucenici şi, după ce s-au închinat la Mormântul Domnului, au venit cu toţii în Moldova, la mănăstirea Bistriţa. Dar aici, neaflând destulă linişte, s-au dus într-un munte din apropiere, acoperit cu păduri seculare, numit de atunci «Muntele Bisericanilor», adică al celor «bisericoşi». Astfel, «Sihăstria cuviosului Iosif» din Valea Iordanului s-a mutat în Moldova, pe muntele Bisericanilor.

Aici, într-o mică poiană, cuviosul Iosif Sihastrul şi-a făcut o chilie de lemn şi pământ şi alături, o biserică de lemn cu hramul «Buna Vestire». Iar ucenicii săi, precum: Simon, Metodie, Varnava, Averchie, Gherman, Pir şi Grecul (?) şi-au săpat mici bordeie de lemn şi pământ pe opt culmi de munţi din împrejurimi şi s-au nevoit acolo în desăvârşită linişte, post şi rugăciune până la moarte.

Iar pravila sihaştrilor din «Sihăstria - sau Schitul - lui Iosif» de la Bisericani era aceeaşi ca în pustiul Iordanului: şase zile pe săptămână fiecare se liniştea singur la chilia lui, în rugăciune neîncetată, post, metanii, citirea psalmilor şi a Sfintei Scripturi, iar noaptea de sâmbătă spre duminică se adunau cu toţii la biserică, în frunte cu cuviosul Iosif, şi făceau priveghere de toată noaptea. Apoi se spovedeau bătrânului stareţ, iar la Sfânta Liturghie primeau Preacuratele Taine. Duminică luau masa împreună cu cuviosul Iosif, apoi se retrăgeau fiecare la chiliile lor, spre a se ruga mai departe în linişte pentru ei, pentru creştini şi pentru toată lumea.

Aşa s-a nevoit acest vestit sihastru împreună cu ucenicii săi mulţi ani de zile, bineplăcând lui Dumnezeu şi fiind cinstit de toţi ca mare părinte duhovnicesc, dascăl al liniştii şi rugăciunii şi întemeietor al primei aşezări monahale pe muntele Bisericanilor. Dar nu numai călugării, ci şi credincioşii de prin sate îl căutau, îi cereau cuvânt de folos şi se vindecau cu rugăciunile lui. Pentru aceea încă din viaţă era cinstit ca sfânt în ţinutul Neamţu.

Spre sfârşitul veacului al XV-lea, cuviosul Iosif Sihastrul de la Bisericani a trecut la cele veşnice, încărcat de zile şi de multe fapte bune, fiind plâns de ucenicii săi şi îngropat lângă biserica înălţată de el.

În fiecare sărbătoare şi mai ales în ziua mutării sale din trup, se făcea după tradiţie pomenirea cea de peste an a cuviosului Iosif Sihastrul, unul dintre cei mai renumiţi cuvioşi moldoveni din secolul al XV-lea, mare dascăl al rugăciunii şi al isihiei.

Pe la începutul veacului următor s-au dus la Domnul şi ceilalţi ucenici ai cuviosului Iosif, rămânând până astăzi în toponimia locului, denumiri ca acestea: «Poiana lui Iosif», «Muntele lui Simon», «Muntele lui Metodie», «Muntele lui Varnava», «Muntele lui Petru», «Muntele lui Averchie», «Muntele lui Gherman», «Muntele lui Pir» şi «Muntele Grecu».

Dar «Schitul lui Iosif» din muntele Bisericanilor nu a dispărut după moartea acestor cuvioşi. Dimpotrivă, în primele decenii ale secolului al XVI-lea, s-au adunat aici peste treizeci de sihastri.

Aceasta l-a îndemnat pe Ştefăniţă Voievod şi apoi pe Petru Rareş să zidească la Bisericani o biserică de piatră, în locul celei de lemn, spre lauda lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului, ocrotitoarea acestui sfânt locaş. Un veac mai târziu, «Schitul lui Iosif» [2] va deveni o mare mănăstire şi vatră sihăstrească din Moldova, cu rânduiala de slujbă zisă «achimită», adică «neadormită», după rânduiala mănăstirii Studion din Constantinopol; cu călugări împărţiţi în trei cete, care se rugau neîncetat, prin rotaţie, în biserică. A fost singura mănăstire de acest fel din ţara noastră, care a dat Bisericii Ortodoxe Române câţiva sfinţi şi cuvioşi din secolul al XV-lea şi terminând cu cuviosul Chiriac de la Bisericani din veacul al XVII-lea, «care s-a nevoit gol, în munte, şaizeci de ani», cu ale căror rugăciuni să ne miluiască Dumnezeu ca un bun şi iubitor de oameni.

Ierom. Ioanichie Bălan

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 311-314, cuviosul Iosif de la Bisericani.

Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani

Lupta sfinţilor se desfăşoară atât împotriva păcatului cât şi pentru apărarea învăţăturii celei adevărate. Prin exemplul viu al credinţei lor drepte, ei sunt

[2] *La 1607, februarie 6, această sihăstrie încă se numea «Schitul lui Iosif, numit Bisericanii» (Documente privind istoria României, veacul XVII, vol. II, Bucureşti, 1959, p. 85), devenind apoi «Mănăstirea Bisericani».*

„lumina lumii” (1 Cor. 9, 25), iar prin viaţa lor sfântă, sunt pildă de trăire duhovnicească pentru fiecare creştin, care, văzând faptele lor cele bune, slăvesc pe Tatăl ceresc.

Printre cei care în chip minunat s-au lăsat cuceriţi de chemarea Mântuitorului, şi prin nevoinţe îndelungate au impresionat pe cei din timpul lor, a fost şi cuviosul Chiriac, numit, după locul nevoinţei sale, de la Bisericani, din munţii Neamţului. Mitropolitul Dosoftei al Moldovei şi Sucevei l-a numărat printre cei „înalţi întru bunătăţi şi în petrecere şi plecaţi la smerenie adâncă, gol (petrecând) şi s-a nevoit în munte 60 de ani”. Pe acest minunat bărbat l-a „apucat în zilele” sale, renumitul ierarh, stihuitor al Psaltirei [3].

Cuviosul Chiriac, fiind om din părţile Vadului Bistriţei, era iubitor al pădurilor cu poiene însorite şi stăpânite de multă linişte. Paşii săi urcau mereu, din tinereţe, spre crestele înalte ale aşezării monahale de la Bisericani. Această sihăstrie îşi pierde originea în trecutul îndepărtat al poporului nostru [4].

Într-o astfel de mănăstire a poposit tânărul care avea să devină monahul şi sihastrul Chiriac de la Bisericani. A făcut aici ucenicie îndeajuns, până ce a învăţat de la părinţii îmbunătăţiţi meşteşugul gândirii celei curate despre Dumnezeu şi meşteşugul rugăciunii celei de taină, numită „Rugăciunea minţii” sau „a lui Iisus”. Când a fost vremea ca să fie îmbrăcat în haina monahală, i s-a pus numele de Chiriac, care, în limba noastră, s-ar tălmăci „al Domnului”.

---

[3] *A fost un dar dumnezeiesc faptul că mitropolitul cărturar s-a plecat spre cunoaşterea oamenilor îmbunătăţiţi din vremea sa. Aceste puţine cuvinte sunt de mare folos pentru împodobirea Bisericii Ortodoxe Române. Ele dovedesc că şi pe meleagurile strămoşeşti floarea evlaviei a crescut şi s-a înălţat ca şi în toate părţile lumii, unde s-a propovăduit Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos.*

[4] *La început o modestă aşezare de sihaştri retraşi prin poiene care încă le mai poartă numele: Simon - Simion, Vârnava - Varnava, Metodie - Metodice sau pe dealuri, ca: Dealul Crucii, Grecul, Geamănul. Cu timpul s-a întemeiat o sihăstrie „a lui Iosif”, devenită „Schitul lui Iosif” şi, la începutul secolului al XVII-lea, „Schitul” său „Mănăstirea Bisericani”. Ea şi-ar fi luat numele de la rânduiala statornicită aici, după chipul unor chinovii din Orient, ca slujba în biserică să nu contenească nici ziua, nici noaptea. În veacul al XVII-lea trăiau la Bisericani şi în jur până la „400 de schimnici” (Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Din istoria isihasmului în Ortodoxia română, în Filocalia vol. VIII, Bucureşti,1979, p. 569). Se încerca să se facă din Bisericani o mănăstire independentă, care a apărut numai prin nucleul „isihast” - „sihăstresc” a lui Iosif, român revenit cu ucenicii săi din pustia Iordanului, după căderea Constantinopolului. Cu mult mai târziu, ea ar fi devenit dependentă de Bistriţa.*

Era mănăstirea Bisericani cu trecut însemnat şi cunoscută ca loc de evlavie şi de azil pentru neguţătorii bătrâni, care se retrăgeau acolo pentru o mai înaltă trăire religioasă. Mulţi plutaşi de pe Bistriţa îşi găseau aici odihnă şi hrană în drumul lor spre Siret. Dar cuviosul Chiriac năzuia după mai multă linişte duhovnicească. Nu s-ar fi depărtat la mare distanţă de Bisericani, de vreme ce ştia istoria celor care, vrând să meargă la muntele Atonului, au fost opriţi din cale de Preasfânta Fecioară Maria, care i-a întrebat: „- Unde vă duceţi?"

Iar ei, plini de bucurie dar şi de spaimă, au răspuns: „- Ne ducem la grădina Sfinţiei Tale" (că odinioară Sfântul Munte al Atonului se numea „Grădina Maicii Domnului".

Atunci, Preacurata le-a poruncit: „- Întoarceţi-vă, că şi aici este grădina mea!"

Şi îndată Maica Domnului s-a făcut nevăzută, iar părinţii aceia s-au întors la chiliile lor. În locul întâlnirii minunate au pus ei icoana Preasfintei Născătoare, şi de atunci până astăzi el se numeşte „Iconiţa" [5].

Sihaştrii au înţeles din această întâmplare că şi Moldova, ca şi întreaga noastră ţară, este o „Grădină a Maicii Domnului", loc ospitalier, de prosperitate spirituală şi materială.

Cuviosul Chiriac, încă în mănăstire fiind, începuse să practice înfrânarea în toate: în chilie nu făcea foc; hainele îi erau aceleaşi vara şi iarna; picioarele şi le încălţa în opinci, fără obiele sau ciorapi. Aşa de mult „s-a golit pe sine" cu smerenia şi nevoinţa, încât darul lui Dumnezeu lucra în el în chip tainic şi-l ajuta, mângâindu-l ori de câte ori avea vreo supărare în viaţa de obşte.

Se ruga mereu Maicii Domnului, în biserica cu hramul Buna-vestire, şi o implora cu lacrimi ca să-l ajute sa se retragă la mai multă linişte şi nevoinţă. De aceea, în una din zile, s-a dus la duhovnicul său şi la stareţ şi a cerut binecuvântarea să meargă în singurătatea pădurii, „iar aceştia, având îndemnul cugetului lor de la Dumnezeu, după multă şi aleasă povăţuite i-au dat îngăduinţa ca până la o vreme să meargă la loc mai liniştit, dar nu prea departe de mănăstire. Cu multă bucurie în suflet, punând metanie la duhovniceştii lui părinţi şi la întreg soborul şi însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, a cerut ajutorul Maicii Domnului, a ieşit

---

[5] *Melchisedec, episcopul Dunării de Jos, Oratoriu cuprinzând rugile creştinilor, ortodocşi, Bucureşti, f. an, p. 420.*

pe poarta mănăstirii şi a purces către o poieniţă tainică, în apropierea căreia se afla o peşteră de adăpost în vremuri mai rele. Aici ajungând, ca la colţ de rai mult dorit, a început cuviosul Chiriac nevoinţa cea cu bună chibzuinţă a rugăciunii neîncetate.

Odată cu această lucrare a minţii, după obiceiul sihaştrilor, a început să facă şi încercări pentru a vedea dacă poate şi mai mult să sufere arşiţa, zăduful, ploaia, omătul şi frigul. Şi-l biciuiau toate acestea peste trupul gol, iar el cu bucurie le primea. De la o vreme, hainele pe care le avea cu el se uzaseră, încât erau petec peste petec. A mai mers de câteva ori la părinţii din mănăstire şi le-a arătat că de acum va veni mai rar sau poate chiar deloc, dar a rugat cu lacrimi să fie cercetat, din vreme în vreme, cu Sfintele Taine şi cu puţin posmag, la locul ştiut de oarecare părinţi. Şi aşa, luând din nou binecuvântare, a mers la peştera sa şi, lăsând îmbrăcămintea pe care o avea, s-a rugat Domnului să fie ajutat ca să poată vieţui ca oarecând Sfântul Onufrie, înfruntând toată greutatea zilelor şi a nopţilor în timpul anului, aşa cum se întâmplă să fie ele în Carpaţii noştri. Şi din nevoinţă în nevoinţă se întraripa cu duhul rugăciunii, care-l făcea să uite de sine. Aşa de mult s-a adâncit în trăirea isihastă, încât, pe pământ fiind, i se părea că trăieşte în cer, bucurându-se de adevărate descoperiri dumnezeieşti ca oarecând Sfântul apostol Pavel în pustie, după ce a scăpat din mâinile dregătorului Areta (II Cor. 11, 32).

Cu o nevoinţă ca aceasta, cuviosul Chiriac s-a canonit, petrecând "gol" - adică fără îmbrăcămintea trupului, dar şi fără nici o zăticnire sufletească - şi era împodobit cu bună voie, cu cea mai mare smerenie pentru dragostea de Dumnezeu şi de oameni, fraţii săi din lume, pentru care se ruga neîncetat să se bucure ei de sănătate şi mântuire. Aşa a făcut mulţi ani de-a rândul, încât nouă, celor de astăzi, parcă nu ne vine să credem că şaizeci de ani a petrecut în această îngerească trăire. Cu o astfel de viaţă îmbunătăţită, în această „Grădină a Maicii Domnului” - ţara noastră - cuviosul Chiriac nu era în linişte deplină şi nelucrare. Se întâmpla adesea ca ciobani cu turmele lor, care urcau la poienile muntelui, să nimerească la peştera pustnicului, iar el, acoperindu-şi goliciunea cu rasa zdrenţuită, dar binecuvântată, se arăta lor şi le spunea cuvinte de adâncă cugetare şi de mare folos sufletesc. Aceştia, cu multă mângâiere în inimi, porneau mai departe şi aveau linişte din partea fiarelor sălbatice, istorisind oricui despre cuviosul acesta minunat, care era atât de blând şi atât de cu bunăvoinţă, de ale cărui rugăciuni s-au folosit.

Ştia cuviosul Chiriac cum în părţile Ardealului creştinii ortodocşi sunt în strâmtorare cu credinţa lor şi cu neamul lor cel românesc. Ştia cum episcopul ortodox

Dosoftei de peste munţi [6] scria la 1622 părinţilor de la Bisericani despre nevoia păstrării credinţei celei vechi şi adevărate, ortodoxe.

Învăţase cuviosul Chiriac în mănăstire să scrie şi să citească. La Bisericani erau cărţi de toate felurile: cu vieţi de sfinţi, cu îndrumări şi sfaturi moral-duhovniceşti, cărţi de slujbă şi cântări bisericeşti, opere cu întâmplări din viaţa omenirii. Cât a stat aici, pe toate le-a cercetat. Pe o carte veche, care de mult nu mai are început şi sfârşit, un Sbornic care cuprinde: vămile văzduhului, câteva vieţi de sfinţi, pravilele Sfinţilor Apostoli, se găseşte însemnarea care pare să fie a râvnitorului schimnic: „Mult păcătosul Chiriac a scris-o cu mână neputincioasă şi păcătoasă” [7].

Se bucura cuviosul Părinte Chiriac că mănăstirea metaniei sale, Bisericani, se întărea întru totul şi se gospodărea spre folosul cel de obşte. Viaţa minunată a neobositului Ostaş al Duhului nu a rămas tăinuită. Egumenul Mitrofan de la Bisericani [8], care a învăţat şi meşteşugul scrisului cu „condei de foc”, adică s-a îndeletnicit cu tipăritul cărţilor, fiind chemat la Iaşi de către mitropolitul Dosoftei, ca să-l ajute - printre altele - la apariţia Vieţilor Svinţilor, a istorisit ierarhului cărturar despre cel ce se făcuse vestit prin deosebita sa vieţuire. Lucrul acesta l-a determinat pe Dosoftei să consemneze cazul cu totul deosebit în (monahismul nostru românesc [9], ca un nevoitor să fi putut trăi o viaţă de om într-o înfrânare îngerească şi să suporte greutăţile vremii de vară şi, mai ales, vitregia iernii.

Despre prea puţini vieţuitori din sihăstriile româneşti avem ştiinţă să fi petrecut în acest chip de desprindere de toată nevoia omenească, lăsându-se în grija lui Dumnezeu şi a Sfintei Fecioare Maria [10]. Dacă ar fi să socotim cam câţi ar fi anii vieţuirii pământeşti ai cuviosului Chiriac de la Bisericani, nu ne-am putea opri la

---

[6] *Vezi N. Iorga, Istoria Bisericii româneşti şi a vieţii religioase a românilor, vol. I, Bucureşti, 1929, p. 234.*

[7] *Melchisedec, episcopul Romanului, Notiţe istorice şi arheologice adunate de pe la 48 de mănăstiri şi biserici antice, Bucureşti, 1885, p. 86, nr. 35. Dacă această scriere provine de la începutul veacului al XVII-lea, nu este exclus ca însemnarea să fie a cuviosului Chiriac.*

[8] *Pr. prof. dr. Mircea Păcurariu, Istoria Bisericii Ortodoxe Române, vol. II, Bucureşti, 1981, p. 101-102.*

[9] *Ierom. Ioanichie Bălan, Vetre de sihăstrie românească, Bucureşti, 1982, p. 118.*

[10] *Arhiereu Narcis Creţulescu, Inscripţiile sfintei Mănăstiri Neamţu şi Secul cu a schiturilor sale dimprejur..., 1905, mss. nr. 171 în biblioteca mănăstirii Neamţu, p. 62-68, dă informaţia că, în veacul trecut, pustnicul Gordie Rusu s-a nevoit la muntele Rusu, de lângă Icoana Veche, mai sus de mănăstirea Neamţu, într-un chip asemănător cuviosului Chiriac de la Bisericani, „gol petrecând”, iar o haină veche o punea pe el numai când simţea că se apropie o fiinţă omenească. Citea tot timpul Psaltirea, hrănindu-se cu roadele pădurii.*

mai puţin de optzeci. A trăit viaţa pe care o vesteşte psalmistul pentru cei pe care Dumnezeu îi binecuvântează. Acest însetat de adevăr şi virtute a trecut către Domnul în anii 1659-1660 [11]. Ziua sfârşitului său a primit-o cu bucuria învierii. Cu puţin timp înainte, a rugat pe un ucenic să vestească pe duhovnicescul său părinte să facă dragoste pentru Dumnezeu şi să urce până la locul nevoinţei sale, ca să-l mărturisească şi să-l împărtăşească cu Sfintele Taine. Şi venind acesta i s-a mărturisit şi s-a pricestuit, spunând că de acum începe pentru el o altă cale şi cu aceste merinde se va înfăţişa în faţa Dreptului Judecător. Aşezându-se pe lespedea unde obişnuia să stea câte puţin în peştera sa, închizând ochii, şi-a dat duhul parcă rugându-se şi zicând: „Primeşte-mă, Doamne, pe mine, nevrednicul Tău rob”.

Au venit părinţii din mănăstire şi alţi mulţi sihaştri şi au făcut cele după rânduiala înmormântării călugărilor, minunându-se de o viaţă ca aceea pe care a dus-o cuviosul Chiriac. Ei au dat slavă lui Dumnezeu, repetând cuvintele din Psaltire: „Minunat este Dumnezeu întru sfinţii lui, Dumnezeul lui Israel; Însuşi va da putere şi întărire poporului Său” (Ps. 67, 36). După o vreme, alţi ostenitori părinţi au făcut peştera cuviosului ca un paraclis împodobit cu icoane şi cu candela mereu aprinsă [12]. Şi a devenit acest loc vestit, cunoscut şi păstrat cu evlavie cu numele „Muntele şi peştera lui Chiriac” [13]. Aşa a rămas vie amintirea vieţuirii acestui cuvios părinte până în ziua de astăzi.

Sfintele sale moaşte au fost păstrate cu grijă sfântă şi, pentru a le feri de jefuirea care se făcea în acele vremuri cu astfel de odoare, au fost aşezate la loc tăinuit până în ziua de astăzi [14].

---

[11] *Ierom. Ioanichie Bălan, Pateric românesc, Bucureşti, 1980, p. 155. Dr. Liviu Stan, Sfinţi români, Sibiu, 1945, p. 52-53, foloseşte informaţiile unui manuscris din anul 1888: Patericul sfinţilor din Moldo-România, fila 14 A, unde scrie: „Apoi, în anii 1600, prea cuviosul părintele nostru Chiriac; din tânără vârstă îmbrăţişând viaţa monahicească în sfânta mănăstire Bisericani, şi sporind întru adâncă smerenie şi întru îndelungă răbdare, şi, iubind sărăcia lui Hristos, de bună voie s-au depărtat cu totul de petrecerea împreună cu oamenii. Şi s-au sălăşluit prin munţi şi prin stâncile cele înfricoşate de pe lângă râul Bistriţa şi acolo, cu trupul gol, s-au nevoit la singurătate, în ger şi în arderea soarelui, şase zeci de ani, până la sfârşitul său... şi se serbează la 31 dekembrie”. Textul acesta nu aduce un spor de informaţii, fiind doar o parafrazare a textului dosofteian.*

[12] *Ierom. Ioanichie Bălan, Vetre de sihăstrie românească, p. 120.*

[13] *Ibidem, p. 121. Alte amănunte în scrisoarea din 14 ianuarie 1984 a monahiei, Eustochia Ciucanu, stareţa mănăstirii Agapia.*

[14] *Ierom. Ioanichie Bălan, Pateric românesc..., p. 155. Ori de câte ori se fac săpături ocazionale în livada sau în cimitirul fostei mănăstiri Bisericani, se descoperă şi alte morminte. Autorul face presupunerea: „Poate tot aici să fi fost îngropate şi moaştele Cuviosului Chiriac, pentru a nu fi profanate de răufăcători”*

Chipul cuviosului părintelui nostru Chiriac de la Bisericani nu apare în pictura din biserici şi din paraclise. Evlavia părinţilor şi a credincioşilor a fost totuşi mare pentru acest om cu viaţă îngerească, pe care l-au socotit, cu darul lui Dumnezeu, între sfinţi. Ei însă nu au îndrăznit să îndeplinească rânduielile cuvenite sfinţilor, fără binecuvântarea Sfântului Sinod. Din generaţie în generaţie s-a păstrat chipul nevoinţelor acestui minunat cuvios părinte, îndemnător la viaţa de sfinţenie şi de dăruire lui Dumnezeu. Şi noi ne arătăm dragostea pentru un astfel de isihast vrednic de pomenire nu numai la 31 decembrie, când este amintit cu alţi nevoitori români, ci mereu - ori de câte ori aflăm ştiri despre o viaţă atât de desprinsă de micimile pământeşti.

Diac. I. Ivan

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 369-374, cuviosul Chiriac de la Bisericani.

Sfinții cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani

Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani s-a nevoit la începutul sec. al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări.

Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani este cel dintâi sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor şi întemeietorul mănăstirii cu acelaşi nume. S-a născut într-un sat din ţinutul Neamţ şi, de mic, având înclinare spre viaţa călugărească, a intrat în obştea Mănăstirii Bistriţa. Aici a primit tunderea în monahism şi a deprins de la părinţii bătrâni viaţa duhovnicească, postul şi neîncetata rugăciune.

Văzând cuviosul Iosif că nu are destulă linişte la Mănăstirea Bistriţa, a luat binecuvântare de la egumenul mănăstirii şi a plecat să se închine la mormântul Domnului din Ierusalim. S-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câţiva ani, sihastru vestit. Aici s-a nevoit într-o peşteră, mai întâi singur, apoi cu câţiva ucenici, răbdând multe ispite de la diavol.

Ducând o viaţă de o înaltă trăire duhovnicească, şi-a adunat în preajma lui 17 pustnici, întemeind prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Ţara Sfântă. Dar năvălind arabii asupra Sfintelor Locuri, după multă tulburare, cuviosul Iosif şi-a luat ucenicii şi a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistriţa. Astfel, sihăstria lui Iosif s-a mutat din Valea Iordanului în Moldova, pe Muntele Bisericanilor.

După ce numărul ucenicilor a crescut, a înălţat o mică biserică, al cărei hram era Bunavestire, construind şi chilii împrejur. Pentru viaţa monahală de aici, a statornicit rânduiala achimită (neadormită), după modelul Mănăstirii Studiţilor de la Constantinopol, ce presupunea rugăciune neîncetată în biserică şi la chilii, post, metanii, cântarea psalmilor, ascultarea şi dragoste.

Năvălind turcii, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos. Pe drum însă li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a întrebat: „Unde mergeţi?”. La această minunată vedere ei, au răspuns: „Ne ducem la grădina ta!”; iar Maica Domnului le-a spus atunci: „Întoarceţi-vă, căci şi aici este grădina mea”. În amintirea acestei minuni, ei au aşezat o icoană cu chipul Maicii Domnului.

Mai târziu, Schitul cuviosului Iosif s-a numit „Schitul Bisericani”, adică „al evlavioşilor”, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi şi mulţi se vindecau de boli cu rugăciunea şi binecuvântarea cuviosului Iosif.

Sfinte cuvioase Iosif, roagă-te lui Hristos pentru noi!

***

Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani s-a nevoit la începutul sec. al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras în pustie, într-o peşteră din muntele lui Simon, unde s-a nevoit singur, în aspră osteneală, timp de 60 de ani. Vara şi iarna petrecea pe munte cu trupul gol, în rugăciune curată, biruind, cu puterea lui Hristos, neputinţele firii şi ispitele diavolului.

Pe acest cuvios l-a cunoscut şi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat sfintele moaşte.

Este cunoscut ca unul dintre marii sihaştri din Carpaţi, având o viaţă pilduitoare: trăirea în desăvârşită lepădare de sine, smerenie şi în neîncetată rugăciune. Şi-a dat sufletul lui Hristos, numărându-se printre sfinţii români, cinstiţi de popor.

Moaştele lui au fost aşezate în peştera în care a trăit, peşteră ce se poate vedea şi astăzi şi în care s-a amenajat, mai târziu, un paraclis în cinstea lui. Mai târziu, din cauza deselor tulburări din ţară, sfintele moaştele au fost împărţite.

Sfinte cuvioase Chiriac, roagă-te lui Hristos pentru noi!

Sursa: **https://bisericani.mmb.ro/sfintii-cuviosi-iosif-si-chiriac-de-la-bisericani-0**

Viața Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani (1 octombrie)

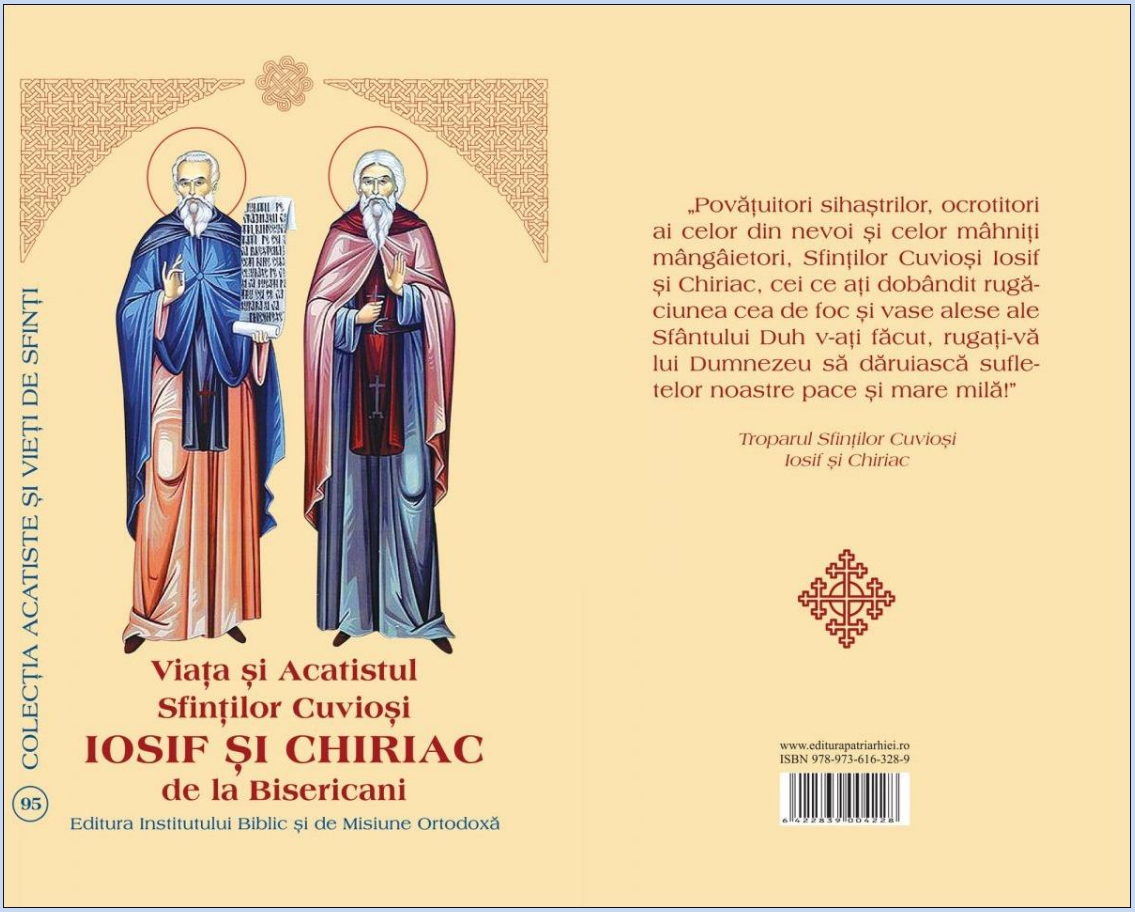

Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani s-a născut într-un sat din ţinutul Neamţ în veacul al XV-lea şi, de mic, dorind viaţa călugărească, a intrat în obştea Mănăstirii Bistriţa. Aici a primit tunderea în monahism şi a deprins de la părinţii bătrâni viaţa duhovnicească, postul şi neîncetata rugăciune.

După o vreme, cuviosul Iosif a luat binecuvântare de la egumenul său şi a plecat să se închine la Mormântul Domnului din Ierusalim.

S-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câţiva ani, sihastru vestit.Aici s-a nevoit într-o peşteră, mai întâi singur, apoi cu câţiva ucenici, răbdând multe ispite de la diavol.

Ducând o viaţă de o înaltă trăire duhovnicească, şi-a adunat în preajma lui 17 pustnici, întemeind prima comunitate monahală românească din Ţara Sfântă. Dar, năvălind arabii asupra Sfintelor Locuri, după multă tulburare, cuviosul Iosif şi-a luat ucenicii şi a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistriţa.

Astfel sihăstria lui Iosif s-a mutat din Valea Iordanului în Moldova, pe Muntele Bisericanilor.

După ce numărul ucenicilor a crescut, a înălţat o mică biserică, al cărei hram era Buna-Vestire, construind şi chilii împrejur.

Pentru viaţa monahală de aici, a statornicit rânduiala achimită (neadormită), după modelul Mănăstirii Studiţilor din Constantinopol, rânduială care presupunea rugăciune neîncetată în biserică şi la chilii, post, metanii, cântarea psalmilor şi ascultarea.

Năvălind turcii, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece spre Sfântul Munte Athos. Pe drum, însă, li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu care i-a întrebat: “Unde mergeţi?”

La această minunată vedere, ei au răspuns: “Ne ducem la grădina ta!”

Iar Maica Domnului le-a spus atunci: “Întoarceţi-vă, că şi aici este grădina mea!"

În amintirea acestei minuni ei au aşezat acolo o icoană cu chipul Maicii Domnului. Mai târziu Schitul cuviosului Iosif s-a numit „Schitul Bisericani", adică al celor ce se rugau pururea în biserică, pentru că monahii se rugau aici ziua şi noaptea, cu lacrimi, şi mulţi credincioşi se vindecau de boli, prin rugăciunea şi binecuvântarea cuviosului Iosif.

Deci, bine vieţuind până la adânci bătrâneţi şi făcător de minuni arătându-se, a răposat cu pace.

Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani s-a nevoit la începutul veacului al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra atunci peste 100 de călugări. S-a retras în pustie, într-o peşteră din Muntele lui Simon, unde s-a nevoit singur, în aspră osteneală, vreme de 60 de ani.

Vara şi iarna stătea pe munte lipsit de îmbrăcămintea trebuincioasă, în rugăciune curată, biruind cu puterea lui Hristos neputinţele firii şi ispitele diavolului.

Pe acest cuvios l-a cunoscut, şi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat şi sfintele moaşte, aşezate în peştera în care a trăit, peşteră ce se poate vedea şi astăzi şi în care s-a ridicat un paraclis în cinstea lui.

Pentru sfinţenia vieţii lor, cuvioşii Iosif şi Chiriac au fost canonizaţi de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 2008 fiind cinstiţi în ziua de 1 octombrie.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Extras din: Viaţa şi Acatistul Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani

Sfinții cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani - drumul spre sfințenie

Întemeietorul primei comunități românești ortodoxe din Țara Sfântă, Sfântul Iosif s-a mutat din acel loc împreună cu toți ucenicii lui, din pricina arabilor, și au pus bazele Mănăstirii Bisericani, în Moldova. Trecând anii, s-a alăturat și Sfântul Chiriac și care s-a retras apoi într-o peșteră, vreme de 60 de ani.

***

Întemeietorul Mănăstirii Bisericani și cel dintâi nevoitor, Sfântul Iosif I-a urmat Domnului încă din copilărie. Călugărindu-se la Mănăstirea Bistrița și mergând apoi la Sfântul Mormânt, a deprins tainele pustniciei în Valea Iordanului, adunând în jurul lui 17 pustnici și întemeind prima comunitate românească ortodoxă din Țara Sfântă. A întemeiat o biserică și chilii, dar din pricina arabilor care năvăliseră acolo, s-a mutat cu întreaga comunitate pe Muntele Bisericanilor, preluând modelul rânduielii achimite (neadormite) de la călugării studiți.

Năvălind turcii, de această dată, se porniseră să plece spre Muntele Athos, dar Maica Domnului li s-a arătat într-un stejar și le-a spus să se întoarcă, întrucât grădina ei este și acolo, locul acela devenind Schitul Bisericani, loc în care călugării făceau minuni, tămăduindu-i pe bolnavi.

Sfântul Chiriac a intrat în obștea Mănăstirii Bisericani la începutul secolului al XVII-lea și a slujit o vreme Domnului, printre cei 100 de frați pe care îi număra mănăstirea la acea vreme. Simțind nevoia să se adâncească în rugăciune și mai mult, sfântul a plecat pe calea pustiei și s-a oprit într-o peșteră de pe muntele lui Simion, loc în care a rămas timp de 60 de ani.

Fără a avea haine și hrană, a răbdat toate ispitele diavolului, căci se lepădase cu totul de cele pământești, privind doar la cele veșnice, spre care a plecat în pace și cu bucurie.

Sinaxar din 1 octombrie

În această lună, în ziua întâi, prăznuim pomenirea acoperământului Preasfintei noastre de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria.

Trebuie să ştim că acest praznic a început a se prăznui pentru o pricină ca aceasta: ***în zilele împăratului Leon cel înţelept în Constantinopol, spre o duminică, făcându-se priveghere de toată noaptea în sfânta biserică Vlaherna a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, în întâia zi a lunii octombrie, şi mulţimea poporului stând înainte, ca la patru ceasuri de noapte fiind, Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos şi-a ridicat ochii în sus împreună cu ucenicul său, Fericitul Epifanie, şi au văzut pe Împărăteasa cerului, pe ocrotitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh şi rugându-se, strălucind cu lumină şi acoperind pe popor cu cinstitul său omofor, înconjurată de oşti cereşti şi de mulţime de sfinţi, care stăteau în haine albe cu cucernicie***

împrejurul ei; din care doi erau mai aleşi, Sfântul Ioan înaintemergătorul şi evanghelistul Ioan.
Iar cele cu umilinţă graiuri ale rugăciunii ei către iubitul său Fiu şi Dumnezeul nostru Iisus Hristos, acestea s-au auzit: "Împărate ceresc, primeşte pe tot omul cel ce Te slăveşte pe Tine, şi cheamă în tot locul preasfânt numele Tău; şi unde se face pomenirea numelui meu, acel loc îl sfinţeşte, şi preamăreşte pe cei ce Te preamăresc pe Tine, şi pe cei ce cu dragoste mă cinstesc pe mine Maica Ta. Primeşte-le toate rugăciunile şi făgăduinţele şi-i izbăveşte din toate nevoile şi răutăţile".

Ştiind şi noi pe solitoarea şi pe acoperitoarea noastră, să năzuim către dânsa cu umilinţă strigând:

"Acoperă-ne pe noi cu acoperământul tău, Preasfântă Fecioară, în ziua răutăţilor noastre; acoperă-ne în toate zilele noastre, iar mai ales în ziua cea rea când sufletul de trup se va despărţi, de faţă să ne stai întru ajutor, şi să ne acoperi pe noi de duhurile cele rele din văzduh, cele de sub cer, şi în ziua înfricoşătoarei judecăţi, să ne acoperi pe noi întru ascunsul acoperământului tău".

Tot în această zi, pomenirea Sfântului apostol Anania.

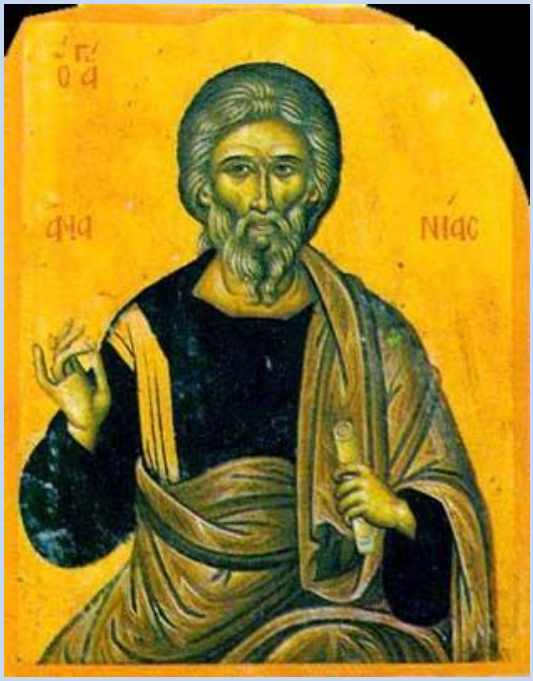

Sfântul apostol Anania a fost din cetatea Damasc, care a botezat şi pe Pavel din descoperire dumnezeiască, făcându-se episcop de către apostoli în acea cetate. Deci făcând multe vindecări în Damasc şi în Elevteropole şi convingând pe mulţi la credinţa cea în Hristos, a fost bătut cu vine de bou de către guvernatorul Luchian, strunjit la coaste şi pârjolit cu făclii; apoi fiind scos afară din cetate, a fost ucis cu pietre, şi aşa plinindu-şi mucenicia s-a petrecut către cereştile loca-şuri.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici Mihail din Mănăstirea Zovei şi a celor cu dânsul, 36 de sfinţi monahi, care au mărturisit în Eparhia Sevastopolei.

Aceşti sfinţi au fost pe vremea împărăţiei lui Constantin şi a Irinei, şezând la o mănăstire ce se chema Zovi, lângă Sevastopol. Deci, oştindu-se Alim Amira al agarenilor, asupra ţării aceleia a prins pe sfinţi; iar cuvioşii părinţii aceia i-au stat împotrivă, întăriţi fiind cu puterea lui Hristos, şi stând la mijloc Mihail prea cuviosul egumen şi învăţându-i, i-a povăţuit pe toţi spre moartea cea pentru Hristos; şi întâi ei plecară capetele spre tăiere, apoi cuviosul Mihail.

Tot în această zi, Sfinţii şase prea cuvioşi mucenici, care de sabie s-au săvârşit.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Roman Melodul, făcătorul de condace.

Acest între sfinţi părintele nostru Roman a fost din Siria, cetatea Emesinilor, diacon al sfintei Biserici celei de Berit. Deci mergând la Constantinopol, în zilele împăratului Anastasie, a rămas la biserica Preasfintei de Dumnezeu Născătoare, cea din Chir, petrecând cu evlavie, şi priveghind toată noaptea la slujba Vlahernelor. şi după săvârşirea slujbei de acolo, iarăşi se întoarse la Chir, unde şi darul alcătuirii condacelor a luat, ***arătându-se lui în vis Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, şi dându-i o bucată de hârtie, îi porunci să o mănânce; deci i se păru că deschise gura, şi înghiţi hârtia; şi fiind praznicul naşterii lui Hristos, îndată cum se deşteptă, suindu-se în Amvon, a început a cânta: "Fecioara astăzi pe Cel mai presus de fiinţă naşte...".***

Acesta a făcut condacele şi ale celorlalte praznice, încă şi ale sfinţilor celor mari; aşa că mulţimea condacelor făcute de dânsul este mai mult de o mie; apoi cu pace a adormit.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Domnin

Acesta a fost de la Tesalonic. Fiind Maximian acolo, când îşi făcea curţi împărăteşti, l-a prins aflându-l că este creştin, şi aducându-l de faţă la judecata lui i-a zis cu mânie: "Pentru ce fiind eu în scaun aici în cetate, cutezi tu de mărturiseşti pe alt Dumnezeu? Ci de voieşti să trăieşti, jertfeşte zeilor".

Iar sfântul nevrând să se înduplece, împăratul a poruncit de i s-a strunjit trupul. Maximian văzând că se batjocorea de sfântul, a poruncit să-l scoată afară din cetate, unde îi zdrobiră fluierele şi tăindu-i picioarele, după şapte zile de chinuri, mucenicul mulţumind lui Dumnezeu şi-a dat Lui fericitul său suflet.

Tot în această zi, cuviosul Ioan cântăreţul cel numit Cucuzel, care s-a nevoit în hotarele Lavrei celei mari din Atos, cu pace s-a săvârşit.

Sfântul Ioan numit Cucuzel, de origine bulgar din Dirrachia (Bulgaria), a rămas orfan de mic. Înzestrat cu o voce frumoasă el a intrat la şcoala de curte din Constantinopol, unde, fiind îndrăgit de împăratul pe atunci Ioan Comnenos (1118-1143) a devenit cântăreţ principal. Însă luxul şi strălucirea curţii im-periale nu-l satisfăceau pe tânărul evlavios.

Odată, întrebat fiind ce a mâncat la cină, acesta a răspuns: "fasole şi mazăre" (adică koukouzelis). De atunci, aceea i-a rămas porecla.

Ioan căuta modalităţi de a se desprinde de ispitele şi viaţa de la curtea imperială, precum şi să evite căsătoria pregătită de împărat pentru el. Cu voia lui Dumne-zeu, tânărul a întâlnit un egumen din Muntele Athos, venit la Constantinopol cu treburi mănăstireşti. Dezvăluindu-i dorinţa sa de a pleca de la curte, părintele i-a dat binecuvântare pentru Muntele Athos, unde a fost acceptat şi tuns călugăr.

Acolo a primit ca ascultare să îngrijească de turma de capre a mănăstirii. Mer-gînd cu animalele la păscut în locuri mai retrase de pe munte, tânărul călugăr se putea ruga, medita la Dumnezeu şi cânta imnuri de slavă în voie. Vrăjite de vocea angelică a păstorului, animalele se adunau pe lângă el şi-l ascultau căzute parcă în transă.

Din modestie şi smerenie, cântăreţul n-a lăsat să se ştie printre fraţi despre darul său de a cânta aşa frumos. Însă, un locuitor al acelor pustietăţi l-a auzit într-o zi şi i-a spus egumenului despre cum cânta Ioan. Atunci Ioan i-a dezvăluit acestuia că a fost cântăreţ de curte şi l-a implorat să-l lase în continuare să păstorească animalele.

Egumenului fiindu-i teamă că împăratul va afla că favoritul cântăreţ al curţii e la Sfâmtul Munte, i-a cerut să se întoarcă de unde a venit. Vrând să-l împace pe împărat, egumenul a călătorit la Constantinopol ca să-i explice acestuia ce s-a întâmplat cu Ioan, implorându-l să nu-l abată pe tânăr din calea mântuirii. De atunci, Ioan Cucuzel a cântat la catedrală în duminici şi sărbători.

Odată, după ce a cântat un acatist în faţa icoanei Maicii Domnului, călugărul s-a învrednicit de o mare minune. Maica Domnului i s-a înfăţişat şi i-a spus cuvintele acestea: "Bucură-te, Ioane şi nu te opri din cântat, iar pentru aceasta eu nu te voi uita", după care îi puse în mână o monedă de aur şi dispăru. Moneda a fost aşezată lângă icoană şi multe minuni s-au întâmplat datorită icoanei şi monedei de aur.

Icoana a fost numită "Cucuzelisa" în memoria Sfântului Ioan şi a fost pusă în Lavra Sfântului Atanasie. Ea este comemorată în ziua de 1 octombrie şi în a zecea vineri de după Sfintele Paşti.

Preasfânta Fecioară i se mai arătă o dată lui Ioan vindecându-l de o boală a picioarelor, din cauza statului mult în picioare în biserică. Ioan şi-a petrecut zilele rămase în mari nevoinţe ascetice, lucrând mult şi la disciplina cântărilor bisericeşti, primind titlul de maestru didact şi regent.

El a lucrat la aranjamentul şi compilarea mai multor stihuri, tropare şi condace, editând textele imnurilor şi scriindu-şi propriile condace, care se pot găsi în unele din aceste manuscrise:

- ⇒ *"O carte scrisă cu voia lui Dumnezeu şi cuprinzând tipicul slujbelor bisericeşti", scrisă de maestrul didact Ioan Cucuzel,"*
- ⇒ *"Tipicul slujbelor" de maestrul didact Ioan Cucuzel,*
- ⇒ *"De la Începutul Vecerniei până la sfârşitul Sfintei Liturghii" şi*
- ⇒ *"Ştiinţa cântării şi notele muzicale cu poziţia mâinii şi toate aran-jamentele cântării."*

Văzînd dinainte ceasul plecării sale la veşnicie, Ioan şi-a luat luat rămas bun de la fraţi şi le-a lăsat cu limbă de moarte să-l îngroape la Biserica Arhanghelului construită de el.

Cantorii bisericilor îl slăvesc pe Sfântul Ioan Cucuzel ca pe patronul lor spiri-tual.

Tot în aceasta zi, cuviosul Grigorie domesticul care în acea mare Lavră a Atonului (Muntele Athos) s-a nevoit şi o monedă de aur de la Născătoarea de Dumnezeu a primit, cu pace s-a săvârşit.

Sfântul Grigorie domesticul a fost contemporan cu Ioan Cucuzel, trăind la Marea Lavră din Muntele Athos în sfinţenie şi evlavie. Asemeni lui Ioan acesta cânta în corul din dreapta al Marii Lavre şi chiar era numit Grigorie Cucuzel în onoarea învăţătorului său.

Sfântul Grigorie se deosebea prin aptitidinile sale tehnice şi dulceaţa vocii. El cânta slujbele de priveghere cu multă evlavie şi zdrobire de inimă, fără să se aşeze vreodată în biserică.

Patriarhul Calist I (prăznuit în 20 iunie) a introdus cântarea "Toată suflarea se bucură" la Liturghia Sfântului Vasile cel mare în locul "Cuvine-se cu adevărat..", dar patriarhul Filotei (prăznuit în 8 octombrie), care l-a succedat, a reintrodus în Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile "Cuvine-se cu adevărat..".

Curînd după acestea, Sfântul Grigorie a cântat "Toată suflarea se bucură" la Sfânta Liturghie în ajunul Botezului Domnului nostru Iisus Hristos, în prezenţa patriarhului Grigorie al Alexandriei. Sfânta Fecioară i-a apărut lui Grigorie şi i-a mulţumit că a cântat imnul în cinstea sa, dîndu-i o monedă de aur. De atunci, la slujba Sfintei Liturghii a Sfântului Vasile se cântă "Toată suflarea..".

Sfântul Grigorie a adormit întru Domnul în 1355.

Tot în această zi se face pomenirea icoanei Maicii Domnului, zisă Kasperov

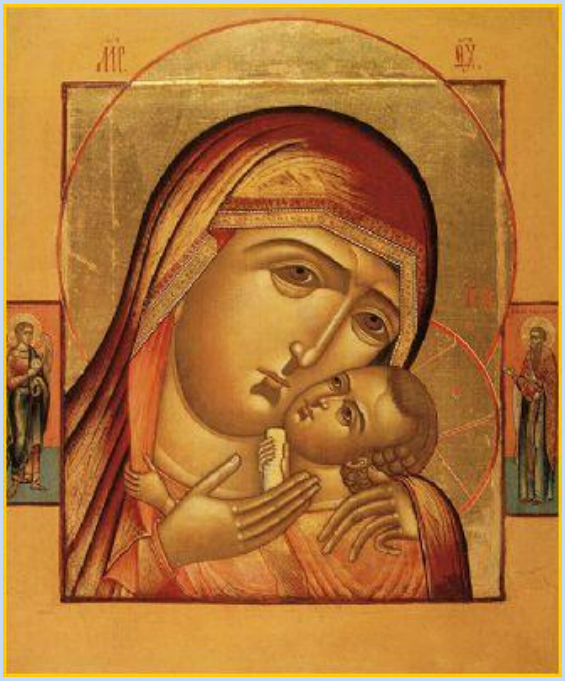

Icoana Kasperov a Preasfintei Fecioare Maria a apărat de invazia străinilor oraşul Odessa în timpul Războiului din Crimeea (1853-1855). Arhiepiscopul Inochentie (Borisov) a hotărât ca "acest eveniment să nu rămână necunoscut posterităţii" şi să se prăznuiască în data de 1 octombrie.

Icoana era deja cunoscută drept făcătoare de minuni şi a fost recunoscută ca atare de Sfântul Sinod în anul 1840, după cercetarea numeroaselor minuni care au avut loc.
Înainte de aceasta, icoana s-a aflat în posesia Iulianei Ioannovna Kasperova, care a primit-o ca amintire de familie în anul 1809.

În fiecare vineri se citeşte Acatistul Maicii Domnului în faţa Icoanei Kasperov la Catedrala din Odessa a Adormirii Maicii Domnului, care se mai sărbătoreşte în 29 iunie şi în miercurea luminată.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Şi s-au auzit atunci graiurile cele cu umilinţă ale rugăciunii ei către Mântuitorul Iisus Hristos: „Împărate ceresc, primeşte pe tot omul ce Te slăveşte pe Tine şi cheamă în tot locul prea sfânt numele Tău. Şi acolo unde se face pomenirea numelui meu, pe acel loc îl sfinţeşte şi proslăveşte pe cei ce te proslăvesc pe Tine şi rugăciunile celor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta; şi făgăduinţele lor le primeşte şi din toate nevoile şi răutăţile îi izbăveşte”.

***

Astăzi pomenim şi pe Sfinţii cuvioşi Iosif (sec. XV) şi Chiriac (sec. XVII) de la Bisericani.

Cuviosul Iosif este cel dintâi sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor din judeţul Neamţ, întemeietorul mănăstirii cu acelaşi nume şi primul care a organizat o comunitate duhovnicească românească în Ţara Sfântă.

Sfântul cuvios Chiriac s-a nevoit la Mănăstirea Sfântului Iosif, apoi s-a retras într-o peşteră unde a trăit 60 de ani. Este unul dintre marii sihaştri din Carpaţi.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Acoperământul Maicii Domnului; Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani

Sărbătoarea Acoperământului Maicii Domnului datează din timpul împăratului Leon cel înţelept (886-911).

La privegherea de sâmbătă noaptea, în Biserica „Preasfânta Născătoare de Dumnezeu” din Vlaherne - Constantinopol, Sfântului Andrei şi ucenicului său Epifanie li s-a arătat Maica Domnului stând în văzduh şi rugându-se. Fecioara Maria strălucea în lumină, având-u-i lângă sine pe Sfinţii Ioan Botezătorul şi Ioan evanghelistul, stând între alţi sfinţi şi îngeri şi acoperind credincioşii cu cinstitul ei omofor.

Văzând deci acestea, Sfântul Andrei l-a întrebat pe fericitul Epifanie: „Oare vezi, frate, pe Împărăteasa şi Doamna tuturor, care se roagă pentru toată lumea?” Iar el a zis: „O văd, sfinte părinte, şi mă înspăimântez, căci o văd acoperind pe oamenii ce sunt în biserică cu cinstitul ei omofor, ce străluceşte mai mult decât soarele”.

Şi s-au auzit atunci graiurile cele cu umilinţă ale rugăciunii ei către Mântuitorul Iisus Hristos: „Împărate ceresc, primeşte pe tot omul ce Te slăveşte pe Tine şi cheamă în tot locul prea sfânt numele Tău. Şi acolo unde se face pomenirea numelui meu, pe acel loc îl sfinţeşte şi proslăveşte pe cei ce Te proslăvesc pe Tine şi rugăciunile celor care cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta; şi făgăduinţele lor le primeşte şi din toate nevoile şi răutăţile îi izbăveşte”.

***

Astăzi, îi pomenim şi pe Sfinţii cuvioşi Iosif (sec. 15) şi Chiriac (sec. 17) de la Bisericani.

Cuviosul Iosif este cel dintâi sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor din judeţul Neamţ, întemeietorul mănăstirii cu acelaşi nume şi primul care a organizat o comunitate duhovnicească românească în Ţara Sfântă.

Sfântul cuvios Chiriac s-a nevoit la Mănăstirea Sfântului Iosif, apoi s-a retras într-o peşteră unde a trăit 60 de ani. Este unul dintre marii sihaştri din Carpaţi.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Acoperământul Maicii Domnului; Sfântul apostol Anania; Sfântul cuvios Roman Melodul; Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani

1. În zilele împăratului Leon cel înţelept (886-912), în Constantinopol, spre duminică, făcându-se priveghere de toată noaptea în cinstita biserică a Vlahernei, întru slava Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, la întâia zi a lunii octombrie şi de faţă stând mulţimea poporului, fiind ca la patru ceasuri din noapte, Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos, împreună cu ucenicul său, fericitul Epifanie, şi-au ridicat privirile şi au văzut pe Împărăteasa cerului, pe Acoperitoarea a toată lumea, pe Preasfânta Fecioară Născătoare de Dumnezeu, stând în văzduh şi rugându-se pentru lume.

Ea strălucea de lumină ca soarele şi acoperea poporul cu cinstitul ei omofor, fiind împreună cu oşti cereşti şi cu mulţimea de sfinţi, care în haine albe şi în cucernicie

stăteau împrejurul ei, dintre care doi erau mai aleşi: Sfântul Ioan Botezătorul şi Sfântul evanghelist Ioan.

Văzând aceasta, Sfântul Andrei a zis către ucenicul său, fericitul Epifanie: „Oare vezi, frate, pe Împărăteasa şi Doamna tuturor, care se roagă pentru toată lumea?”

Iar el a zis: „O văd, sfinte părinte, şi mă minunez, că o văd acoperind pe oamenii ce sunt în sfântul locaş, cu cinstitul ei omofor, ce străluceşte mai mult decât soarele”.

Apoi cei doi au auzit graiurile cele cu umilinţă ale rugăciunii ei către iubitul său Fiu şi Dumnezeul nostru, Iisus Hristos: „Împărate ceresc, primeşte pe tot omul care Te slăveşte pe Tine şi cheamă în tot locul prea sfânt numele Tău. Şi acolo unde se face pomenirea numelui meu, pe acel loc îl sfinţeşte şi proslăveşte pe cei ce te proslăvesc pe Tine şi împlineşte rugăciunile celor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta; şi făgăduinţele lor le primeşte şi din toate nevoile şi răutăţile îi izbăveşte”.

Între toţi sfinţii care s-au arătat în biserică împreună cu prea curata Fecioară, doi erau mai aleşi: Sfântul Ioan Înaintemergătorul, că altul mai mare decât el nu s-a născut între cei născuţi din femeie şi Sfântul Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, pe care îl iubea Iisus şi care s-a rezemat pe pieptul Lui.

Pe amândoi rugătoarea noastră, Fecioara Maria, i-a luat cu ea la rugăciunea cea pentru noi, ca pe unii ce au multă îndrăzneală către Hristos, ca prin ajutorul lor să plece mai degrabă pe Dumnezeu spre milă, pentru că mult poate rugăciunea stăruitoare.

Şi a stat prea curata Fecioară între aceşti sfinţi precum chivotul între doi heruvimi, precum scaunul Domnului Savaot între serafimi, precum Moise cu mâinile întinse între Aaron şi Or; iar, prin rugăciunea ei, Amalec cel nevăzut a căzut cu toată stăpânirea şi puterea sa cea întunecată.

Deci, să prăznuim şi noi acoperământul Preasfintei Fecioare Maria, Născătoare de Dumnezeu, aducându-ne aminte de acea prea mărită arătare a ei care a fost în biserica Vlahernei, fiind văzută de Sfântul Andrei şi de Epifanie.

Să prăznuim, mulţumind acoperitoarei noastre pentru această prea mare milostivire, arătată spre neamul creştinesc, şi cu tot dinadinsul s-o rugăm pe ea ca, acum şi întotdeauna, cu milostivire să ne acopere pe noi, cei care avem nevoie de

acoperământul ei, de vreme ce, fără sprijinul ei, nouă, celor ce întotdeauna mâniem pe Dumnezeu, nu ne este cu putinţă a trăi, pentru că, greşind mult, cădem sub multe certări, după cum zice Scriptura: „Multe sunt bătăile păcătosului” (Psalmul 31, 11).

De aceea, am fi pierit pentru fărădelegile noastre, de nu ne-ar fi acoperit pe noi prea milostiva Stăpână; că, de nu ar fi stat înainte Sfânta Fecioară, rugându-se pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit pe noi de atâtea nevoi sau cine ne-ar fi păzit până acum liberi?

Iar prorocul Isaia ne sfătuieşte: „Ascundeţi-vă cât de puţin, până ce va trece mânia Domnului” (Isaia 26, 20). Unde vom putea să ne ascundem de mânia Domnului? Acoperământ nu ne-am agonisit nicăieri unde să scăpăm noi, păcătoşii, în afară de acoperământul Preasfintei Fecioare Maria, Stăpâna lumii.

2. Sfântul apostol Anania, unul dintre cei şaptezeci de apostoli, a fost episcop în cetatea Damascului. Sfântul apostol Anania l-a botezat pe Sfântul apostol Pavel, pentru că Domnul i s-a arătat în vedenie, poruncindu-i să meargă pe uliţa care se cheamă Dreaptă şi acolo să caute în casa lui Iuda pe un oarecare Saul, supranumit şi Tarsianul, care se ruga.

Însă apostolul Anania s-a lepădat de aceasta, ştiind câte răutăţi făcuse Saul sfinţilor în Ierusalim şi cu ce gând anume mersese în Damasc, ca să-i lege pe toţi cei ce

cheamă numele Domnului. Iar Domnul îl îndemna pe el, zicând: „Mergi, că vas ales îmi este Mie acesta”.

Şi îndată Anania, sculându-se după porunca Domnului, a mers la Saul şi, punându-şi mâinile pe el, i-a zis: „Saule, frate, Domnul cel ce ţi s-a arătat ţie pe cale m-a trimis ca să vezi şi să te umpli de Duhul Sfânt”. Şi îndată Saul a văzut iar apostolul Anania l-a botezat.

După câteva zile, când iudeii se sfătuiseră să-l ucidă pe Pavel pentru o schimbare ca aceea a lui - că din gonaci s-a făcut propovăduitor al numelui lui Iisus - atunci Anania, împreună cu ceilalţi ucenici, luându-l pe Pavel, l-au scos peste zid într-o coşniţă.

Şi, intrând singur în adunarea iudeilor, propovăduia cu îndrăzneală numele Domnului. Nu numai evreilor ci şi celor de alte limbi, a binevestit Evanghelia Împărăţiei. S-a dus din Damasc în Elevteropol şi acolo, arătând noroadelor calea mântuirii şi tămăduind pe cei bolnavi şi neputincioşi, pe mulţi i-a adus la credinţa în Hristos.

În zilele acelea era în Elevteropol ighemonul Lucian, care se închina la idoli şi nu la Dumnezeu. Pe Lucian l-a ridicat diavolul împotriva creştinilor şi l-a îndemnat să trimită această scrisoare în toată stăpânirea sa: „De s-ar afla cineva numind pe Hristos şi închinându-se Celui răstignit, acela poruncim ca să fie dat la cumplite chinuri; iar care va jertfi zeilor celor fără de moarte, lepădându-se de Hristos, acela se va învrednici de daruri şi cinste de la noi”.

Scrisoarea aceasta, ieşind cu rău vicleşug, l-a aflat pe Sfântul Anania în acea ţară pe care străbătând-o, cu propovăduirea Evangheliei o lumina şi tămăduia toate bolile popoarelor, pentru că Domnul era cu dânsul, făcând prin mâinile lui multe minuni.

Nelegiuiţii închinători la idoli l-au prins pe Sfântul Anania şi l-au dus înaintea ighemonului Lucian, care îl silea pe sfânt în multe feluri să jertfească idolilor.

Sfântul Anania însă nu s-a supus şi le-a răspuns, zicând: „Nu mă voi închina mincinoşilor idoli, ci Unuia, adevăratului Domnului Dumnezeului meu Iisus Hristos mă închin, pe care ochii mei L-au văzut şi gură către gură am vorbit cu Dânsul, nu numai când era pe pământ ca un om, ci şi după înălţarea Lui la Ceruri; căci, fiind eu în Damasc, mi S-a arătat mie însumi şi m-a trimis să-l tămăduiesc pe Saul, pe care, prin minunata sa înţelepciune şi putere, l-a întors la cunoştinţa cea

adevărată şi pe noi toţi ne-a izbăvit din diavoleştile mâini şi ne-a adus la Părintele Său. Deci, Acestuia mă închin şi nu diavolilor celor ce voiesc să piardă tot neamul omenesc”.

Lucian a început a-l îngrozi pe el cu chinuri de nu-i va îndeplini porunca, dar el stătea ca un stâlp, nemişcat întru mărturisirea lui Hristos.

Apoi, ridicându-şi spre cer mâinile, a zis: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ascultă rugăciunile mele şi mă fă vrednic părţii fericiţilor apostoli în veacul ce va să fie. Precum ai mântuit pe Saul prin adevărata lumină, mân-tuieşte-mă din mâinile acestui necurat ce se împotriveşte adevărului, ca să nu se facă voia lui asupra mea şi să nu mă vâneze în cursele înşelăciunii sale. Şi să nu mă lipseşti pe mine de împărăţia cea cerească, care este gătită tuturor celor ce iubesc calea adevărului Tău şi păzesc poruncile Tale”.

Lucian, nesuferind să audă aceste cuvinte ale lui, a poruncit să fie întins la pământ şi să fie bătut.

În timp ce slujitorii îl băteau, unul striga: „Ascultă-l pe judecător şi nu fi potrivnic poruncii lui: jertfeşte zeilor cărora li se închină toată lumea”. Iar după ce au încetat bătaia, i-a zis Lucian sfântului: „Măcar acum cruţă-ţi sufletul, ascultă-mă pe mine şi leapădă-te de Cel răstignit, ca să nu aduc mai cumplite chinuri asupra ta”.

Atunci Anania a răspuns: „Ceea ce ţi-am spus ţie la început, aceea şi acum îţi grăiesc şi nu încetez a-ţi grăi: că de Dumnezeul meu nu mă voi lepăda şi nu mă voi apropia de cele fără de suflet, pietre şi lemne, la care voi vă închinaţi şi ca pe nişte dumnezei le cinstiţi”.

Judecătorul, văzându-l pe el neînduplecat, a poruncit să-i fie strujite coastele cu cârlige de fier şi cu lumânări aprinse să-i fie arse rănile. Şi sfântul, răbdând, îşi ridică ochii spre cer şi se rugă cu stăruinţă. După acele chinuri judecătorul a zis: „Până când vei petrece în nesupunere? Până când nu te miluieşti singur pe tine şi nu te închini zeilor?

Oare mai plăcut îţi este să pătimeşti toate acestea în zadar pentru un Hristos pe care L-au răstignit evreii, decât să fii întreg şi sănătos? Mă jur că nu te voi slobozi viu dacă vei fi nesupus aşa mult timp”.

A răspuns sfântul: „Fă ce vrei, vrăjmaşule al lui Dumnezeu, prieten al diav-olului, că ai auzit de la mine de multe ori că nu mă voi închina zeilor tăi, afară de Unuia

Dumnezeu care este Tată al Unuia Născut Fiul Lui şi începător al Sfântului Duh, care a făcut cerul şi pământul şi toate cele ce sunt într-însele, în care am crezut. Acela mi-a dat mie putere ca toată ziua să stau tare înaintea ta şi cu bărbăţie să sufăr aceste chinuri. Pentru ce îţi faci mai multe osteneli, căci iată de la mine ai auzit că voii tale nu mă voi supune. Deci, fă neîntârziat ce ai de gând să faci".

Judecătorul, umplându-se de mânie, a poruncit poporului să-l ia pe Sfântul Anania şi, scoţându-l din cetate, să-l ucidă cu pietre. Şi luându-l acel norod fărădelege, l-a dus la locul uciderii şi l-a ucis cu pietre ca pe Sfântul Ştefan, iar el, cu mare glas, zicea: „Doamne, Iisuse Hristoase, în mâinile Tale îmi dau duhul meu". Şi aşa s-a sfârşit, împlinindu-şi mucenicia, şi s-a dus la cereştile lăcaşuri.

Iar poporul, văzând că murise, l-a lăsat neîngropat şi s-a dus. Şi s-a întâmplat atunci că pe acolo treceau nişte oameni credincioşi din Damasc. Şi aceştia au luat sfântul trup al apostolului lui Hristos şi cu cinste l-au dus în Damasc şi l-au îngropat la moşia lui.

3. Sfântul cuvios Roman Melodul a trăit pe la sfârşitul secolului al V-lea şi prima jumătate a secolului al VI-lea. S-a născut în Cetatea Emesa din Siria. A slujit lui Dumnezeu ca paraclisier în Biserica din Berit (azi Beirut). În timpul domniei împăratului Anastasie (491-518) se afla la Biserica 'Preasfânta Născătoare de Dumnezeu' din Vlaherne - Constantinopol.

De aici a trecut ca diacon la Biserica ‘Sfânta Sofia’ cea veche. Bunul Dumnezeu îl binecuvântează pe cuviosul Roman și astfel venind vremea cântării condacului, s-a urcat în amvon cântând primul condac alcătuit de el.

Marcu din Efes spune că i s-a arătat cuviosului Roman Melodul, în somn, Maica Domnului, care i-a încredințat un sul de hârtie. După ce s-a trezit din somn, cuviosul s-a dus în amvon și a cântat acest condac.

Numărul condacelor alcătuite ulterior de Sfântul Roman trece de 1.000. Este unul dintre cei mai mari imnologi ai Bisericii creştine.

4. Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani s-a născut într-un sat din ţinutul Neamţ în veacul al XV-lea şi, de mic, dorind viaţa călugărească, a intrat în obştea Mănăstirii Bistriţa. Aici a primit tunderea în monahism şi a deprins de la părinţii bătrâni viaţa duhovnicească, postul şi neîncetata rugăciune. După o vreme, cuviosul Iosif a luat binecuvântare de la egumenul său şi a plecat să se închine la Mormântul Domnului din Ierusalim.

S-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câţiva ani, sihastru vestit. Aici s-a nevoit într-o peşteră, mai întâi singur, apoi cu câţiva ucenici, răbdând multe ispite de la diavol.

Ducând o viaţă de o înaltă trăire duhovnicească, şi-a adunat în preajma lui 17 pustnici, întemeind prima comunitate monahală românească din Ţara Sfântă.

Dar, năvălind arabii asupra Sfintelor Locuri, după multă tulburare, cuviosul Iosif şi-a luat ucenicii şi a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistriţa. Astfel sihăstria lui Iosif s-a mutat din Valea Iordanului în Moldova, pe Muntele Bisericanilor.

După ce numărul ucenicilor a crescut, a înălţat o mică biserică, al cărei hram era Buna-Vestire, construind şi chilii împrejur.

Pentru viaţa monahală de aici, a statornicit rânduiala achimită (neadormită), după modelul Mănăstirii Studiţilor din Constantinopol, rânduială care presupunea rugăciune neîncetată în biserică şi la chilii, post, metanii, cântarea psalmilor şi ascultarea.

Năvălind turcii, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece spre Sfântul Munte Athos. Pe drum, însă, li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu care i-a întrebat: „Unde mergeţi?”
La această minunată vedere, ei au răspuns: „Ne ducem la grădina ta!”

Iar Maica Domnului le-a spus atunci: „Întoarceţi-vă, că şi aici este grădina mea!”

În amintirea acestei minuni ei au aşezat acolo o icoană cu chipul Maicii Domnului.

Mai târziu Schitul cuviosului Iosif s-a numit „Schitul Bisericani”, adică al celor ce se rugau pururea în biserică, pentru că monahii se rugau aici ziua şi noaptea, cu lacrimi, şi mulţi credincioşi se vindecau de boli, prin rugăciunea şi binecuvântarea cuviosului Iosif. Deci, bine vieţuind până la adânci bătrâneţi şi făcător de minuni arătându-se, a răposat cu pace.

5. Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani s-a nevoit la începutul veacului al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras în pustie, într-o peşteră din Muntele lui Simon, unde s-a nevoit singur, în aspră osteneală, vreme de 60 de ani. Vara şi iarna stătea pe munte lipsit de îmbrăcămintea trebuincioasă, în rugăciune curată, biruind cu puterea lui Hristos neputinţele firii şi ispitele diavolului.

Pe acest cuvios l-a cunoscut şi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat şi sfintele moaşte, aşe-

zate în peştera în care a trăit, peşteră ce se poate vedea şi astăzi şi în care s-a ridicat un paraclis în cinstea lui.

Pentru sfinţenia vieţii lor, cuvioşii Iosif şi Chiriac au fost canonizaţi de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în anul 2008, fiind cinstiţi în ziua de 1 octombrie.

Sfintele moaște ale Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani

În biserica voievodală a Mănăstirii Bisericani se află moaștele Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani.

SFINTELE MOAȘTE
ALE PREACUVIOSULUI
PARINTE CHIRIAC

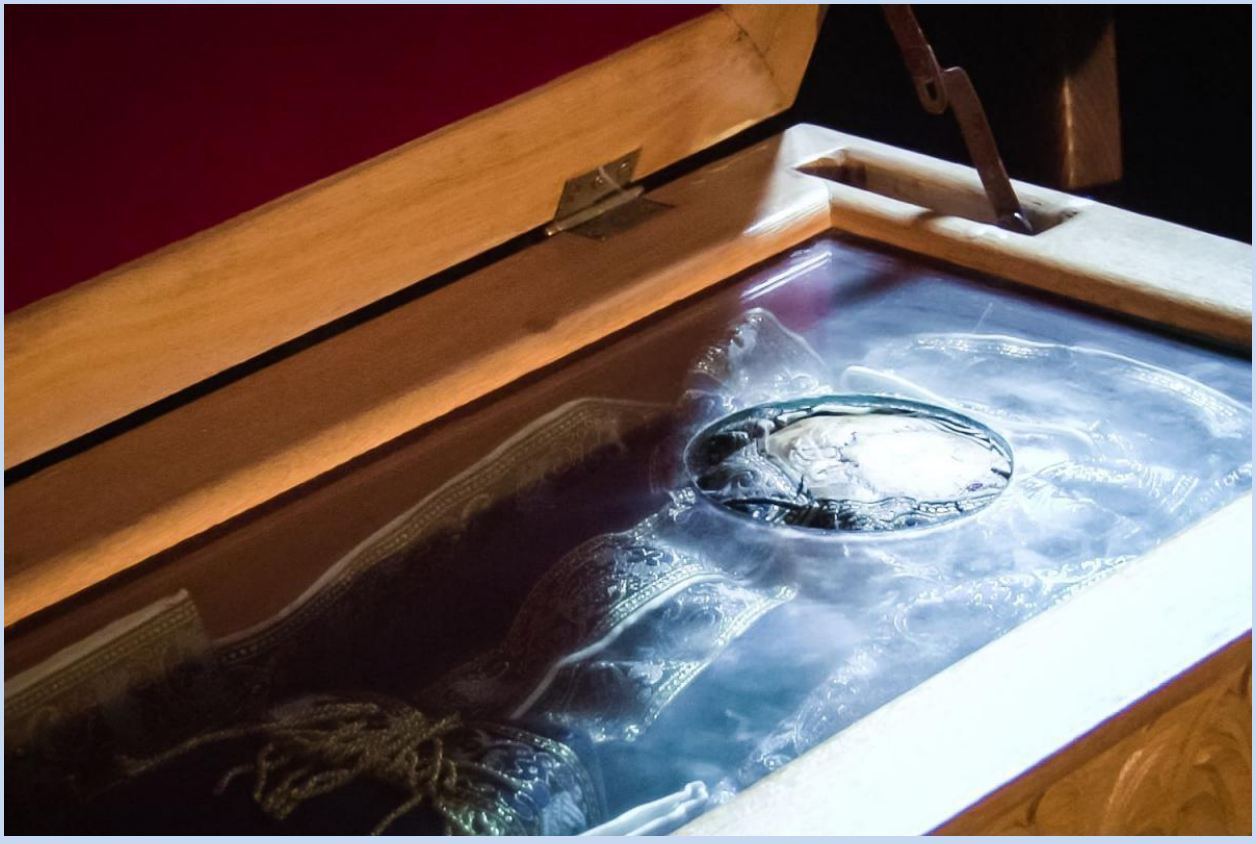

SFINTELE MOAȘTE
ALE PREACUVIOSULUI
PĂRINTE IOSIF

Moaștele celor doi sfinți sunt păstrate în biserica Sfintei Mănăstiri Bisericani.

Părticele din moaștele sfinților se găsesc și la Mănăstirea Dintr-un Lemn, situată la aproximativ 25 de kilometri sud de municipiul Râmnicu Vâlcea și la 12 kilometri nord de Băbeni, pe valea Otășăului, în comuna Frâncești.

Mănăstirea Bisericani:
Mănăstire de călugări
Stareț: Protosinghel Serafim Mihali
Adresa: sat Scăricica, jud. Neamț
Acces: Șos. Piatra Neamț - Bicaz, 12 km de la Piatra Neamț spre Bicaz, apoi dreapta spre sanatoriul Bisericani.
Ctitor: Ștefăniță Vodă
Hramul: Buna Vestire

Proclamarea locală a canonizării Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani.

Mănăstirea Bisericani din județul Neamț a îmbrăcat straie de sărbătoare pe 1 octombrie 2008, când Biserica Ortodoxă Română prăznuiește „Acoperământul Maicii Domnului.

Paraclisul mănăstirii și-a serbat hramul, iar cuvioșii Iosif și Chiriac de la Bisericani, trecuți în rândul sfinților, alături de alți șapte cuvioși nemțeni, au fost prăznuiți pentru prima dată. Cu acest prilej, a avut loc și proclamarea locală a canonizării celor doi sfinți de la Bisericani.

Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani, prăznuiţi pentru prima dată

01 oct, 2008

Astăzi, la Mănăstirea Bisericani are loc proclamarea locală a canonizării Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani.

La Mănăstirea Bisericani din judeţul Neamţ au început ieri manifestările prilejuite de proclamarea locală a canonizării Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani şi de prăznuirea pentru prima dată a celor doi sfinţi la data de 1 octombrie.

Aseară, între orele 18:00 şi 22:00, la Bisericani a fost Priveghere, iar astăzi, de la ora 8:00, se va săvârşi Acatistul Sfinţilor cuvioşi şi Ceasurile. Va urma Sfânta Liturghie arhierească săvârşită de mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, Înalt Preasfinţitul Teofan, apoi ceremonia de proclamare a sfinţeniei celor doi cuvioşi care s-au nevoit în această vatră monahală.

Vă amintim că hotărârea canonizarii Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani a fost luată în cadrul sesiunii de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 5-7 martie 2008, iar proclamarea solemnă a canonizării a avut loc pe data de 5 iunie la Mănăstirea Neamţ, alături de alţi şapte cuvioşi nemţeni.

Sfântul Iosif, întemeietorul Mănăstirii Bisericani

Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani a fost primul sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor şi întemeietorul mănăstirii cu acelaşi nume. A fost tuns în monahism la Mănăstirea Bistriţa şi a deprins de la părinţii bătrâni viaţa duhovnicească, postul şi neîncetata rugăciune. După ce a mers la Locurile Sfinte, cuviosul Iosif s-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câţiva ani, sihastru vestit. A trăit într-o peşteră, mai întâi singur, apoi cu 17 pustnici ucenici, întemeind prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Ţara Sfântă. După năvălirea arabilor asupra Sfintelor Locuri, cuviosul Iosif şi-a luat ucenicii şi a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistriţa.

După o invazie a turcilor, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos. Pe drum, însă, li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a întrebat: „Unde mergeţi?“ La această minunată vedere, ei au răspuns: „Ne ducem la grădina ta!“; iar Maica Domnului le-a spus atunci: „Întoarceţi-vă, căci şi aici este grădina mea!“.

Mai târziu, schitul cuviosului Iosif s-a numit Schitul Bisericani, „al evlavioşilor“, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi şi mulţi se vindecau de boli cu rugăciunea şi binecuvântarea cuviosului Iosif.

Sfântul Chiriac a stat în pustie singur 60 de ani

Cuviosul Chiriac de la Bisericani a trăit la începutul secolului al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras în pustie, într-o peşteră din muntele lui Simon, unde a trăit singur timp de 60 de ani.

L-a cunoscut şi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat moaştele.

Este cunoscut ca unul dintre marii sihaştri din Carpaţi, având o viaţă pilduitoare: trăirea în desăvârşită lepădare de sine, smerenie şi în neîncetată rugăciune. Moaştele lui au fost aşezate în peştera în care a trăit, ce se poate vedea şi astăzi şi în care s-a amenajat, mai târziu, un paraclis în cinstea lui. Mai târziu, din cauza deselor tulburări din ţară, moaştele sale au fost împărţite.

„Făclii pilduitoare de viaţă sihăstrească“

Cu prilejul proclamării locale a canonizării celor doi sfinţi, PF Patriarh Daniel a transmis IPS Mitropolit Teofan următorul mesaj:

Cu multă bucurie am primit din partea Înaltpreasfinţiei Voastre vestea despre pregătirea pentru proclamarea, pe plan local, a canonizării Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani, a căror trecere în calendarul sfinţilor Ortodoxiei Româneşti a fost aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în şedinţa de lucru din 5-7 martie 2008.

Alegerea, pentru acest însemnat eveniment al vieţii Mănăstirii Bisericani, a zilei de 1 octombrie, odată cu sărbătoarea Acoperământului Maicii Domnului, marchează, într-o generoasă împletire de semnificaţie, cinstirea Născătoarei de Dumnezeu cu cinstirea, rânduită în aceeaşi zi a anului bisericesc, a celor doi sfinţi cuvioşi care şi-au legat numele de Sfânta Mănăstire Bisericani.

Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac au fost, amândoi, alături de alţi mari nevoitori duhovniceşti din partea locului, făclii pilduitoare de viaţă sihăstrească pe aceste binecuvântate plaiuri nemţene.

În secolul al XV-lea, Sfântul cuvios Iosif, originar chiar din această parte de ţară, după ce a păşit în viaţa monahală la Mănăstirea Bistriţa şi după o scurtă vieţuire monahală în Ţara Sfântă, s-a întors în ţinutul natal, unde a pus bazele schitului şi obştii Bisericanilor.

Iar Sfântul cuvios Chiriac s-a nevoit, timp de şase decenii, în secolul al XVII-lea, în aspră vieţuire pustnicească, pe vremea când obştea aşezământului ajunsese a număra peste 100 de vieţuitori. Peştera îndelungatei sale retrageri a fost, apoi, locul de cinstire a sfintelor sale moaşte, fiind amenajată, mai târziu, ca paraclis în cinstea lui.

Astăzi, în ziua înălţătoare a proclamării canonizării lor, pe plan local, ca sfinţi ai Ortodoxiei Româneşti, împărtăşim tuturor celor prezenţi la Mănăstirea Bisericani, ierarhi, clerici şi mireni, gândul comuniunii noastre depline la cele solemn săvârşite acum şi rugăm pe Bunul Dumnezeu, prin Sfinţii Săi astăzi prăznuiţi, să reverse harul Său, cu dar de pace, bucurie şi lumină duhovnicească.

Arhimandrit Ioanichie Bălan: Cuviosul Iosif de la Bisericani - cel dintâi sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor şi întemeietorul mănăstirii cu acelaşi nume

Foto: Magda Buftea

Cuviosul Iosif de la Bisericani, de la Sihăstria Bisericani din Neamţ (secolul XV)

Ieroschimonahul Iosif Sihastrul era cu metania din Mănăstirea Bistriţa. Apoi, ducându-se la Mormântul Domnului, s-a făcut pustnic vestit în pustiul Iordanului, încât numele lui se făcuse cunoscut în tot ţinutul Iudeii. Auzind călugării din partea locului, s-au adunat în jurul său 17 sihaştri, dintre care 15 români şi doi greci. Şi era cuviosul Iosif duhovnic al sihaştrilor şi dascăl al pustnicilor. Nevoinţa lor era neîncetata rugăciune, iar adăpostul lor îl formau peşterile de pe malul Iordanului.
O dată, năvălind arabii în Ţara Sfântă, cuviosul Iosif şi-a luat ucenicii şi a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistriţa. Dar n-a stat mult aici, căci iubind liniştea, s-a retras într-un munte înalt din apropiere, numit de atunci „Muntele lui Iosif”, iar mai târziu, „Muntele Bisericanilor”. Aici toţi se nevoiau în peşteri de piatră şi în bordeie de lemn şi pământ, iar slujba o făceau într-o peşteră mare, ale cărei urme se cunosc până astăzi. Şi atât de mult a sporit cuviosul Iosif, încât se făcuse făcător de minuni.

Văzând că se înmulţesc ucenicii lui pe munte, a înălţat o mică biserică de lemn cu hramul Buna Vestire, a făcut chilii de jur-împrejur şi a adunat aici o parte dintre călugări. Schitul acesta s-a numit multă vreme Schitul lui Iosif şi era una dintre cele mai vestite sihăstrii din Moldova.

Cuviosul Iosif a aşezat cu legământ în schitul său rânduiala neadormită de slujbă, numită „achimită”, după modelul Mănăstirii Studion din Constantinopol. Astfel, a împărţit pe călugări în trei cete şi fiecare ceată slăvea pe Dumnezeu în biserică câte opt ore.

Iar rânduiala obştii cuviosului Iosif era aceasta: neîncetata rugăciune în biserică şi la chilii, cântarea psalmilor lui David, postul, desăvârşita ascultare şi dragostea între fraţi. Schitul lui Iosif era singura aşezare mănăstirească cu rânduială achimită din ţara noastră. Pentru o nevoinţă ca aceasta, cuviosul Iosif a fost cinstit de credincioşi ca sfânt încă din viaţă, fiind pomenit în partea locului până în zilele noastre.

Mai târziu, Schitul lui Iosif s-a numit de către credincioşi Schitul Bisericani, adică „al evlavioşilor”, pentru că monahii se rugau neîncetat cu post şi lacrimi, şi mulţi se vindecau de boli cu binecuvântarea cuviosului.

Deci, mult nevoindu-se Sfântul Iosif şi ajungând la măsura părinţilor de demult, şi-a dat sufletul cu pace în mâinile Domnului şi a fost numărat în ceata sfinţilor.

Sfinte prea cuvioase Părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 107-108)

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Cei şaptesprezece sihaştri ucenici ai cuviosului Iosif de la Bisericani

Foto: Florentina Mardari

Cuvioşii Simon, Metodie, Varnava, Petru, Averchie, Gherman, Pir şi Grecu (?), (secolul XV)

Aceşti cuvioşi părinţi, împreună cu alţi nouă sihaştri, ale căror nume s-au uitat, au fost ucenicii cuviosului Iosif din pustiul Iordanului. Dintre aceştia, cincisprezece erau români, iar schimonahii Pir şi Grecu (?) erau din Palestina.

Urmând pe dascălul lor, toţi aceşti părinţi au venit în Moldova şi au sihăstrit pe Muntele Bisericani, având fiecare peştera sa. Astfel, monahul Simon a sihăstrit pe un munte înalt numit până azi „Muntele lui Simon”, iar ceilalţi s-au nevoit în alte culmi de munte, nu departe de peştera cuviosului Iosif, care de atunci îi poartă numele. Ei se rugau toată săptămâna singuri în aspră nevoinţă, iar în sărbători se adunau în peştera cuviosului şi făceau priveghere de toată noaptea.

După întemeierea „Schitului lui Iosif”, unii dintre aceşti sihaştri s-au coborât în obşte, iar cuvioşii Simon, Metodie, Varnava, Averchie, Pir şi Grecu au rămas în pustie până la sfârşitul vieţii. Şi erau toţi iubitori de Hristos şi lucrători ai rugăciunii inimii, mijlocind neîncetat pentru mântuirea lumii şi strălucind pe munte ca nişte făclii duhovniceşti.

Către sfârşitul secolului XV, cei 17 cuvioşi sihaştri de pe Muntele Bisericani s-au strămutat la cereştile lăcaşuri, iar moaştele lor s-au aşezat în peşterile în care s-au săvârşit.

În toponimia locului se păstrează până astăzi următoarele denumiri: „Muntele Simon”, „Muntele Averchie”, „Muntele lui Metodie”, „Muntele lui Varnava”, „Muntele Pir” şi „Muntele Grecu”, iar din secolul XVII, „Muntele Chiriac” şi „La Chilii”.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 108-109)

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Sfântul Chiriac de la Bisericani, unul dintre cei mai mari sihaştri din Carpaţi

Sfântul Chiriac de la Bisericani i-a ajuns cu nevoinţa pe marii sihaştri din pustiul Egiptului şi în special pe cuviosul Onufrie, a cărui petrecere s-a ostenit s-o urmeze. Trupul său gol a fost împodobit de Dumnezeu cu peri de sus până jos şi umbrit de darul Duhului Sfânt, încât nici frigul, nici foamea, nici diavolii nu-l vătămau.

Sfântul Chiriac de la Bisericani (†1660)

Prea cuviosul părintele nostru Chiriac de la Bisericani este numărat printre cei mai mari asceţi şi cuvioşi ai Bisericii Ortodoxe Române. El s-a nevoit la începutul secolului XVII în obştea Mănăstirii Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. Apoi, aprinzându-se de dumnezeiescul dor, s-a retras la pustie într-o peşteră din Muntele lui Simon şi acolo s-a nevoit singur în cea mai aspră osteneală zeci de ani. Iar nevoinţa lui era aceasta: vară şi iarnă petrecea pe munte cu trupul gol, în rugăciune curată, slăvind neîncetat pe Dumnezeu şi biruind desăvârşit, cu darul lui Hristos, neputinţele firii şi ispitele diavolului.

Pe acest mare sihastru şi purtător de Dumnezeu l-a cunoscut încă din viaţă mitropolitul Dosoftei, căruia mai târziu i-a sărutat şi sfintele moaşte, precum însuşi scrie: „Apucat-am în zilele noastre părinţi înalţi la bunătăţi şi podvig (nevoinţă) şi plecaţi la smerenie adâncă: pe părintele Chiriac de Bisericani, gol (petrecând) şi ticăloşit în munte 60 de ani...”.

Despre acest sfânt se scriu următoarele în Patericul sfinţilor din Moldo-România: „În anul 1660, prea cuviosul părintele nostru Chiriac, din tânără vârstă îmbrăţişând viaţa monahicească în Sfânta Mănăstire Bisericani şi sporind întru adâncă smerenie şi întru îndelungă răbdare şi iubind sărăcia lui Hristos de bunăvoie, s-au îndepărtat cu totul de petrecerea cea împreună cu oamenii şi s-au sălăşluit prin munţi şi prin stâncile cele înfricoşate de pe lângă râul Bistriţa şi acolo, cu trupul gol, s-au nevoit în singurătate, în ger şi în arderea soarelui, şasezeci de ani până la sfârşitul său... şi se serbează la 31 decembrie”.

Sfântul Chiriac de la Bisericani a ajuns cu nevoinţa pe marii sihaştri din pustiul Egiptului şi în special pe cuviosul Onufrie, a cărui petrecere s-a ostenit s-o urmeze. Trupul său gol a fost împodobit de Dumnezeu cu peri de sus până jos şi umbrit de darul Duhului Sfânt, încât nici frigul, nici foamea, nici diavolii nu-l vătămau. El este unul dintre cei mai mari sihaştri din Carpaţi, care aduce la noi o asemenea îngerească nevoinţă: trăirea în desăvârşită lepădare de sine, în golătate şi în neîncetată rugăciune.

Ajungând la măsura desăvârşirii, cuviosul Chiriac Sihastrul şi-a dat sufletul său în braţele lui Hristos şi a fost numărat în ceata sfinţilor români, fiind canonizat de popor. Moaştele lui au fost aşezate în peştera în care a trăit, ce se păstrează până astăzi şi în care s-a făcut mai târziu un mic paraclis pictat în cinstea lui. Apoi, din cauza deselor tulburări din ţară, credincioşii au împărţit moaştele între ei.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 215-216)

Maria Burlă - Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani, vas ales al Duhului Sfânt

Cuvioșii Iosif și Chiriac de la Bisericani au fost canonizați pe 3 octombrie 2008, ei fiind pomeniți pe 1 octombrie, când este prăznuit și „Acoperământul Maicii Domnului”, hramul paraclisului Mănăstirii Bisericani.

Cuviosul Iosif de la Bisericani L-a căutat de mic pe Dumnezeu, dorind să dobândească sfințenia. După cum ne arată unii istorici, la o vârstă fragedă și-a părăsit familia și s-a închinoviat în obștea Mănăstirii Bistrița, știind că mănăstirea a fost dintotdeauna locul dedicat nevoințelor care apropie și unesc pe om cu Dumnezeu.

Pomelnicul cel mare al Mănăstirii Bisericani îl amintește pe Sfântul cuvios Iosif ca fiind întemeietor de vatră monahală, mai ales că a adus din Țara Sfântă șaptesprezece ucenici, de aceeași râvnă și dorință cu el.

Nici o clipă nu a abandonat măreața sa lucrare duhovnicească

Precum marii sfinți cuvioși Teodosie, începătorul vieții de obște, Antonie (promotor al monahismului), Teodor Studitul sau Paisie de la Neamț, deși la dimensiune mai mică, aceeași importanță o are Sfântul cuvios Iosif pentru Muntele Bisericani și împrejurimile sale.

Rânduiala vieţuirii monahale începută de acesta în secolul al XV-lea a luat amploare în decursul istoriei, aici nevoindu-se mai multe sute de monahi, având aceeaşi râvnă pentru sfinţirea şi mântuirea sufletelor lor.

Nu avem multe informaţii despre viaţa Sfântului cuvios Iosif. Dar putem înţelege că a fost vas ales al Sfântului Duh. Prin înfrânare a biruit lăcomia de mâncare şi iubirea de lucruri pământeşti, prin post s-a împotrivit pornirilor pătimaşe, cu iubirea a copleşit mânia, primind bucuria Duhului Sfânt ca dar pentru ostenelile sale. Astfel s-a nevoit toată viaţa în privegheri şi rugăciuni, fugind de slava deşartă. Nu a abandonat nici o clipă măreaţa sa lucrare duhovnicească, urcând pe scara virtuţilor şi petrecând în sfinţenie.

Maria Burlă - Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani - cel ce s-a nevoit aspru șaizeci de ani

Ca o recunoaștere a sfințeniei sale, în secolul al XIX-lea, cuvioșii pustnici români din Sfântul Munte al Atonului l-au așezat pe părintele nostru Chiriac alături de mari și cunoscuți sfinți ai Bisericii Ortodoxe, menționându-i numele pe frontispiciul bisericii Schitului Prodromu din Sfântul Munte, sfințită în 1863.

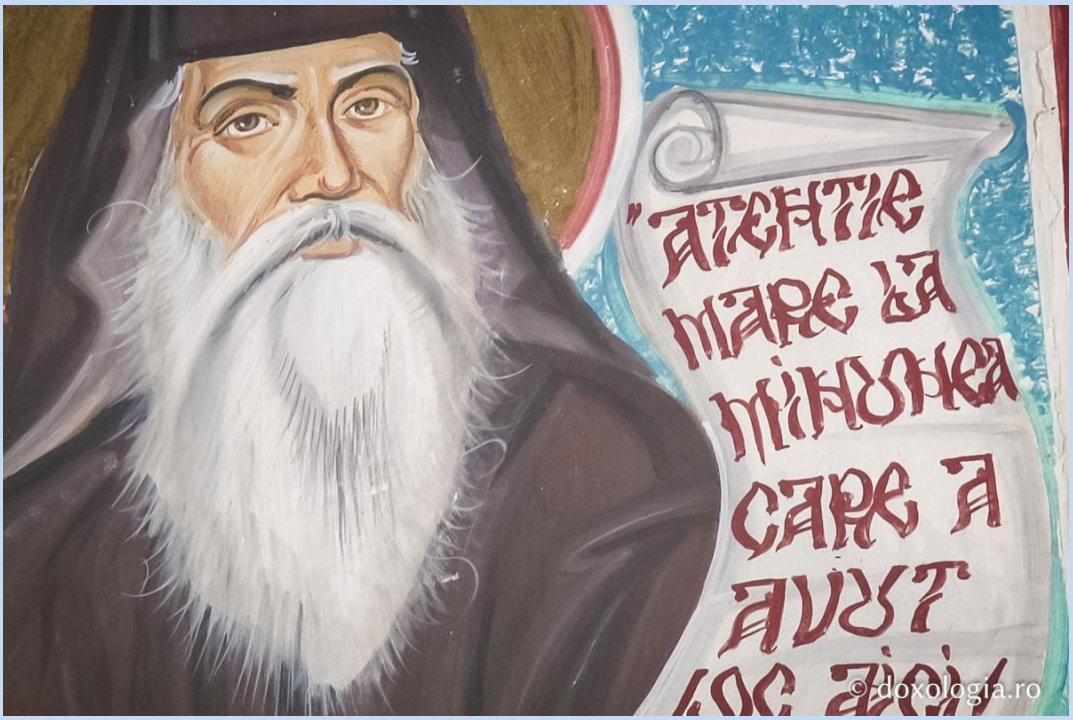

Dacă Sfântul cuvios Iosif a fost începătorul vieţuirii în nevoință și sfințenie în Muntele Bisericani, dar și întemeietor de vatră monahală, două secole mai târziu, Sfântul cuvios Chiriac a fost continuatorul lucrării duhovniceşti începută de predecesorul său. Acesta a arătat, în plus, o nevoință mult mai aspră și o vieţuire mult mai retrasă. Cunoscând nevoințele sfinților care au trăit mai înainte, dorea din tot sufletul să urmeze exemplul lor.

Iată ce ne spune Patericul sfinţilor din Moldova: „În anul 1660, prea cuviosul părintele nostru Chiriac, din tânără vârstă îmbrăţişând viaţa monahicească în Sfânta Mănăstire Bisericani şi sporind întru adâncă smerenie şi întru îndelungă răbdare şi iubind sărăcia lui Hristos de bunăvoie, s-a îndepărtat cu totul de petrecerea cea împreună cu oamenii şi s-au sălăşluit prin munţi şi prin stâncile cele înfricoşate de pe lângă râul Bistriţa şi acolo, cu trupul gol, s-au nevoit în singurătate, în ger şi în arderea soarelui, şaizeci de ani, până la sfârşitul său”.

Se pare că acest cuvios ar fi primul care s-a nevoit în forma aceasta, pe teritoriul țării noastre, după el urmând Sfânta cuvioasă Teodora de la Sihla și pustnicul Gordie Rusu, de pe muntele Rusu.

Sfințenia i-a fost recunoscută încă din secolul al XIX-lea

Așa cum menționează părintele Dumitru Stăniloae, și cuviosul Ioan Colov a deprins viețuirea pustnicească și în mari nevoințe de la unul dintre nevoitorii de pe Muntele Bisericani. Nu știm, însă, dacă era vorba despre Sfântul Chiriac.

Ca o recunoaștere a sfințeniei sale, în secolul al XIX-lea, cuvioșii pustnici români din Sfântul Munte al Atonului l-au așezat pe părintele nostru Chiriac alături de mari și cunoscuți sfinți ai Bisericii Ortodoxe. Astfel, pe frontispiciul bisericii Schitului Prodromu din Sfântul Munte, sfințită în 1863, sunt pictați în dreapta - Sfântul prooroc Ioan Botezătorul, Sfântul mucenic Clement, episcopul Romei, Sfântul mare mucenic Eustatie Plachida, Sfântul mucenic Sava Stratilat, Sfântul cuvios Inochentie de la Probota, Sfântul cuvios Partenie de la Agapia, Sfântul cuvios Epifanie de la Vorona, Sfântul Nicodim de la Tismana, Sfântul mucenic Ioan cel nou de la Suceava, Sfânta muceniță Filofteea de la Argeș, iar în stânga - Sfântul Atanasie Athonitul, Sfânta cuvioasă Parascheva de la Iași, Sfântul mucenic Ioan Valahul, Sfântul cuvios Dimitrie Basarabov, Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani, Sfântul cuvios Grigore Decapolitul, Sfântul cuvios Daniil de la Voroneț, Sfântul cuvios Chiriac de la Tazlău, Sfântul mare mucenic Nichita Romanul, Sfântul ierarh Ioan de Ia Râșca.

Moaștele Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani se află spre închinarea credincioșilor și pelerinilor în biserica voievodală a mănăstirii (cea din incinta spitalului).

Maria Burlă - Părintele Serafim de la Bisericani: „Cel mai mare lucru este salvarea sufletului”

Prea cuvioase părinte stareț, ce ați dori să transmiteți oamenilor ce vin aici, la Bisericani?

Credincioșilor care vin într-un număr destul de mic, comparativ cu alte mănăstiri din zonă, le transmitem că, dacă vor avea credință dreaptă în Dumnezeu și se vor ruga cu evlavie la Maica Domnului, ea îi va salva din toate greutățile. În primul rând, cel mai mare lucru este salvarea sufletului. Noi, în viața aceasta, cerem multe de la Dumnezeu. Poate căutăm, de cele mai multe ori, să trăim bine aici, să avem o fericire care este trecătoare și vremelnică...

Și cât luptăm pentru ea și cât ne zbatem. Ne și îmbolnăvim.

Exact. Dar cel mai important lucru este să putem înțelege esențialul: să ne curățim sufletul de păcate. Să nu plecăm din viața aceasta nepocăiți și necurățiți de păcatele săvârșite ca oameni, fără a ne vedea pe noi că suntem neputincioși. Să nu căutăm doar să trăim bine în lumea aceasta. Ne amintim de viața acestor mari Părinți care au trăit aici, în Mănăstirea Bisericani, de Sfântul Iosif și de Sfântul Chiriac, care au iubit mai mult decât orice în lumea aceasta pe Dumnezeu. Nu s-au legat de lucrurile materiale și trecătoare; le-au folosit doar atât cât au fost necesare existenței.

Prea cuvioase părinte stareț, cum poate un om să ajungă să-L iubească pe Dumnezeu mai mult decât orice pe lumea aceasta?

Înainte de a-L iubi pe Dumnezeu, trebuie să ajungem la cunoașterea lui Dumnezeu. El ne-a iubit mai întâi, cu o iubire care nu se poate explica în cuvinte! Jertfa Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pe care a făcut-o pentru neamul omenesc, este de nedescris.

Ceea ce mărturisește Sfânta Evanghelie, cât a suferit pentru răscumpărarea noastră și ce a îndurat El, Dumnezeu fiind și om în același timp; atâta batjocură și umilință a răbdat de la om! El putea doar cu privirea să-i facă cenușă pe cei care-L băteau cu biciul, pe cei care-L scuipau. Și pământul, universul întreg s-a cutremurat, a suferit alături de Mântuitorul, când a văzut câtă batjocură a putut să aducă omul asupra Sa, ca pe noi să ne scoată din focul cel veșnic al iadului.

Mintea omenească nu poate să conceapă câtă bunătate a arătat Dumnezeu față de om. Dacă noi medităm câtuși de puțin la bunătatea lui Dumnezeu față de noi, atunci vom începe și noi să ne curățim sufletul, ca să putem dobândi viața cea veșnică. Cum se spune: „Cel ce va mânca Trupul Meu și va bea Sângele Meu, viața veșnică va moșteni în Împărăția Cerurilor”.

Maria Burlă - Ce ne spun Sfinții Români din biserica nouă a Mănăstirii Pângărați?

În lăcașul de rugăciune al Mănăstirii Pângărați, toți sfinții pictați au ceva să-ți spună, fiecare în parte. Iar dacă îți faci timp câteva minute să-i asculți, citindu-le învățătura, cu siguranță vei pleca mai bogat sufletește.

Iată ce zice Sfântul cuvios Iosif de la Văratec: „Viaţa fără cuvânt mai mult foloseşte decât cuvântul fără viaţă. Căci viaţa chiar şi în tăcere foloseşte, iar cuvântul, chiar şi strigând, supără. Dar dacă cuvântul şi viaţa se vor întâlni, fac o icoană a toată înţelepciunea”.

Când intri într-o biserică, te închini mai întâi la sfintele icoane şi la sfintele moaşte, dacă acea biserică are. Spui o rugăciune pentru nevoile tale, te aşezi în genunchi sau într-o strană să te reculegi un pic.

În acest timp, la Pângărați poţi lectura concentratele duhovniceşti ale sfinţilor pictați. Fiindcă cel ce are pururi înaintea ochilor săi cuvântul lui Dumnezeu, să-l citească sau să-l asculte cu smerenie și să-l păzească cu credință.

Iată comoara şi testamentul sfinților neamului nostru românesc din biserica nouă a Pângăraţilor:

Sfântul cuvios Chiriac de la Tazlău: „Dacă Împărăţia Cerurilor pofteşti, defaimă banii şi de dumnezeiasca răsplătire te ţine. A trăi după Dumnezeu este cu neputinţă dacă eşti iubitor de dezmierdări şi iubitor de arginţi”.

***

Sfântul cuvios Nicodim de la Tismana: „Domnul a spus: întru aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei - dacă veţi avea dragoste unii faţă de alţii. Cel ce are toate darurile lui Dumnezeu, iar dragoste nu are, nimic nu-i foloseşte”.

***

Sfîntul cuvios Iosif de la Bisericani: „Bine este a nu te mânia. De ce urăşti pe omul care te-a mâhnit? Nu el ţi-a făcut nedreptate, ci diavolul! Urăşte boala, nu pe cel bolnav! Nu-ţi osândi aproapele, căci tu îi cunoşti păcatul, dar pocăinţa nu”.

***

Sfântul cuvios Rafail de la Agapia Veche: „Trecând odată Avva Pimen prin Egipt, a văzut o femeie şezând la un mormânt şi plângând cu amar. Şi a zis: de vor veni toate veseliile lumii acesteia, nu vor muta sufletul ei de la plâns. Aşa şi călugărul trebuie să aibă de-a pururi plânsul în sine”.

***

Sfântul ierarh Grigorie Dascălu: „Săracii sunt doctorii, binefăcătorii şi ocrotitorii sufletelor noastre. Atunci când nu facem milostenie este ca şi cum am fi lipsiţi de viaţă. Credinţa fără fapte este moartă”.

***

Sfântul ierarh Teodosie de la Brazi: „Nu există om pe care să-l părăsească Dumnezeu, ci există numai oameni care L-au părăsit pe Dumnezeu. Apa are însuşirea să spele noroiul de pe trup, iar milostenia să nimicească murdăriile sufleteşti”.

***

Sfântul cuvios Antipa de la Calapodeşti: „Dacă vrei să nu pui în primejdie mântuirea sufletului tău, să eviţi în tot chipul a judeca pe alţii. Prin faptul de a nu judeca pe nimeni şi a rămâne tăcut, îţi păstrezi pacea. Atunci când omul se află într-o astfel de stare, primeşte descoperiri dumnezeieşti”.

***

Sfântul cuvios Sofronie de la Cioara: „Va veni vremea când oamenii vor înnebuni şi când vor vedea pe cineva că nu înnebuneşte, se vor ridica asupra lui zicând: El este nebun pentru că nu este asemenea nouă”.

***

Sfântul cuvios Gheorghe de la Cernica: „Mânia este cel mai primejdios sfătuitor pentru oricine. Tot ce se întreprinde la mânie nu e niciodată chibzuit. Un cuvânt rău şi pe cei buni îi face răi, iar un cuvânt bun şi pe cei răi îi face buni.

***

Sfântul cuvios Iosif de la Văratec: „Viaţa fără cuvânt mai mult foloseşte decât cuvântul fără viaţă. Căci viaţa chiar şi în tăcere foloseşte, iar cuvântul, chiar şi strigând, supără. Dar dacă cuvântul şi viaţa se vor întâlni, fac o icoană a toată înţelepciunea”.

***

Sfântul ierarh Petru Movilă: „Pricina tuturor relelor sunt păcatele. Din pricina păcatelor vin întristările; din pricina păcatelor, tulburările. Din pricina păcatelor, războaiele; din pricina păcatelor, bolile şi toate patimile greu de vindecat care ne necinstesc”.

***

Sfântul ierarh Pahomie al Romanului: „Atunci când ne aducem aminte de păcatele noastre, Dumnezeu le uită. Iar când le uităm noi, îşi aduce aminte Dumnezeu de ele”.

***

Sfântul ierarh Iachint al Ţării Româneşti: „Nu este bogat cel ce stăpâneşte multe, ci acela care nu are nevoie de nimic. Căci care este folosul celui care stăpâneşte întreaga lume, dar trăieşte în mai multă mâhnire decât cel care nu are nimic”?

***

Sfântul ierarh Ghelasie de la Râmeţ: „Aşezarea lăuntrică este aceea care îi face pe oameni bogaţi sau săraci, iar nu posedarea banilor sau lipsa lor”.

***

Sfânta cuvioasă Teofana Basarab: „Om este cel ce a înţeles ce este trupul: că este stricăciune şi vremelnicie”.

***

Sfânta cuvioasă Teodora de la Sihla: „Sufletul curat este cel care s-a eliberat de patimi şi se bucură neîncetat de dragostea dumnezeiască”.

***

Sfânta muceniţă Filofteia de la Argeş: „Pacea este izbăvirea de patimi. Dar ea nu poate fi aflată fără lucrarea Duhului Sfânt”.

***

Sfântul cuvios Amfilohie de la Pângărați: „Să fie ochii Tăi deschişi ziua şi noaptea la biserica aceasta, la acest loc pentru care Tu ai zis: numele Meu va fi acolo”.

***

Sfântul cuvios Simeon de la Pângărați: „Fiilor, de veţi rămâne tari în ostenelile călugăreşti, va dura şi obştea voastră cât va binevoi Dumnezeu”.

PR.CUV. PAISIE • PR.CUV. IOANICHIE • PR.CUV. CLEOPA
SĂ NE ÎNTÎLNIM LA POARTA RAIULUI
CREȘTINUL BUN ESTE JUMĂTATE OM, JUMĂTATE ÎNGER.
RĂBDARE, RĂBDARE, RĂBDARE!
© doxologia.ro

SF. CUV. GHEORGHE DE LA CERNICA
SF. CUV. IOSIF VĂRATIC
MÎNIA ESTE UN PRIMEJDIOS SFĂTUITOR PENTRU ORICINE. TOT CE SE ÎNTREPRINDE LA MÎNIE NU E NICIODATĂ CHIBZUIT. UN CUVÎNT RĂU ȘI PE CEI BUNI ÎI FACE RĂI, IAR UN CUVÎNT BUN ȘI PE CEI RĂI ÎI FACE BUNI.
VIAȚA FĂRĂ DE CUVÎNT MAI MULT FOLOSEȘTE DECÎT CUVÎNTUL FĂRĂ VIAȚĂ. CĂCI VIAȚA CHIAR ȘI ÎN TĂCERE FOLOSEȘTE, IAR CUVÎNTUL CHIAR ȘI STRIGÎND SUFĂRĂ. DAR DACĂ ȘI CUVÎNTUL ȘI VIAȚA SE VOR ÎNTÎLNI FAC O ICOANĂ A TOATĂ ÎNȚELEPCIUNEA.
© doxologia.ro

SF. ARHID.
STEFAN·SF.IER.IOAN
MILOSTIVUL·SF.IER.
GRIGORE
TEOLOGUL
© doxologia.ro

Maria Burlă - Minunea din grădina Maicii Domnului de la Bisericani

Demult tare, când pământul Moldovei era scăldat de sângele oștenilor Sfântului Ștefan cel mare, viețuia la Mănăstirea Bistrița un ieroschimonah îmbunătățit. Numele său era Iosif Sebastian. Aprins de dorul de a vedea Sfântul Mormânt al Domnului și de a păși pe urmele sfinte ale Mântuitorului nostru, a plecat la Ierusalim, sălășluindu-se apoi în peșterile din pustiul Iordanului.

Aflând de viața sa cuvioasă și harul discernământului cu care îl înzestrase Milostivul Dumnezeu, în jurul său s-au adunat să ucenicească cincisprezece călugări români și doi greci, trăind în rugăciune și în desăvârșită ascultare.

Liniștea le-a fost, însă, tulburată de năvălirea arabilor în Țara Sfântă, fapt ce l-a determinat pe Sfântul cuvios Iosif să-și ia ucenicii și să se întoarcă cu toții în țara Moldovei. S-au statornicit nu departe de Mănăstirea Bistrița, pe un munte ce s-a numit inițial „Muntele lui Iosif”, iar mai apoi „Muntele Bisericanilor”.

Lauda lui Dumnezeu, săvârșită necontenit

Aici călugării se nevoiau în peșteri de piatră sau bordeie din lemn și pământ, rugându-se neîncetat cu post și lacrimi. Starețul lor i-a organizat în rânduiala slujirii neîntrerupte, împărțindu-i pe monahi în trei cete, fiecare ceată slujind câte opt ore: prima se ruga, a doua lucra cu mâinile (împletea metanii, coşuri etc.), iar a treia se liniștea la chilii, această rânduială fiind după modelul Mănăstirii Studion din Constantinopol. Din opt în opt ore, se schimbau la biserică, astfel încât lauda lui Dumnezeu se săvârşea necontenit. La vremea aceea, Schitul lui Iosif era singura așezare monahală cu această rânduială din țara noastră, numită și „achimită”, adică neadormită.

Dorind să desăvârșească jertfa lor pentru Domnul, din multa lor dragoste, ucenicii Sfântului cuvios Iosif, de două ori pe săptămână, în nopțile de miercuri spre joi și sâmbătă spre duminică slujeau cu toții și se rugau fără întrerupere, făcând de veghe. Pentru râvna lor au fost numiți „bisericoși” sau „bisericani”, denumire ce s-a extins și asupra mănăstirii pe care au întemeiat-o mai târziu.

În pădurile ascunse din munți, departe de larma înfricoșătoarelor lupte cu turcii și cu tătarii, călugării veniți din Țara Sfântă își păstrau rânduielile monahale deprinse în locurile unde au umblat picioarele Mântuitorului, neoprind rugăciunea și nevoința pentru Hristos.

„Rămâneți pe loc, că și aceasta este Grădina Mea”

Dar brațul voievodului Ștefan se clătina în fața noilor cotropitori, care parcă izvorau de dincolo de hotarele țării Moldovei. Păgânii ard și pustiesc mănăstirile, printre care și Schitul Bisericani. Sleiți de atâta prăpăd și vărsare de sânge, cuvioșii călugări i-au cerut Sfântului Iosif, care ajunsese la o vârstă înaintată, să plece în Sfântul Munte Athos, pentru ca viața lor de rugăciune să nu mai fie asuprită și tulburată.

Primind încuviințarea, și-au adunat degrabă bruma de lucruri rămase, și-au mai întors o dată privirile către zidurile bisericii arse și au început a coborî muntele. N-au apucat să facă câțiva pași, căci iată, între ramurile unui stejar din fața lor izbucnește o vedenie de fulger, în care se arată Preasfântă Născătoarea de Dumnezeu, îmbrăcată împărătește, cu chipul plin de blândețe și lumină.

Căutând cu ochi milostivi spre acești călugări speriați, îi întreabă: „Unde vă duceți, părinților?”/ „Ne ducem la Sfântul Munte Athos, în Grădina Maicii Domnului”, au răspuns aceștia. „Rămâneți pe loc, că și aceasta este Grădina Mea”, le-a spus ea cu blândețe și a dispărut.

De atunci, în semn de amintire și veșnică cinstire a acelei minuni, între crengile stejarului a vegheat totdeauna o icoană a Maicii Domnului, așezată de Sfântul cuvios Iosif.

Minunea ce a ajuns la urechile Sfântului Ștefan cel mare

Copleșiți de harul minunii, Sfântul cuvios Iosif și ucenicii lui s-au supus întocmai poruncii Maicii Domnului și s-au întors înapoi.

Vestea minunii s-a răspândit ca fulgerul în Moldova, ajungând și la urechile Sfântului Ștefan cel mare. Însuși Măria sa va pune piatra de temelie a unei falnice mănăstiri, care să-i adăpostească pe monahii cei evlavioși. O parte dintre ei, mai râvnitori, au primit binecuvântare să pustnicească. După numele lor au fost botezate dealurile din jurul Mănăstirii Bisericani, unde fiecare și-a găsit adăpost și loc prielnic de vorbire cu Dumnezeu. Poiana unde se află astăzi Mănăstirea Bisericani se cheamă „Poiana lui Iosif”, iar dealurile, munții și poienile dimprejur poartă numele ucenicilor săi: „Poiana Varnavelor”, „Dealul lui Miftode”, „Muntele Simon”, „Muntele Pir” ș.a.

Urmaşii cuviosului Iosif i-au urmat exemplul vieţuirii pline de sfinţenie. Unul dintre aceştia, Sfântul Chiriac, s-a nevoit gol, în munte, şaizeci de ani. La moaştele acestui pustnic s-a închinat Sfântul mitropolit Dosoftei al Moldovei, după cum mărturiseşte în cartea „Viaţa şi petrecerea sfinţilor”: „Eu, nevrednicul vlădica Dosoftei, m-am învrednicit să mă închin la moaştele celui dintâi între sfinţi, Părintele Chiriac, care s-a nevoit în peşteră în Muntele Bisericani vreme de şaizeci de ani, ajungând la măsura lui Onufrie cel mare”.

Nicolae Pintilie - Grădina Maicii Domnului de la Bisericani

Mulți sihaștri s-au nevoit în acele locuri, încă de acum sute de ani. Parcă într-o altă lume, în peșteri din piatră sau bordeie de lemn și pământ, ei s-au rugat neîncetat, cu post și lacrimi. Acest lucru a făcut ca așezarea, situată la 12 kilometri vest de Piatra Neamț, pe șoseaua spre Bicaz, să se numească a bisericoșilor și, de aici - Bisericani.

În anul 1492, în apropierea peșterii mari, cuviosul Iosif a înălțat o biserică din lemn, pentru călugării care-l însoțiseră de la Sfântul Mormânt și pentru cei care mai veniseră, între timp. Ajunsese aici după ce arabii năvăliseră în Țara Sfântă și voia să plece de aici după ce turcii, aflați în război cu Ștefan cel mare, jefuiseră și incendiaseră biserica.

Lui și ucenicilor le era gândul la Muntele Athos - numit și „Grădina Maicii Domnului”. Însă, coborând pe Valea Rea, nu departe de peșteră, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu li s-a arătat, coborând plină de lumină din crengile unui stejar şi le-a spus: „Rămâneţi pe loc, căci şi aici este Grădina Mea”. În semn de amintire și de veșnică pomenire a acelei minuni, călugării au pus în stejar o icoană.

Minunea de la Bisericani l-a uimit și pe Ştefan cel mare, care a început aici o biserică din piatră. Strădania lui a fost continuată de Ştefăniţă Vodă, nepotul său. În 1782, biserica a fost stricată din temelie și refăcută - mai mare și mai frumoasă. În timp, s-a exins atât de mult, încât s-a transformat într-o mănăstire cu o bogată viaţă duhovnicească şi culturală.

Au urmat, apoi, ispite - dar și minuni - Mănăstirea Bisericani devenind sălaș pentru un penitenciar, apoi pentru un sanatoriu TBC. În jurul anului 1900 începuse să-și piardă amintirea și strălucirea. De aceea, ea s-a transformat în schit și a rămas așa, până în 1991.

În prezent, Mănăstirea Bisericani este alcătuită din biserica voievodală „Buna Vestire”, dar și din alte două ctitorii. Una este Biserica „Sfântul prooroc Ilie”, iar alta - paraclisul „Acoperământul Maicii Domnului“, ridicat în locul în care s-a arătat Maica Domnului. Acesta cuprinde în alcătuirea sa trunchiul stejarului, care a fost tăiat în timpul regimului comunist, dar și icoana Maicii Domnului - făcătoare de minuni - confiscată de șapte ori și tot de atâtea ori întoarsă în locul care îi este drag.

Irina Nastasiu - România, grădina Maicii Domnului?

La mijlocul veacului al XV-lea, un călugar român pe nume Iosif, care se nevoise în peşterile din Valea Iordanului, şi-a luat ucenicii şi s-a întors în locurile natale, retrăgându-se pe Muntele Bisericanilor din judeţul Neamţ, unde va ridica un schit.

În 1498, biserica a fost jefuită şi incendiată de turci, iar Iosif împreună cu cei nouă călugari a vrut să plece la Muntele Athos, cunoscut drept „Grădina Maicii Domnului".

Cei zece monahi n-au apucat a face mulţi paşi, că au fost opriţi de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care a coborât plină de lumină din crengile unui stejar şi le-a spus: „Rămâneţi pe loc, căci şi aici este Grădina Mea". Călugării au găsit apoi, în scorbura stejarului, o icoană a Maicii Domnului, păstrată până astăzi.

Pe acel loc ei au înălţat o bisericuţă din lemn, iar după câţiva ani, cu ajutorul voievodului Ştefan cel mare şi al urmaşului său, Ştefăniţă Vodă, a fost zidită Mănăstirea de piatră de la Bisericani.

Despre vieţuirea pustnicească şi în mari nevoinţe a cuvioşior Iosif şi Chiriac de la Bisericani (canonizaţi pe 3 octombrie 2008 şi pomeniţi pe 1 octombie, odată cu prăznuirea “Acoperământului Maicii Domnului”) nu ne-au rămas prea multe informaţii.

Se ştie că, din dorinţa de a respecta ritualul oriental al slujbelor neîntrerupte deprins la Sfântul Munte, cuviosul Iosif şi ucenicii lui slujeau neîncetat, în nopţile de miercuri spre joi şi sâmbătă spre duminică, făcând priveghere, motiv pentru care li s-ar fi spus "bisericoşi" sau "bisericani", denumire ce s-a extins şi asupra aşezării monahale pe care ei au întemeiat-o.

Continuator al lucrării duhovniceşti a cuviosului Iosif, Cuviosul Chiriac a arătat o nevoinţă mult mai aspră şi o vieţuire mult mai retrasă, „gol şi ticăloşit în munte şaisezeci de ani”, aşa cum arată Sfântul ierarh Dosoftei.

Mai poate fi numită România Grădina Maicii Domnului?

Credinţa şi rugăciunea neîncetată a sutelor de sihaştri de la Bisericani - dar şi a miilor de sfinţi anonimi, ale căror moaşte stau la temelia ţării noastre - au făcut odinioară din România o adevărată Grădină a Maicii Domnului. Azi, însă, lucrurile nu mai stau deloc aşa. Obişnuim să deplângem moartea victimelor din cele două Războaie Mondiale, dar despre cele peste 22 de milioane de copii ucişi fără milă în pântecele mamelor nu pomenim aproape nimic. Manualele şcolare prezintă copiilor ororile războiului văzut, dar despre războiul nevăzut dus împotriva pruncilor nevinovaţi nu face referire nici un manual din România. Ba mai mult decât atât, elevii sunt instruiţi cum să se pregătească să ucidă, prin contracepţie şi avort, fiinţele plăsmuite şi dăruite de Dumnezeu. Iar pervertirea deplină a instinctului matern face ca femeile, înzestrate cu darul naşterii de prunci, să se coboare din demnitatea lor, ajungând mai rău decât necuvântătoarele. Căci până şi acestea din urmă sunt capabile de sacificiul suprem pentru puii lor.

„Nu știi pe cine omori; el nici nu se poate apăra de lucru acesta; nu știi, lașule?! Era un împărat care a cucerit pe alt împărat, și a vrut să omoare tot neamul împăratului, după ce a intrat în palatele lui. Și într-o cameră a descoperit un copil mic. Copilul, când l-a văzut, a ridicat mâinile spre tiran, râzând și astfel l-a dezarmat complet. Ei, vedeți? Copilul, în pântece, nu poate să se apere. S-a demonstrat că fătul simte pericolul, simte cuțitul ucigaș și se rotește puternic, într-un strigăt mut, dar nu se poate nicicum apăra. Va să zică, este ființă! El nu se poate apăra, și tu îl ucizi cu atâta cruzime și cu dezinvoltură... Poate să iasă un preot, poate să iasă un mare despicător de idei... Nu știi pe cine omori. Avortul a devenit

un obicei, iar acum statisticile însumează cifre îngrozitoare.”(Părintele Arsenie Papacioc)

Cum să mai fie România o Grădină a Maicii Domnului, când tot pământul bălteşte de sânge nevinovat şi tot văzduhul se cutremură de strigătele mute ale sutelor şi miilor de făpturi sfârtecate cu sânge rece?! Dintr-o patrie a credinţei şi sfinţeniei, România a devenit patria avortului, în care fiecare dintre noi ducem în spate câte un copil mort, şi cu toţii purtăm pe conştiinţă povara grea a nepăsării în faţa tuturor acestor crime. Căci toate se petrec zi de zi, chiar sub ochii noştri, la doi paşi de noi, cu zâmbetul pe buze şi cu gândul la preocupările cotidiene. Ştim că acum, chiar acum sute de copilaşi, aşa cum sunt ai noştri şi aşa cum am fost şi noi, cei iubiţi, doriţi şi aduşi pe lume, se luptă în felul lor să scape de o pedeapsă nedreaptă, devenind victimele celui mai cumplit război pe care l-a scornit mintea omenească.

«Vine câte unul pe ecrane şi zice cu emfază: „Poporul nostru creştinesc”… Care popor creştinesc? Acela care înoată până la gât în sânge de prunci? Îl auzi pe altul rostind: „România, Grădina Maicii Domnului!” Care? Maica Domnului ocroteşte o ţară scăldată în sânge nevinovat? Cum poţi crede aşa ceva? Alţii evocă „mă-năstirile noastre”… De acord, dar nu sunt ale noastre, sunt ale strămoşilor, noi n-am făcut decât să le întinăm prin păcatele pe care le săvârşim. » (Părintele Nicolae Tănase)

Şi ne-ar fi şters demult Dumnezeu de pe faţa pământului, dar pentru rugăciunile sfinţilor noştri mucenici, ale pustnicilor neştiuţi de nimeni, pentru jertfele martirilor din lagăre şi închisori şi, mai ales, pentru rugăciunile Maicii Domnului, încă mai existăm ca neam. Încă ne mai ţine Dumnezeu, dar până când?!

„Noi ne lăudăm că suntem ortodocşi, dar câte avorturi avem? Suntem aproape prima ţară de pe Glob cu avorturile. Mie mi-e ruşine să zic că sunt ţară ortodoxă şi sunt prima la avorturi. Sau ţi-e ruşine să zici că suntem ţară ortodoxă, când auzi câte crime şi câte omoruri se fac. Ar trebui mai multă credinţă ortodoxă şi trăire reală. Şi dacă suntem plini de păcate şi de patimi, să ne punem la picioarele Mântuitorului, că El ne ridică, ne scoate. Dar până nu ne punem sincer acolo, slabă nădejde că România e Grădina Maicii Domnului.” (Părintele Arsenie Boca, Un om mai presus de oameni. Mărturii, volumul 4, Editura Agaton, 2011)

Sorin Ioniţe - Cine a spus prima dată că România este Grădina Maicii Domnului?

Foto: România - Grădina Maicii Domnului, Reprezentare iconografică în biserica Aşezământului românesc din Ierusalim ©Doxologia

03.06.2019

Papa Francisc în 2019 şi Papa Ioan Paul al II-lea în 1999 au reiterat în vizitele lor un fapt vehiculat în tradiția noastră încă din secolul al XV-lea, acela că România este „Grădina Maicii Domnului”.

Puțini știu însă de unde vine acest apelativ. El are la bază o minune petrecută în judeţul Neamţ, la Mănăstirea Bisericani pe vremea Sfântului cuvios Iosif.

„Grădina Maicii Domnului” este asimilată de creştinii ortodocşi, în general, ansamblului monastic de pe Muntele Athos.

În 1499, cuviosul Iosif de la Bisericani şi ucenicii săi au început să construiască o biserică. Însă din cauza războaielor și a altor probleme ale vremii au renunțat acest demers și au hotărât să plece în Sfântul Munte Athos, supranumit „Grădina Maicii Domnului”.

La plecare, Fecioara Maria li s-a arătat într-un stejar și i-a oprit să plece.

„Din stejarul respectiv, pe care credincioşii puneau adesea icoana Maicii Domnului, le-a spus Ea călugărilor: «Nu mai mergeţi la Muntele Athos, pentru că şi aici este grădina Mea». Şi de-atunci s-a spus că şi România este Grădina Maicii Domnului”, a amintit patriarhul Daniel într-una din predicile sale.

Monahii au găsit într-o scorbură a stejarului din care a glăsuit Maica Domnului o icoană făcătoare de minuni, iar pe acel loc a fost construită o bisericuţă de lemn.

Rădăcinile acelui stejar se află și acum la Bisericani, într-o biserică nouă sfințită de Patriarhul României pe vremea păstoririi sale ca mitropolit al Moldovei și Bucovinei pe 3 octombrie 1999, la împlinirea a 500 de ani de la apariția Maicii Domnului.

Așadar, însăși Maica Domnului a spus pentru prima dată că România este Grădina ei.

Andrei Fărcaş - Sfinţii cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani

28 septembrie 2019

Cuviosul Părinte Iosif de la Bisericani este cel dintâi sihastru cunoscut în Muntele Bisericanilor şi întemeietorul mănăstirii cu acelaşi nume. S-a născut într-un sat din ţinutul Neamţ şi, de mic, având înclinare spre viaţa călugărească, a intrat în obştea Mănăstirii Bistriţa. Aici a primit tunderea în monahism şi a deprins de la părinţii bătrâni viaţa duhovnicească, postul şi neîncetata rugăciune.

Văzând cuviosul Iosif că nu are destulă linişte la Mănăstirea Bistriţa, a luat binecuvântare de la egumenul mănăstirii şi a plecat să se închine la mormântul Domnului din Ierusalim. S-a retras apoi în pustia de pe Valea Iordanului, unde a ajuns, în câţiva ani, sihastru vestit. Aici s-a nevoit într-o peşteră, mai întâi singur, apoi cu câţiva ucenici, răbdând multe ispite de la diavol.

Ducând o viaţă de o înaltă trăire duhovnicească, şi-a adunat în preajma lui 17 pustnici, întemeind prima comunitate duhovnicească românească cunoscută în Ţara Sfântă. Dar năvălind arabii asupra Sfintelor Locuri, după multă tulburare, cuviosul

Iosif şi-a luat ucenicii şi a venit în Moldova, la Mănăstirea Bistriţa. Astfel, sihăstria lui Iosif s-a mutat din Valea Iordanului în Moldova, pe Muntele Bisericanilor.

După ce numărul ucenicilor a crescut, a înălţat o mică biserică, al cărei hram era Bunavestire, construind şi chilii împrejur. Pentru viaţa monahală de aici, a statornicit rânduiala achimită (neadormită), după modelul Mănăstirii Studiţilor de la Constantinopol, ce presupunea rugăciune neîncetată în biserică şi la chilii, post, metanii, cântarea psalmilor, ascultarea şi dragoste.

Năvălind turcii, care le-au incendiat biserica, s-au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos. Pe drum, însă, li s-a arătat într-un stejar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care i-a întrebat: „Unde mergeţi?”. La această minunată vedere a Ei, au răspuns: „Ne ducem la grădina Ta!”, iar Maica Domnului le-a spus atunci: „Întoarceţi-vă, căci şi aici este grădina Mea”. În amintirea acestei minuni, ei au aşezat o icoană cu chipul Maicii Domnului.

Mai târziu, Schitul cuviosului Iosif s-a numit „Schitul Bisericani”, adică „al evlavioşilor”, pentru că monahii se rugau aici cu lacrimi şi mulţi se vindecau de boli cu rugăciunea şi binecuvântarea cuviosului Iosif.

Sfinte cuvioase Iosif, roagă-te lui Hristos pentru noi!

***

Cuviosul Chiriac de la Bisericani a trăit la începutul secolului al XVII-lea la Mănăstirea Bisericani, care număra pe atunci peste 100 de călugări. S-a retras în pustie, într-o peşteră din muntele lui Simon, unde a trăit singur timp de 60 de ani.

L-a cunoscut şi Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, care, mai târziu, după mutarea cuviosului la Domnul, i-a sărutat moaştele.

Este cunoscut ca unul dintre marii sihaştri din Carpaţi, având o viaţă pilduitoare: trăirea în desăvârşită lepădare de sine, smerenie şi în neîncetată rugăciune. Moaştele lui au fost aşezate în peştera în care a trăit, ce se poate vedea şi astăzi şi în care s-a amenajat, mai târziu, un paraclis în cinstea lui. Mai târziu, din cauza deselor tulburări din ţară, moaştele sale au fost împărţite.

***

Hotărârea canonizării Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani a fost luată în cadrul sesiunii de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 5-7 martie 2008, iar proclamarea solemnă a canonizării a avut loc pe data de 5

iunie acelaşi an la Mănăstirea Neamţ, alături de alţi şapte cuvioşi nemţeni. Ziua canonizării Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani este 1 octombrie, zi în care Biserica Ortodoxă cinsteşte Acoperământul Maicii Domnului.

„Alegerea pentru acest însemnat eveniment al vieţii Mănăstirii Bisericani a zilei de 1 octombrie, odată cu sărbătoarea Acoperământului Maicii Domnului, marchează, într-o generoasă împletire de semnificaţie, cinstirea Născătoarei de Dumnezeu cu cinstirea, rânduită în aceeaşi zi a anului bisericesc, a celor doi sfinţi cuvioşi care şi-au legat numele de Sfânta Mănăstire Bisericani”, spune mesajul Preafericitului Părinte patriarh Daniel trimis cu ocazia canonizării celor doi sfinţi.

Constantin Ciofu - Pe urmele sfinţilor de la Bisericani

Mănăstirea Bisericani din judeţul Neamţ a îmbrăcat straie de sărbătoare pe 1 octombrie, când Biserica Ortodoxă Română prăznuieşte „Acoperământul Maicii Domnului“. Paraclisul mănăstirii şi-a serbat hramul, iar cuvioşii Iosif şi Chiriac de la Bisericani, trecuţi în rândul sfinţilor anul acesta, alături de alţi şapte cuvioşi nemţeni, au fost prăznuiţi pentru prima dată. Cu acest prilej, a avut loc şi proclamarea locală a canonizării celor doi sfinţi de la Bisericani.

Sute de credincioşi din toată Moldova şi-au îndreptat paşii spre platoul Muntelui Simon, locul unde cuvioşii Iosif şi Chiriac de la Bisericani au „dobândit rugăciunea cea de foc“, după cum scrie troparul celor doi sfinţi.

De cum urci serpentinele abrupte, te învăluie liniştea pe care monahii de altă dată au căutat-o, iar grijile vieţii sunt uitate pentru câteva ceasuri. În sunetul clopotelor şi al toacăi, al căror ecou răsună peste dealuri, raclele cu moaştele Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac sunt scoase în procesiune din paraclisul „Acoperământul Maicii Domnului“ şi sunt depuse într-un loc special amenajat, astfel încât credincioşii să se închine. În jurul orei 9:30, ierarhii care vor sluji de hramul Mănăstirii Bisericani sunt întâmpinaţi cu flori de câţiva copii frumoşi, îmbrăcaţi în costume naţionale.

Sfânta Liturghie arhierească a fost oficiată în faţa bisericii noi a mănăstirii de Înalt Preasfinţitul Teofan, mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, alături de PS Calinic Botoşăneanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iaşilor şi PS Ioachim Băcăuanul,

arhiereu-vicar al Episcopiei Romanului, înconjuraţi de un sobor de 60 de preoţi şi diaconi.

În predica din cadrul Sfintei Liturghii, PS Calinic Botoşăneanul a vorbit despre semnificaţia cinstirii Acoperământului Maicii Domnului: *„Această sărbătoare, deşi nu-şi are o motivaţie scripturistică, este un moment care s-a revelat. Maica Domnului a apărut în biserică, şi cei care au avut ochi duhovniceşti au putut reda întocmai cele care au fost văzute. Cinstirea Sfântului Acoperământ a fost dezvoltată mai mult în Biserica Ortodoxă Rusă, încă din secolul al al XII-lea. De atunci s-a extins aproape în toate bisericile ortodoxe“.*

Sfinţenie şi har de la cuvioşii Iosif şi Chiriac

Vremea frumoasă de toamnă a făcut ca pelerinii care au asistat la Sfânta Liturghie să vină într-un număr mare, bătrâni şi tineri laolaltă. Cea mai mare parte a credincioşilor s-au împărtăşit din rugăciunea înălţată de arhierei şi preoţi către Dumnezeu în timpul Sfintei Liturghii şi din cuvintele de învăţătură. Alţii s-au împărtăşit şi cu Trupul Mântuitorului Iisus Hristos, spre slava lui Dumnezeu.

La finalul programului liturgic, IPS mitropolit Teofan a adresat un cuvânt de învăţătură prin care a explicat cum au dobândit cuvioşii Iosif şi Chiriac sfinţenia. *„Iată, Sfântul Iosif şi Sfântul Chiriac ne însoţesc aici. Dacă avem capacitatea să plecăm de aici împreună cu ei, nu lăsându-i aici în grija sihaştrilor, valuri de sfinţenie şi de har pot să curgă şi în viaţa noastră, cenuşie de cele mai multe ori, dar ştiţi bine, doritoare de cer senin, de clipe frumoase, de clipe adânci, de momente de sfinţenie. Ne vom închina la sfânta icoană a sfinţilor, în această primă zi de prăznuire a lor, de întindere a Acoperământului Maicii Domnului peste creştetele şi sufletele noastre, de prăznuire a acoperământului aşezat asupra noastră de Sfinţii Chiriac şi Iosif şi de toţi sfinţii lui Dumnezeu. Adâncimea textului citit astăzi, «Aduceţi-vă aminte de mai marii voştri, luaţi aminte la felul cum şi-au sfârşit viaţa şi le urmaţi credinţa» şi, puţin mai încolo, «pentru că nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe cea care va să vină» a fost înţeleasă de Sfinţii Iosif şi Chiriac. Ne rămâne, şi nouă, să înţelegem pe dinăuntru ce capacitate avem, să privim la mai marii noştri, să vedem cum şi-au sfârşit viaţa, să le urmăm credinţa, având conştiinţa că suntem precum şi ei, fără cetate stătătoare în această lume, adică nu suntem veşnici aici, pe pământ. Toate cele care au împlinit această sărbătoare vor constitui veşmânt şi pentru noi“,* a subliniat mitropolitul Moldovei şi Bucovinei.

Părintele Dosoftei Şcheul, exarhul mănăstirilor din Arhiepiscopia Iaşilor, a citit Sinaxarul Sfântului cuvios Iosif şi al Sfântului cuvios Chiriac, iar PS Ioachim

Băcăuanul a citit Tomosul sinodal al proclamării locale a Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani.

Ierarhii, preoţii şi maicile stareţe s-au închinat la icoana celor doi sfinţi, iar părintele stareţ Serafim Mihali a mulţumit IPS Teofan pentru prezenţă.

Pelerinaj la peştera Cuviosului Chiriac

Clopotele şi toaca încep să bată din nou, iar troparul celor doi sihaştri este cântat pe drumul către peştera unde s-a nevoit cuviosul ale cărui moaşte au fost sărutate de Sfântul Dosoftei, mitropolitul Moldovei. Cei trei ierahi care au slujit împreună în prima zi din luna octombrie a acestui an binecuvântat, urmaţi de sutele de credincioşi, îşi îndreaptă paşii smeriţi într-un scurt pelerinaj pe drumul ce taie oaza de verdeaţă către peştera cuviosului Chiriac.

Fosta chilie se află în coasta unei văi. Pentru a intra, trebuie să cobori trei scări mici. Interiorul este placat cu piatră de râu, iar prin cele două gemuleţe cu gratii abia îşi fac loc firicele de lumină. Într-o astfel de încăpere, Sfântul cuvios Chiriac a trăit în desăvârşită lepădare de sine, smerenie şi în neîncetată rugăciune timp de 60 de ani.

Ierarhii şi credincioşii ajung la peştera cuviosului, unde se închină, apoi rostesc Acatistul celor doi sfinţi.

„Aici este cu adevărat grădina Maicii Domnului“

Mulţi dintre pelerinii care au venit la dubla sărbătoare de la Mănăstirea Bisericani au rămas plăcut impresionaţi de frumuseţea locurilor, dar şi de trăirea duhovnicească înaltă de aici. Au lăsat pomelnice, s-au închinat la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului şi la racla Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac.

„Am venit să ne rugăm pentru sănătate, pentru ca Dumnezeu să ne tămăduiască de boală şi să ne călăuzească prin rugăciunile sfinţilor spre mântuirea sufletelor noastre. M-am închinat la sfintele moaşte, am dat acatiste pentru 40 de zile şi am adus ulei, făină, vin, zahăr, pentru ca prin aceste daruri pământeşti să ne bucurăm cu mila lui Dumnezeu, de darurile cereşti. Este o mare binecuvântare să ne aflăm aici, pentru că este frumos.“ (Anuţa Şova)

„Am venit să vedem şi noi slujba de astăzi. Creştinii trebuie să se adune aici, pe locurile unde cuvioşii s-au rugat şi încă se roagă pentru noi. M-am închinat la

sfintele moaşte şi am cerut de la aceşti mari cuvioşi ca, prin rugăciunile lor, să-mi dăruiască Dumnezeu sănătate, pentru că în rest avem de toate. Este prima dată când vin aici. Am mai fost pe la celelalte mănăstiri, dar aici nu am fost niciodată. Este foarte frumos. Data viitoare voi veni cu nepoţii mei, pentru că aici, la Mănăstirea Bisericani, este cu adevărat grădina Maicii Domnului." (Maria Ciorcilă)

Locul în care s-a arătat Maica lui Hristos

Mănăstirea Bisericani este aşezată la 12 km nord-vest de oraşul Piatra Neamţ, pe un platou al Muntelui Simon. În a doua jumătate a secolului al XV-lea, pe acest platou, cuviosul ieroschimonah Iosif, cu metania la Mănăstirea Bistriţa, venit împreună cu ucenicii săi, călugări sihaştri (pustnici) de la un schit de pe Valea Iordanului, a ridicat o biserică din lemn. În anul 1476, după bătălia de la Războieni, biserica din lemn a fost jefuită şi incendiată de turci, iar în anul 1498, incendiată de tătari.

Văzându-şi liniştea tulburată de desele năvăliri ale hoardelor păgâne şi rămaşi fără biserică, monahii sihaştri în frunte cu starețul, cuviosul Iosif, au hotărât să plece la Sfântul Munte Athos („Grădina Maicii Domnului"). Dar, în drumul lor au fost opriţi de arătarea în chip minunat a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu dintr-un trunchi de stejar. Maica Domnului le-a spus să nu plece, fiindcă şi „aici e grădina mea". Cuvioşii părinţi, înfricoşaţi de această sfântă arătare, au dat ascultare poruncii şi n-au mai plecat la Athos. În stejarul unde s-a săvârşit minunea, cuviosul Iosif a aşezat o icoană a Maicii Domnului, iar locul se numeşte până în zilele noastre „La Sfânta iconiţă".

Auzind de acest miracol, Ştefan cel mare şi sfânt a ridicat temelia unei biserici din piatră pe locul vechii biserici din lemn arse care avea hramul „Buna Vestire". Construcţia bisericii a fost continuată de domnitorul Bogdan al III-lea voievodul Moldovei.

În anul 1873, regele Carol I transformă clădirile mănăstirii în penitenciar, iar din 1911 se înfiinţează aici un azil pentru oamenii bolnavi de tuberculoză.

După reînfiinţarea ei ca mănăstire, în anul 1998, pe locul unde Maica Domnului s-a arătat cuviosului Iosif, s-a construit un paraclis cu hramul „Acoperământul Maicii Domnului".

Paraclisul include trunchiul stejarului care a fost tăiat în anul 1968, în timpul regimului comunist, deoarece icoana Maicii Domnului - făcătoare de minuni – devenise loc de pelerinaj.

Sfântul lăcaş a fost sfinţit în 1999 de PF patriarh Daniel, pe atunci mitropolit al Moldovei şi Bucovinei, la împlinirea a 500 de ani de la arătarea Maicii Domnului. Biserica nouă a Mănăstirii Bisericani este în construcţie.

Nicoleta Olaru - Grădina Maicii Domnului de la Bisericani

În urmă cu şase secole, câţiva pustnici din Ţara Sfântă, retraşi pe pământuri româneşti, puneau bazele unei mănăstiri, pe locul care datorită râvnei lor, se va numi mai târziu Bisericani.

Cu Biserica „Buna Vestire“ în centru, ctitorie a domnitorului Ştefăniţă Vodă, pe temelia pusă în anul 1499 de Sfântul voievod Ştefan cel mare pe locul bisericuţei din lemn a cuvioşilor pustnici, într-un loc cu o încărcătură sacră, Mănăstirea Bisericani este una dintre cele mai importante din această zonă, rivalizând, timp de trei veacuri, ca bogăţie şi forţă spirituală, cu vechea ctitorie a lui Alexandru cel bun de la Bistriţa. Izolaţi în aerul binecuvântat de la Bisericani, bolnavii din sanatoriu înveşnicesc timpul cu fiecare zi.

La Mănăstirea şi Sanatoriul Bisericani se ajunge uşor. Trebuie doar să mergeţi pe şoseaua Piatra Neamţ-Bicaz (DN 15), urmând un drum lateral, cu un traseu sinuos, şi veţi găsi lăcaşul pe un frumos platou al Muntelui Simon, înconjurat de păduri seculare de stejar.

Misiune printre bolnavi

Cei 12 călugări care formează obştea Mănăstirii Bisericani sunt şi părinţi de caritate. Şi nu e deloc uşor să îngrijeşti sufletele a 400 de oameni aflaţi în suferinţă, cei mai mulţi, abandonaţi de familie. „Cei mai mulţi bolnavi cer ajutorul lui Dumne-

zeu şi au speranţa vindecării“, spune protosinghelul Serafim Mihali, stareţul Mănăstirii Bisericani.

„Mulţi s-au vindecat, cei care L-au chemat pe Dumnezeu în ajutor şi au urmat un regim adecvat. Dar mulţi sunt înrobiţi de patima fumatului şi a băuturii, care îi distrug efectiv. Cu aceştia e mai greu. La început, sunt reticenţi, prezenţa preotului îi sperie, pentru că o asociază cu mortea iminentă. Le-am explicat că Sfânta Împărtăşanie este dătătoare de viaţă. Le-am povestit despre noi, preoţii, care ne împărtăşim foarte des, chiar şi de mai multe ori pe săptămână. Ar înseamna că noi ar trebui să murim primii... Ne rugăm pentru ei, să le dea Dumnezeu putere şi nădejde şi îi îndemnăm şi pe ei să se roage, le aducem cărţi din biblioteca satului. Le-am explicat că ei pot înveşnici timpul petrecut în spital, după cum spunea PF părinte patriarh Daniel.

Dacă acasă, asaltaţi de grijile de zi cu zi, nu au avut timp de rugăciune şi de lectură duhovnicească, aici pot recupera timpul petrecut fără Dumnezeu. Timpul pe care îl acordăm rugăciunii este cel mai preţios din viaţă, cu acest timp ne întâlnim în viaţa veşnică. Timpul rugăciunii este trecut în condica îngerului păzitor“, îşi divulgă metodele paliative părintele Serafim Mihali.

Medicii îi susţin, în general, pe călugări, în recuperarea spirituală a bolnavilor. Rareori, temându-se de o agravare a bolii, le cer bolnavilor să nu mai părăsească salonul, pentru a merge la slujbele care se săvârşesc de două ori pe zi în biserica voievodală din incinta spitalului. Vinerea, bolnavii sunt prezenţi în număr mai mare decât de obicei, pentru că în această zi se săvârşeşte taina vindecării de bolile trupeşti şi sufleteşti, Sfântul Maslu.

Sihăstria evlavioşilor

La început, la Bisericani era o biserică din lemn, cu hramul „Buna Vestire“. A fost ridicată în a doua jumătate a secolului al XV-lea de câţiva sihaştri de la un schit de pe valea Iordanului, din Ţara Sfântă. În fruntea acestora se afla ieroschimonahul Iosif, din Mănăstirea Bistriţa, împreună cu ucenicii săi: Metodie, Varnava, Petru, Averchie, Simon, Gherman, Pir, Grecu şi Pangrate.

Aşezarea pustnicească s-a numit la început „Sihăstria lui Iosif“, fiind singura aşezare monahală românească a cărei regulă de viaţă era cea „achimită“, adică neadormită, după tradiţia Mănăstirii Studion din Constantinopol. Astfel, obştea mănăstirii era împărţită în trei cete: o ceată se ruga opt ore, a doua lucra cu mâinile (împletea metanii, coşuri etc.), iar a treia se liniştea la chilii.

Din opt în opt ore, se schimbau la biserică, astfel încât lauda lui Dumnezeu se săvârşea necontenit. Pentru râvna lor, în secolele XV-XVI, sihăstria a căpătat denumirea de „Sihăstria bisericanilor“, adică „a evlavioşilor, bisericoşilor“, iar muntele se numeşte până astăzi Muntele Bisericani. Monahii aduşi de Iosif de la Ierusalim au umplut Muntele Bisericani de nume (opt poieni şi culmi de munte, ce formează masivul Bisericani, le poartă numele: Simon, Metodie, Varnava, Petru, Gherman, Pir şi Grecu) şi de minuni. Odată cu ei a venit în Moldova şi ceva din forţa spirituală a locurilor unde a trăit Iisus.

Poate cel mai preţios dar adus de călugări a fost Rugăciunea inimii sau Rugăciunea lui Iisus, care, până atunci, era mai puţin cunoscută în Moldova. Urmaşii cuviosului Iosif i-au urmat exemplul vieţuirii pline de sfinţenie. Unul dintre aceştia, Chiriac, s-a nevoit gol, în munte, şaizeci de ani. La moaştele acestui pustnic s-a închinat Sfântul mitropolit Dosoftei al Moldovei, după cum mărturiseşte în cartea „Viaţa şi petrecerea sfinţilor“: *„Eu, nevrednicul Vlădica Dosoftei, m-am învrednicit să mă închin la moaştele celui dintâi între sfinţi, părintele Chiriac, care s-a nevoit în peşteră în Muntele Bisericani vreme de şaizeci de ani, ajungând la măsura lui Onufrie cel mare“.*

„Rămâneţi pe loc, că şi aceasta este grădina mea!“

În anul 1476, biserica din lemn a fost jefuită şi incendiată de turci în timpul bătăliei de la Războieni, iar în 1498 a fost incendiată, pentru a doua oară. Rămaşi fără biserică şi văzându-şi liniştea tulburată de frecventele bătălii şi năvăliri ale cotropitorilor, călugării, în frunte cu stareţul lor, cuviosul Iosif, s-au hotărât să plece în Sfântul Munte Athos, cunoscut ca Grădină a Maicii Domnului. Dar nu au mers însă decât vreo 700 de metri şi o femeie, îmbrăcată împărăteşte, le-a vorbit dintr-un stejar:

„-Părinţilor, unde vreţi să plecaţi?

- Ne ducem la Athos, în Grădina Maicii Domnului, au răspuns ei.

- Rămâneţi pe loc, că şi aici este grădina mea!“, le-a poruncit Maica Domnului şi s-a făcut nevăzută.

În urma acestei minuni, părinţii s-au întors şi, drept mulţumire, au aşezat o icoană a Maicii Domnului în acel stejar, iar locul poartă şi azi numele „La iconiţa“. Ulterior, s-a ridicat o bisericuţă acolo.

Mănăstire, din secolul al XVII-lea

Minunea de la Bisericani l-a determinat pe domnitorul Ştefan cel mare şi sfânt să pună fundaţia unei biserici din piatră, după cum scrie Nicolae Iorga în „Istoria Bisericii Româneşti“. Construcţia lăcaşului a fost continuată de Ştefăniţă Vodă (1517-1527), nepotul lui Ştefan cel mare.

La începutul secolului al XVII-lea, moşia Schitului Bisericani s-a extins mult prin danii domneşti şi boiereşti, ajungând să cuprindă o mare parte din cursul mijlociu al Bistriţei şi aproape toată Valea Tarcăului. Constantin Movilă, ŞtefanTomşa, Radu Mihnea şi Miron Barnovschi au înzestrat oştea monahală de aici cu un număr mare de biserici, mori şi stâne, care aduceau un venit substanţial schitului. Tot în secolul al XVII-lea, Schitul Bisericani a fost recunoscut ca mănăstire, cu o obşte de aproximativ 800 de călugări.

În 1627, sub Miron Barnovschi Movilă, s-au construit primele trei turnuri, iar în 1631, în timpul domniei lui Moise Movilă, marele logofăt Dumitraşcu a zidit şi turnul cel mare. În anii imediat următori, s-au construit zidurile de incintă, Mănăstirea Bisericani devenind astfel loc sigur pentru vremurile tulburi.

În 1637, sub Vasile Lupu s-a zidit pronaosul şi clopotniţa de deasupra sa, trapeza, pivniţa, clisarniţa (casa egumenească) şi multe chilii de lemn. Începând să se ruineze, în 1786, biserica voievodală a fost restaurată, aşa cum reiese din pisania de la intrare: „Această sfântă biserică ce prăznuieşte Buna Vestire, fiind întâiu zidită de Ştefan Vodă, din leat 7020 (1512) şi fiind învechită şi pornită spre răsipire s-au prefăcut din temelie de iznoavă cu ajutorul şi mila lui Dumnezeu, în zilele luminatului Domnului nostru Constantin Dimitrie Moruzu Voievod, pri silinţa şi osteneala ieromonahului Ioil, egumen de Bisericani, leat 1786, iunie 20“.

În legătură cu cele cuprinse în pisanie, se impun unele observaţii. În primul rând, data primei zidiri este eronată, deoarece Ştefăniţă Vodă a urcat pe tronul Moldovei abia în 1517, deci nu este exclus ca cel care a realizat această inscripţie să fi copiat greşit anul de pe sursa originală. Pe de altă parte, s-a constatat că refacerea din 1786 nu a fost chiar totală, deoarece s-a păstrat camera clopotelor de deasupra sa.

Aerul binecuvântat care vindeca puşcăriaşii

În timpul domniei lui Carol I, o parte din mănăstirile româneşti au fost transformate în puşcării. O astfel de lovitură grea a primit-o şi Mănăstirea Bisericani, care, în 1872, a fost transformată în închisoare, aici fiind trimişi oponenţii politici

ai regimului. Tot puşcării au devenit şi mănăstirile Văcăreşti, Cotroceni, Pângăraţi, Bârnova, Bistriţa de Vâlcea. La Bisericani, se petrecea însă o minune: în timp ce la închisoarea de la Pângăraţi, aflată nu departe, deţinuţii mureau în masă din cauza bolilor de plămâni, la Bisericani deţinuţii nu numai că nu se îmbolnăveau, dar chiar se întremau.

„Aşa că aerul binecuvântat de aici le strica planurile celor care voiau să-i extermine. În urma cercetărilor, s-a stabilit că aici există o concentraţie mare de ozon. Părintele Cleopa Ilie mi-a explicat că aerul binefăcător se datorează harului pogorât peste aceste locuri odată cu arătarea Maicii Domnului călugărilor care dezamăgiţi, voiau să părăsească mănăstirea“, ne-a mărturisit părintele stareţ.

În 1905, la Bisericani s-a mai petrecut o minune: în noaptea Învierii, zidurile închisorii s-au prăbuşit. Închisoarea a fost desfiinţată, mănăstirea recăpătându-şi liniştea de dinainte.

Nu pentru mult timp însă, cei 12 călugări care formau obştea încercată de la Bisericani primind o altă lovitură: înfiinţarea unui sanatoriu pentru cei bolnavi de cea mai ucigătoare maladie a acelor vremuri, tuberculoza pulmonară, sanatoriu care există şi în prezent. Frica de a fi contagiaţi i-a gonit pe puţinii vieţuitori, rămânând un singur preot bătrân, care slujea într-o căsuţă cu cerdac, clădită în faţa stejarului de la iconiţă, locul unde se arătase Maica Domnului, cu sute de ani în urmă. În aceste condiţii, mănăstirea a devenit un schit ce depindea canonic şi administrativ de Mănăstirea Durău (1904-1960), apoi de Mănăstirea Bistriţa, până în 1990.

Din nou mănăstire

Cu binecuvântarea Preafericitului părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, pe atunci mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, în anul 1990, Mănăstirea Bisericani s-a reînfiinţat ca mănăstire, avându-l ca stareţ pe protos. Atanasie Ciumaşu (egumen 1976-1990, stareţ 1990-1994), care a menţinut rânduiala slujbelor şi a purtat grijă de bolnavii internaţi la sanatoriu.

„Având în vedere numeroasele încercări prin care a trecut, mănăstirea rămăsese mult în urmă, iar sanatoriul îşi extinsese activitatea în majoritatea clădirilor mănăstirii“, ne-a declarat protosinghelul Serafim, care este stareţ la Bisericani din anul 1994. „Totul era într-o stare jalnică. Nu aveam unde sluji şi nici unde locui. Intrarea în Biserica voievodală «Buna Vestire», din incinta sanatoriului, era practic blocată de munţi de reziduuri, depozitate de spital. Conducerea sanatoriului mi-a

cedat două camere pentru locuit, într-o clădire care, anterior, fusese stăreţia mănăstirii“, ne-a explicat stareţul de la Bisericani.

„Să ridici în acest loc o biserică!“

În prezent, Mănăstirea Bisericani are trei biserici: Biserica voievodală „Buna Vestire“, din incinta sanatoriului, paraclisul „Acoperământul Maicii Domnului“, ridicat pe locul numit „la iconiţa“ (unde s-a arătat Maica Domnului) şi Biserica „Sfântul prooroc Ilie Tesviteanul“, în construcţie (lucrările au ajuns la acoperiş).

Paraclisul şi biserica aflată în construcţie au fost ridicate după 1998, prin străduniile actualului stareţ, Serafim Mihali. „Când am venit aici, un călugăr din mănăstire, împovărat de ani, m-a condus într-un loc ştiut de el, şi mi-a zis: «Fiule, eu nu mai am mult de trăit, dar tu să ridici în acest loc o biserică, că aici s-a arătat Maica Domnului». Şi, dând cu toiagul deoparte ierburile şi frunzele, mi-a arătat buturuga unui stejar“, ne-a mărturisit părintele stareţ. După ce vor termina biserica închinată Sfântului Ilie, părinţii de la Bisericani au în proiect construcţia unei clopotniţe şi a unei clădiri pentru cazarea pelerinilor, întrucât, în prezent, mănăstirea neavând condiţii de găzduire peste noapte.

Catapeteasma, de o rară frumuseţe

Intrarea în Biserica „Bunei Vestiri“ se face pe latura de sud, printr-un portal de piatră sculptată, ce reproduce cunoscutul motiv al baghetelor încrucişate. Turnul-clopotniţă este o construcţie masivă, căreia i s-a mai redus din înălţime în timpul restaurărilor din 1786.

În exterior, absidele laterale ale bisericii au formă dreptunghiulară, iar absida altarului, de formă pentagonală, are două ferestre mari. Construcţia este austeră, doar şirul de ocniţe aflat sub cornişă nuanţând monotonele suprafeţe exterioare. În interior, exceptând pronaosul, adăugat în 1637, nu există decât o singură încăpere, divizată în trei părţi cu ajutorul a două arce transversale. Biserica nu are zugrăveală decât pe calotă şi pandantivii bolţilor. Tâmpla (catapeteasma), de o rară frumuseţe, are o ornamentaţie bogată, contrastând cu sobrietatea icoanelor. Între registrele cu icoane sunt benzi pe care s-au pictat, după modelul popular, mănunchiuri de trandafiri. Uşile împărăteşti sunt remarcabile prin sculptura densă a suprafeţelor dinspre naos. Lucrate din scânduri mari de stejar, uşile diaconeşti se menţin pe aceleaşi coordonate stilistice, însă decoraţia este mai aerisită, întărind expresivitatea picturilor din zonele centrale.

Icoana făcătoare de minuni din stejar

Icoana pe care Sfântul Iosif a aşezat-o în crengile stejarului în care s-a arătat Maica Domnului se păstrează în paraclisul „Acoperământul Maicii Domnului“. Despre această icoană localnicii spun că este făcătoare de minuni. A fost confiscată de şapte ori de autorităţile comuniste şi dusă la Bacău, Piatra Neamţ sau Huşi, dar de fiecare dată icoana a apărut la loc, în mod inexplicabil.

Un bătrân din Viişoara (satul apropiat) care a lucrat la şoseaua spre sanatoriu îşi aminteşte de o întâmplare miraculoasă: un secretar de partid, evreu de origine, de la Piatra Neamţ, indignat la maximum de faptul că icoana aducea atâţia pelerini în zonă, a luat-o la Piatra Neamţ şi a depus-o în seiful său, cheile avându-le numai el. A doua zi, dimineaţa devreme, lucrătorii de la drumuri au văzut din nou icoana Maicii Domnului în stejar. Peste vreo câteva ceasuri, a ajuns la stejar şi cel care o luase cu el la Piatra Neamţ, cu o zi înainte şi privind icoana, care parcă stătea în stejarul acela dintotdeauna, a rămas încremenit, fără să mai poată scoate o vorbă. A plecat apoi, şi nu după mult timp s-a creştinat şi a plecat în Ţara Sfântă.

Prima tipografie din Moldova

La Mănăstirea Bisericani a luat fiinţă prima tipografie din Moldova (înaintea celei de la „Sfinţii Trei ierarhi“ din Iaşi), adusă de la Kiev în timpul mitropolitului Dosoftei. Aici s-au tipărit „Scara“ Sfântului Ioan Scărarul, „Vieţile Sfinţilor“, „Minunile Maicii Domnului“, evanghelii, psaltiri, octoihuri, ceasloave, un volum al „Filocaliei“. Călugării erau vestiţi traducători de limbă greacă şi slavonă, o parte dintre manuscrisele traduse păstrându-se la Biblioteca Academiei Române.

De la Mănăstirea Bisericani s-au ridicat episcopul Mitrofan de Buzău, vestit tipograf şi traducător al Bibliei lui Şerban Cantacuzino din 1688, călugărul Misail, mare cărturar, autorul „Letopiseţului Ţării Moldovei“, Silvestru Bălănescu, episcop de Huşi, Pahomie, mitropolitul de Voronej, Rusia.

Cristina Mircea - Trasee de patrimoniu: Pe urmele cuvioșilor Chiriac - Tazlău, Bisericani, Mănăstirea Neamț

De către Mesagerul - august 23, 2015

În județul Neamț, au trăit trei cuvioși cu numele de Chiriac, doi dintre ei cu ani de sihăstrie, în post aspru și în rugăciune ”zi și noapte”, și unul preocupat de acte de binefacere, dar toți demni să fie pomeniți în rândul marilor nevoitori din Moldova. În ordine strict cronologică, primul trebuie pomenit Sfântul Chiriac de la Tazlău, urmat de cuviosul Chiriac de la Bisericani și de cuviosul Chiriac Nicolau, fost stareț al Mănăstirii Neamț.

De mic copil, la slujbe, la Tazlău

Mănăstirea Tazlău, cea mai neglijată din ctitoriile lui Ștefan cel mare, adăpostește mormântul Sfântului Chiriac, care are data de 9 septembrie drept zi de pomenire. Este posibilă, însă, și varianta ca mormântul să conțină doar o parte din moaște, părintele arhimandrit Ioanichie Bălan susținând în ”Patericul românesc” ipoteza conform căreia moaștele sfântului au fost luate de săteni, din motive de siguranță: ”Spre sfârșitul secolului XVII, abătându-se asupra Moldovei grele primejdii și pădurile umplându-se de oameni în bejenie, moaștele Sfântului Chiriac s-au împărțit între credincioși, după tradiție, pentru a nu fi profanate de păgâni. Astfel, peștera de pe Muntele Măgura s-a lipsit de un odor sfânt ca acesta”.

Despre cuviosul Chiriac se știe că s-a născut la sfârșitul secolului al XVI-lea în satul Mesteacăn, a crescut mergând la slujbele de la Mănăstirea Tazlău și a intrat în obștea călugărească de foarte tânăr. Tot de foarte tânăr, s-a retras într-o peșteră din Măgura Tazlăului, unde a stat în pustnicie zeci de ani, împreună cu alți sihaștri, în frig cumplit și ”în privegheri de toată noaptea”.

După ce-a dobândit darurile vindecării prin rugăciune curată și al izgonirii demonilor, și a devenit căutat de mulțime de oameni, a ajuns la măsura desăvârșirii pe care și-o dorea din tinerețe. În același timp, conștient de rolul său de apărător al dreptei credințe, a înălțat pe munte, alături de chilia sa, un mic altar de rugăciune, unde se ruga împreună cu ucenicii săi și unde-i mărturisea pe credincioșii veniți, din toate părțile, să primească binecuvântare.

Despre Sfântul Chiriac se spune că obișnuia să mănânce doar o dată în zi, după apusul soarelui, iar noaptea o petrecea priveghind, ațipind doar două-trei ore pe un scaun, pentru odihna trupului.

”Și atât monahii, cât și credincioșii de rând îl căutau, minunându-se de blândețea și înțelepciunea sa, și pe mulți a îndreptat pe calea cea dreaptă, risipind cursele vrăjmașilor și aratându-se făcător de minuni încă din timpul vieții. El este considerat ctitorul duhovnicesc al Mănăstirii Tazlău, pe mulți călugări folosind cu pilda vieții sale curate. Trece la Domnul în jurul anului 1660, având mormântul în pridvorul bisericii mănăstirii. (…) Mulți călugări și pustnici s-au mântuit prin rugăciunea și povățuirea sa blândă. Avea darul tămăduirii și îndrăzneală la rugăciune înaintea lui Dumnezeu, căci se spune că și demoni scotea din oameni, după unele tradiții. Pentru viața sa de sfințenie a fost cinstit de călugări și credincioși dintotdeauna.

Totodată, putem aminti de cuviosul Chiriac, care a fost pictat cu aureolă, în urmă cu câțiva ani, pe peretele nordic din Catedrala Veche Mitropolitană «Sfântul mare mucenic Gheorghe și cuvioasa Teodora de la Sihla» din Iași, ca o anticipare a canonizării sale oficiale de către Biserica Ortodoxă Română. Drept mărturie a viețuirii sale sfinte și minunate este aceea că după moarte (1660), trupul fiindu-i dezgropat, după rânduiala strămoșească, a fost găsit nestricat. Se spune că se făceau minuni la mormântul său” - Doxologia.ro.

Peștera Sfântului Chiriac de la Bisericani - adăpost pentru ”paznicii” sanatoriului

Sfântul Chiriac de la Bisericani, care este prăznuit în ziua de 1 octombrie, împreună cu Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani, conform unei hotărâri a Sfântului Sinod din anul 2008, a trăit la începutul secolului al XVII-lea, într-o obște care, la vremea aceea, număra peste 100 de monahi.

La fel ca Sfântul Chiriac de la Tazlău, a optat pentru o viață aspră și s-a retras într-o peșteră din Muntele lui Simon.

În ”Patericul Sfinților din Moldova”, datat 1888, este scris că: ”În anul 1660, prea cuviosul părintele nostru Chiriac, din tânără vârstă îmbrățișând viața monahicească, în Sfânta Mănăstire Bisericani, și sporind întru adâncă smerenie și întru îndelungă răbdare și iubind sărăcia lui Hristos de bunăvoie, s-au îndepărtat cu totul de petrecerea cea împreună cu oamenii și s-au sălășluit prin munți și prin stâncile cele înfricoșate de pe lângă râul Bistrița și acolo, cu trupul gol, s-au nevoit în singurătate, în ger și în arderea soarelui, șaisezeci de ani, până la sfârșitul său, și se serbează la 31 decembrie”.

Deși este considerat unul dintre cei mai mari sihaștri ai neamului românesc, Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani nu este tratat cu respectul deplin care i s-ar cuveni. Peștera în care s-a nevoit 60 de ani și în care s-au păstrat o vreme moaștele sale - până ce s-a construit un paraclis - este, acum, neglijată, din păcate. Nu există nici un indicator, la vreme de iarnă nimeni nu se aventurează până acolo, zăpada fiind intactă luni în șir, și - în asemenea condiții prielnice - cățelele care s-au pripășit prin curtea sanatoriului au găsit un loc numai bun să-și crească puii. Desigur, chilia ar fi meritat demult clasată în patrimoniul cultural, însă până acum nimeni nu s-a ocupat să facă vreun demers.

În schimb, paraclisul cu hramul ”Acoperământul Maicii Domnului” este mult mai frecventat de credincioși, în toate zilele anului, poate și pentru că este exact lângă drum și se bucură de faima icoanei din copac, despre care se spune că a fost găsită în scorbura unui stejar de cuviosul Iosif și de alți trei călugări cu care voia să plece la Muntele Athos. Mulți credincioși au auzit că icoana ar vindeca bolile de plămâni și poate din acest motiv mușcă direct din lemn, astfel că astăzi este brăzdată de urme de dinți.

”Eu am intrat în paraclis și nu era nimeni, nici măcar măicuța supraveghetoare, așa că am luat icoana și m-am dus direct la chilia ei”, a povestit comisarul Vitalie Josanu, ofițerul care se ocupă cu patrimoniul cultural al județului. ”La început, a spus că a plecat la masă și a lăsat descuiat și pe urmă m-a întrebat mirată cum de-am luat icoana. Simplu, cum putea s-o ia oricine! Nu contează neapărat valoarea ei, ci faptul că a lăsat-o fără protecție. Sper că a înțeles”.

Paraclisul care adăpostește celebra icoană, dar și o parte din trunchiul stejarului a fost ridicat în 1998 și sfințit un an mai târziu, când s-au împlinit 500 de ani de la descoperirea făcută de călugări. Aerul modern pare nepotrivit cu vechimea legendei, iar iconostasul din PVC nu ar fi avut ce să caute într-un asemenea loc.

Credincioșii nu observă neapărat discrepanțele și se adună, cu evlavie, într-o procesiune care se face pe 1 octombrie până la chilia Sfântului Chiriac, care este prăznuit în această zi din an, împreună cu Sfântul Iosif.

Arhimandritul Chiriac Nicolau - iubitor de carte și de biserică

Arhimandritul Chiriac Nicolau, rămas în memoria public datorită actelor sale de binefacere, s-a născut la Piatra Neamț, în 1839, a fost fiu de preot (tatăl său slujea la Biserica Precista) și a învățat carte la Mănăstirea Secu. S-a călugărit de tânăr și a fost trimis cu ascultare la Mănăstirea Neamț, de unde a plecat pe front la Războiul de Independență din 1877-1878.

A fost confesor al brigăzii de ostași din Garnizoana Galați și ordonanța unui general, care avea să-i lase o mică avere pentru fapte caritabile. După încheierea războiului, a lucrat ca revizor al bisericilor din Dobrogea, unde a reușit să înlocuiască limba slavonă cu cea română și a fost primul călugăr decorat de regele Carol I cu ”Steaua României” în grad de cavaler.

După ce s-a întors la Neamț, a îndeplinit întocmai dorința generalului și a investit banii în repararea bisericilor din preajma mănăstirii, dar și în construirea unei școli în satul Vânători, în anul 1895. Doi ani mai târziu, a donat școlii o bibliotecă de 5.000 de volume, întru ”luminarea copiilor neștiutori de carte”. Cu aceeași dragoste, s-a aplecat și asupra bolnavilor și a donat bani Spitalului Târgu Neamț, pentru îmbunătățirea condițiilor în care erau tratați cei suferinzi.

Din anul 1890, când a fost făcut duhovnic și arhimandrit în obștea Mănăstirii Neamț, până în 1907, când a plecat la Domnul, arhimandritul Chiriac a mărturisit și a îndreptat deopotrivă oameni de rând și călugări și s-a ostenit să le fie de folos celor aflați în nevoie.

Mănăstirea Bisericani

Mănăstirea Bisericani:
https://bisericani.mmb.ro/

Teodor Danalache - Mănăstirea Bisericani

Mănăstirea Bisericani este o mănăstire ortodoxă, cu obşte de călugări, situată în satul Scăricica, comuna Viişoara, în judeţul Neamţ (la doi kilometri mai jos se află satul Scăricica, iar la cinci kilometri sud, comuna Viişoara). Mănăstirea este situată la 12 kilometri vest de oraşul Piatra Neamţ, pe şoseaua Piatra Neamţ - Bicaz. Drumul în urcare, cu multe serpentine, este de o deosebită frumuseţe, având Valea Bistriţei pe dreapta, după care urmează lanţul munţilor acoperiţi cu codrii de conifere.

Aşezământul de la Bisericani este construit în zona Muntelui Pietrosu, la o altitudine de 650 de metri. În secolul al XV-lea, în zona s-au nevoit mulţi schimnici, fapt pentru care în toponimia locului se păstrează până azi nume de călugări, precum: Muntele lui Simion, Muntele Averchie, Muntele lui Metodie, Muntele lui Varvara, Muntele Pir, Muntele Grecu, iar din secolul al XVII-lea şi Muntele Chiriac. Mulţi dintre aceşti monahi au trăit în apropierea Peşterii Sfântului cuvios Iosif de la Bisericani.

Biserica mănăstirii poartă hramul Bună Vestire, această poartă amprenta modificărilor efectuate de domnitorul Petru Rareş în 1535. Între 1626-1631 biserica este înconjurată de ziduri groase cu turnuri de apărare. Mai târziu între 1637-1638 Vasile Lupu a construit un turn clopotniţă şi o serie de chilii. Datorită degradării în timp a construcţiilor, biserica este refăcută din temelii între 1780-1786 păstrându-

se pronaosul din 1637. Tot atunci sunt construite şi chiliile din cărămidă, paraclisul şi casele stăreţiei. Artizanul acestor lucrări este domnul Dimitrie Moruzi.

Din punct de vedere al bogăţiei spirituale, Mănăstirii Bisericani a concurat, timp de aproape trei veacuri, cu vechea ctitorie a lui Alexandru cel bun - Mănăstirea Bistriţa, cea dintâi fiind una dintre cele mai importante mănăstiri din această zonă.

Mănăstirea Bisericani - scurt istoric

Iniţial, aici pare să fi existat o sihăstrie a Mănăstirii Bistriţa, într-un loc retras şi îndepărtat, mărginit la vest de Muntele Pietrosul, la sud de Dealurile Crucii şi Grecului, iar la nord de Muntele Varnava.

Ieroschimonahul Iosif Sebastian, de la Mănăstirea Bistriţa, a plecat la Sfântul Mormânt al Domnului, după care a devenit pustnic vestit în pustiul Iordanului. În jurul lui s-au adunat încă cincisprezece călugări români şi doi greci, trăind în rugăciune, în peşterile din Valea Iordanului.

Năvălind arabii în Ţara Sfântă, cuviosul Iosif şi-a luat ucenicii şi s-a întors la Bistriţa. Dar, negăsind aici liniştea necesară vieţii spirituale, s-a retras pe un munte înalt din apropiere, care s-a numit Muntele lui Iosif, iar mai târziu Muntele Bisericanilor, nevoindu-se în peşteri de piatră sau bordeie din lemn şi pământ.

Cauza care i-a determinat să părăsească Mănăstirea Bistriţa nu trebuie căutată doar în dorinţa lor de a duce o existenţă cu totul izolată, ci şi în necesitatea de a respecta

ritualul oriental al slujbelor religioase neîntrerupte pe care-l deprinseseră la Sfântul Mormânt. Căci anahoreţii lui Iosif, de două ori pe săptămână, în nopţile de miercuri spre joi şi sâmbăta spre duminică, slujeau şi se rugau fără întrerupere făcând de veghe. Pentru acest insolit obicei li s-ar fi spus "bisericoşi" sau "bisericani", denumire ce s-a extins şi asupra aşezării monahale pe care ei au întemeiat-o, după părăsirea Mănăstirii Bistriţa.

Pe la anul 1498, cuviosul Iosif şi toţi ceilalţi închinători de la Bisericani au început să-şi ridice o biserică, dar cum nu dispuneau decât de propriile mijloace, se osteneau fără prea mare spor. Abia în vremea lui Ştefăniţă Vodă (1517-1527), nepotul Sfântului Ştefan cel mare, călugării de la Bisericani reuşesc, cu ajutorul acestuia, să-şi ridice un lăcaş trainic de piatră. Şi tot Ştefăniţă, terminând biserica, o înzestrează cu terenurile din jur, în ciuda protestelor pe care i le adresează obştea monahală de la Mănăstirea Bistriţa. Cu acestea, Sihăstria Bisericanilor se transformă într-un schit a cărui biserică se află pe propria sa moşie şi care va obţine deplină autonomie în raporturile sale cu Mănăstirea Bistriţa.

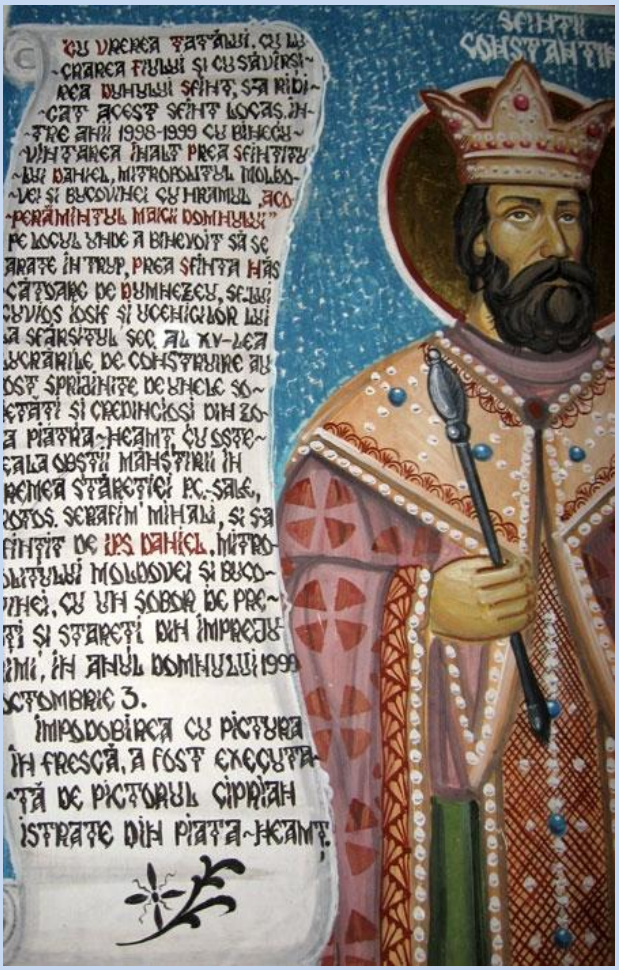

Înmulţindu-se ucenicii, cuviosul Iosif a înălţat o biserică din lemn, în apropierea peşterii mari ale cărei urme se mai văd şi azi la circa 200 de metri sud de biserică. Mai târziu a fost numit Schitul Bisericani, adică al evlavioşilor, pentru că monahii se rugau neîncetat cu post şi lacrimi. Cuviosul Iosif a organizat rânduiala slujbei neîntrerupte, împărţind călugării în trei cete, fiecare ceată slujind trei ore, după modelul Mănăstirii Studion, din Constantinopol. La vremea aceea, era singura mănăstire cu această rânduială din ţara noastră.

Războaiele Sfântului Ştefan cel mare şi sfânt i-au determinat pe călugări să părăsească Bisericanii, pentru a se retrage la Sfântul Munte. Dar, coborând pe Valea Rea, nu departe de peşteră, izbucneşte dintr-un stejar o vedenie de fulger. În faţa ochilor li se înfăţişează Sfânta Fecioară Maria, care cu duioşie i-a îndemnat să se întoarcă în muntele nostru, pentru că şi acolo este grădina sa.

În semn de amintire şi veşnică cinstire a acelei minuni, într-un stejar este aşezată o icoană, la care se perindă credincioşi din toată ţara, care aprind lumânări şi candele. Scena celor patru călugări cu vedenia Maicii Domnului este imortalizată pe un tablou pictat, aflat sub icoana Maicii Domnului, în stânga pronaosului.

Toate aceste date sunt consemnate într-un istoric al mănăstirii de la începutul veacului trecut, dar cercetările recente impun o serie de corecturi, adăugând multe alte decenii la vechimea aşezământului.

Se pare că primul schit de lemn s-a ridicat aici încă din vremea domnitorului Alexandru cel bun, acesta făcând şi primele donaţii. Mai târziu, Sfântul Ştefan cel mare, Ştefăniţă Vodă, Petru Rareş şi Alexandru Lăpuşneanu s-au înscris şi ei printre ctitorii - donatori, Ştefăniţă Vodă fiind acela care a ridicat prima biserică de zid.

În primele decenii ale secolului al XVII-lea, moşia Schitului Bisericani se extinde vertiginos prin danii domneşti şi boiereşti dar şi prin cumpărături, ajungând să cuprindă o mare parte din cursul mijlociu al râului Bistriţa, până dincolo de Bicaz şi aproape toată Valea Tarcăului.
Constantin Movilă, Ştefan Tomsa al II-lea, Radu Mihnea şi Miron Barnovschi sunt acei domni ai ţării care, în afara unor întinse suprafeţe de teren şi păduri, înzestrează obştea monahală de aici cu un mare număr de biserici, mori şi stane aducătoare de mari şi importante venituri. În aceste condiţii nu este de mirare că, încă de la începutul secolului al XVII-lea, Schitul Bisericani este recunoscut ca "mănăstire", ajungând să se numere printre cei mai mari proprietari funciari de pe Valea Bistriţei.

Această perioadă, atât de rodnică sub aspect economic, se manifestă pozitiv şi în dezvoltarea ansamblului de locuinţe al mănăstirii. În anul 1627, sub Miron Barnovchi Movilă, se construiesc primele trei turnuri ce vor marca tot atâtea colţuri ale incintei, iar în anul 1631, în timpul domniei lui Moise Movilă, marele logofăt Dumitraşcu zideşte şi turnul cel mare din colţul sud-vestic.

Tot în acea perioadă, sau în anii imediat următori, se construiesc şi zidurile de incintă dintre aceste turnuri, Mănăstirea Bisericani transformându-se într-un loc sigur chiar şi în vremurile cele mai tulburi. De asemenea, în anul 1637, sub domnitorul Vasile Lupu, s-a zidit pronaosul şi clopotniţa de deasupra sa, trapeza cu pivniţă şi mai multe chilii de lemn.

La începutul secolului al XVIII-lea, Mănăstirea Bisericani continua să rămână unul dintre cele mai importante aşezăminte monahale din această parte a ţării. Pe harta întocmită de Dimitrie Cantemir, printre puţinele obiective consemnate pe Valea Bistriţei, figurează totuşi şi Mănăstirea Bisericani.

Dar biserica lui Ştefăniţă Vodă, cu adaosurile ei din anul 1637, începe să se ruineze şi în anul 1786 este refăcută din temelii, după cum aflăm din pisania de la intrare, care spune: "Această sfântă biserică ce prăznuieşte Buna Vestire, fiind întâiu zidită de Ştefan Vodă fiul lui Bogdan Vodă, din leat 7020 (1512) şi fiind învechită şi pornită spre rasipire s-au prefăcut din temelie de iznoavă cu ajutorul şi mila lui Dumnezeu, în zilele luminatului Domnului nostru Constantin Dimitrie Moruzu Voievod, prin silinţa şi osteneala ieromonahului Ioil, egumen de Bisericani, leat 1786, iunie 20."

În legătură cu cele cuprinse în pisanie se impun două observaţii. În primul rând, data primei zidiri (1512) este eronată, deoarece Ştefăniţă Vodă a urcat pe tronul Moldovei abia în anul 1517 şi nu este exclus ca cel ce a realizat această inscripţie să fi copiat greşit data respectivă de pe cea originară. Pe de altă parte, s-a constatat că refacerea din anul 1786 nu a fost chiar totală, deoarece s-a mai păstrat pronaosul din anul 1637, cu camera clopotelor de deasupra sa.

Din 1959 până în 1991 a purtat rolul de schit al Mănăstirii Bistriţa aflată în satul vecin Bistriţa. După anul 1974, protosinghelul Atanasie Cismasu a continuat aici viaţa monahală, ţinând slujbe în biserica sărbătorile, iar vinerea la iconiţa aflată în mica capelă, construită până la 30 mai 1898 de Constantin Andreiescu din Piatra Neamţ, aflată la 500 de metri mai jos de biserică.

În anul 1991, prea fericitul Daniel, pe atunci mitropolit al Moldovei şi Sucevei, ridică schitul la rang de mănăstire, devenind independentă. În locul părintelui Atanasie, ajuns în vârstă înaintată şi bolnav, este numit stareţ, în 1993, Protosinghelul Serafim Mihali, care începe să facă unele reparaţii, să construiască o clădire pentru chilii şi un grajd.

Mănăstirea Bisericani - arhitectură şi podoabe

Intrarea în biserică se află pe latura de sud, printr-un portal de piatră sculptată ce reproduce cunoscutul motiv al baghetelor încrucişate. Acelaşi motiv reapare şi la chenarul de piatră al celor două ferestre ale turnului: una amplasată asimetric pe faţada sudică, cealaltă în axul peretelui de apus.

Turnul-clopotniţă este o construcţie masivă, căreia i s-a redus din înălţime cu prilejul lucrărilor din anul 1786. În exterior, sânurile laterale ale bisericii au formă dreptunghiulară, pe cel sudic fiind amplasat un cadran solar de piatră. Absida altarului, de formă pentagonală, are două ferestre mari care înlocuiesc obişnuita fereastră în ax, ca la Socola şi la Sfântul Gheorghe din Iaşi.

Pe latura de miazănoapte, unde alunecările de teren constituie un permanent pericol, s-a construit un zid de sprijin care acoperă absida nordică şi tot corpul bisericii. Tot pe această latură, până la colţul nord-vestic al incintei, se înşiră cinci contraforturi masive, două dintre ele sprijinind zidul dublu al bisericii. În afara acestora, nu mai întâlnim decât un singur contrafort, în colţul sud-vestic al turnului.

Întreaga construcţie a ansamblului monahal degaja o atmosferă de echilibru şi austeritate. Doar şirul de ocniţe aflat sub cornişă şi eleganţa turlei de deasupra naosului mai nuanţează suprafeţele exterioare, altfel monotone.

În interior, dacă exceptăm pronaosul adăugat în anul 1637, nu putem distinge decât o singură încăpere, divizată în trei nave cu ajutorul a două arce transversale. Traversa mediană, care include absidele laterale, dând spaţiului o formă ovoidală, preia descărcarea sistemului de boltire cu arce suprapuse şi pandantivi, deasupra căruia se înalţă o turlă zveltă, în contradicţie cu masivitatea restului construcţiei.

Învelitoarea bisericii este realizată din sită, în trei ape, şi marchează printr-o lucarnă oarbă tainiţă. Naosul are câte două ferestre pe faţadele de nord şi de sud, caracteristică proprie secolului al XVIII-lea, iar în peretele vestic se află uşile scărilor ce duc în turn şi la tainiţa de sub acoperiş.

Biserica nu are zugrăveală decât pe calota şi pandantivii bolţilor. În schimb, catapeteasma, executată probabil cu prilejul lucrărilor din 1786, este de o rară frumuseţe. Ornamentaţia bogată, de o vivacitate cromatică ieşită din comun, contrastează cu sobrietatea icoanelor zugrăvite pe fonduri mate, de o discreţie care impune. Între registrele cu icoane s-au cruţat benzi libere în care s-au pictat mănunchiuri miniaturale de trandafiri, după modelul desenelor populare.

În acelaşi spirit s-au realizat şi uşile împărăteşti, remarcabile prin sculptură densă de arabesc a suprafeţelor dinspre naos. Lucrate din scânduri mari de stejar, uşile diaconeşti se menţin pe aceleaşi coordonate stilistice, însă decoraţia sculpturală este mai aerisit spaţiată, întărind expresivitatea picturilor din zonele centrale.

Prima jumătate a secolului al XIX-lea marchează o nouă şi ultimă etapă constructivă în ansamblul Mănăstirii Bisericani. Atunci se ridică toate chiliile din piatră şi cărămidă, se construieşte stăreţia şi, probabil, paraclisul din colţul sud-estic.

În anul 1821, în vremea Eteriei, Mănăstirea Bisericani a fost prădată, dispărând multe din vechile odoare ctitoreşti, iar câte au mai rămas au fost topite şi prefăcute în lucrări noi de stareţii Veniamin şi Nicon Marinescu, între anii 1838 şi 1854.

După secularizarea averilor mănăstireşti, în anul 1863, Mănăstirea Bisericani este părăsită şi cade pradă intemperiilor. După anul 1863, când aşezământul monahal de la Bisericani pierde cele mai importante surse de venituri, tezaurul se risipeşte, clădirile se ruinează iar numărul călugărilor scade rapid. Pe la anul 1880 pleacă ultimii călugări şi întregul complex de construcţii va fi abandonat.

Abia în anul 1885 se amenajează sumar un penitenciar, dar după o scurtă perioadă de funcţionare clădirile sunt iarăşi părăsite, circa 10 ani, până în anul 1905, când au fost preluate de "Societatea pentru profilaxia tuberculozei" şi transformate în sanatoriu. De atunci s-au succedat mai multe etape de amenajări, modificări şi construcţii, datorită cărora este destul de greu de reconstituit vechea configuraţie a complexului mănăstiresc.

Ansamblul sanatorial mai păstrează totuşi, în afara bisericii, şi alte elemente al căror aspect monumental poate constitui un preţios indiciu în aprecierea configuraţiei şi posibilităţilor fostei mănăstiri. Turnul cel mare din colţul sud-vestic, deşi a fost fragmentat pe orizontală cu prilejul consolidărilor din anul 1990, impresionează şi astăzi prin grosimea zidurilor, prin prezenţa contraforturilor exterioare şi, în general, printr-o masivitate proprie unor asemenea construcţii.

La nord-vest şi la sud-est, turnurile rotunde au fost parţial sau integral încorporate noului ansamblu, dar modificările efectuate n-au putut elimina unele trăsături specifice secolului al XVII-lea, pe care le întâlnim şi la Palatul Cnejilor, de la Ceahlău. În sfârşit, fragmentul de zid care se mai păstrează între turnul nord-vestic şi clopotniţă pune în evidenţă rezistenţa deosebită a incintei care se construise în jurul bisericii, încă din secolul al XVII-lea.

Mănăstirea Bisericani

Fosta capelă a mănăstirii rămâne însă cea mai interesantă dintre vechile părţi componente păstrate până astăzi. Împărţită în două printr-un planşeu de etajare, poate fi apreciată ca o construcţie destul de înaltă şi de masivă, realizată într-un spirit arhitectural puţin amalgamat.

Portalul de la intrare e susţinut de doi pilaştri angajaţi, iar interiorul, în formă de navă, este acoperit de o calotă sferică sprijinită pe patru arce care se îmbină în consolă. Altarul, boltit în sfert de sferă, este delimitat printr-un arc ce se descarcă în zidurile exterioare şi de care este ancorat iconostasul. În orice caz, proporţiile şi eleganţa acestui paraclis atestă bogăţia şi însemnătatea la care ajunsese Mănăstirea Bisericani în ultimele decenii ale secolului al XVIII-lea.

Teodor Danalache - Peştera Sfântului Chiriac de la Bisericani

Peştera Sfântului Chiriac de la Bisericani este unul dintre locurile de pelerinaj din jurul Mănăstirii Bisericani.

Sfântul cuvios Chiriac este prăznuit în ziua de 1 octombrie, împreună cu Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani. Hotărârea canonizării celor doi sfinţi de la Mănăstirea Bisericani a fost luată de membrii Sfântului Sinod în şedinţa sinodală din data de 5-7 martie 2008, iar proclamarea solemnă a canonizării lor a avut loc în data de 5 iunie 2008, la Mănăstirea Neamţ. În urma proclamării locale a canonizării Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani, prima prăznuire a celor doi sfinţi români a avut loc în dată de 1 octombrie 2008.

Mănăstirea Bisericani se află în comuna Viişoara, judeţul Neamţ. Sfântul cuvios Iosif este primul sihastru cunoscut cu numele din muntele din jurul actualei mănăstiri, acesta fiind socotit şi ctitorul cel dintâi al Mănăstirii Bisericani. După depunerea voturilor monahale, în Mănăstirea Bistriţa nemţeană, cuviosul îşi va îndrepta paşii spre Ţara Sfântă. După câţiva ani petrecuţi în pustia de lângă râul Iordan, împreună cu alţi câţiva pustnici ucenici, acesta va întemeia prima comunitate monahală românească din Ţara Sfântă. Odată cu invaziile arabe asupra locurilor sfinte, cuviosul Iosif îşi va lua ucenicii şi se va întoarce în ţară, unde se va opri la Mănăstirea Bistriţa.

Datorită răutăţii otomanilor, care le incendiază biserica, grupul de monahi nevoitori doresc să ia calea Sfântului Munte Athos, însă Maica Domnului îi opreşte, apărându-le pe drum, în dreptul unui stejar. Pentru aceasta, cuvioşii se opresc în pădurile din Munţii Neamţului, unde întemeiază Schitul Bisericani. Pe locul acestui schit se află astăzi mănăstirea omonimă.

Peştera Sfântului Chiriac de la Bisericani

Sfântul cuvios Chiriac a trăit şi s-a nevoit la începutul secolului al XVII-lea, în obştea monahală de la Mănăstirea Bisericani, care aduna pe atunci peste o sută de monahi. Dorind a duce viaţă pustnicească, cuviosul a luat binecuvântare de la duhovnicul său şi s-a retras într-o peşteră naturală din "Muntele lui Simon". În această peşteră, cuviosul se va nevoi în aspre nevoinţe vreme de aproape şaisezi de ani, după mărturia Sfântului Dosoftei al Moldovei.

Într-un manuscris din anul 1888, cunoscut drept "Patericul Sfinţilor din Moldova", găsim scris: "În anul 1660, prea cuviosul părintele nostru Chiriac, din tânără vârstă îmbrăţişând viaţa monahicească, în sfânta Mănăstire Bisericani, şi sporind întru adâncă smerenie şi întru îndelungă răbdare şi iubind sărăcia lui Hristos de bunăvoie, s-au îndepărtat cu totul de petrecerea cea împreună cu oamenii şi s-au sălăşluit prin munţi şi prin stâncile cele înfricoşate de pe lângă râul Bistriţa şi acolo, cu trupul gol, s-au nevoit în singurătate, în ger şi în arderea soarelui, şaisezeci de ani, până la sfârşitul său, şi se serbează la 31 decembrie."

Sfântul ierarh Dosoftei, mitropolitul Moldovei, l-a cunoscut pe Sfântul Chiriac încă din timpul vieţii, după trecerea acestuia la cele veşnice, ierarhul închinându-se moaştelor cuviosului, după cum el însuşi mărturiseşte: "Apucat-am, în zilele noastre, părinţi înalţi la bunătăţi şi nevoinţe şi plecaţi la smerenie adâncă: pe părintele Chiriac de Bisericani, gol petrecând şi ascuns în munte vreme de şaizeci de ani."

Sfântul cuvios Chiriac de la Bisericani este unul dintre cei mai mari sihaştri din ţara noastră, acesta petrecând o viaţă îngerească, într-o desăvârşită lepădare de sine, în golătate trupească şi în neîncetată rugăciune. După trecerea la cele veşnice, moaştele sale au fost păstrate în peştera în care s-a nevoit atâţia zeci de ani, până ce monahii au construit un paraclis închinat lui. În cele din urmă, datorită greutăţilor istorice din ţara noastră, din evlavie şi dorinţa de a-l păzi în cinstire, trupul cuviosului a fost împărţit.

Paraclisul de la Mănăstirea Bisericani, în care sunt păstrate moaştele Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani, îşi serbează hramul în ziua de 1 octombrie, când este prăznuit Acoperământul Maicii Domnului. Procesiunea cu moaştele celor doi sfinţi cuvioşi, care are loc în această zi, adunând nenumăraţi preoţi şi credincioşi din ţară, porneşte din paraclisul mănăstirii se se încheie le Peştera cuviosului Chiriac.

"Rugăciunea şi liniştea iubind, nevoinţa şi răbdarea îmbrăţişând, patimile cele pierzătoare le-aţi stins cu ostenelile pustiei, Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac de la Bisericani. Unul, luminător al chinoviei s-a făcut şi iscusit păstor, iar celălalt, sfeşnic al luminii neînserate s-a arătat, prin rugăciunea cea înaltă. Povăţuitori sihaştrilor, ocrotitori ai celor din nevoi şi celor mâhniţi mângâietori, Sfinţilor cuvioşi Iosif şi Chiriac, cei ce aţi dobândit rugăciunea cea de foc şi vase alese ale Sfântului Duh v-aţi făcut, rugaţi-vă lui Dumnezeu, să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă!"

Istoria Mănăstirii Bisericani

Ieroschimonahul Iosif Sebastian, de la Mănăstirea Bistriţa, a plecat la Sfântului Mormânt al Domnului, după care a devenit pustnic vestit în pustiul Iordanului. În jurul lui s-au adunat încă cincisprezece călugări români şi doi greci, trăind în rugăciune în peşteri din valea Iordanului.

Năvălind arabii în ţara sfântă, cuviosul Iosif şi-a luat ucenicii şi s-a întors la Bistriţa. Dar, negăsind aici liniştea necesară vieţii spirituale, s-au retras pe un munte înalt din apropiere (care s-a numit Muntele lui Iosif, iar mai târziu Muntele Bisericanilor), nevoindu-se în peşteri de piatră sau bordeie din lemn şi pământ.

Înmulţindu-se ucenicii, cuviosul Iosif a înălţat o biserică din lemn în anul 1492, în apropierea peşterii mari ale cărei urme se mai văd şi azi la circa 200 m sud de biserică. Mai târziu a fost numit Schitul Bisericani, adică al evlavioşilor, pentru că monahii se rugau neîncetat cu post şi lacrimi.

Cuviosul Iosif a organizat rânduiala slujbei neîntrerupte, împărţind călugării în trei cete, fiecare ceată slujind trei ore, după modelul mănăstirii Studion din Constantinopol. La vremea aceea, era singura mănăstire cu această rânduială din ţara noastră.

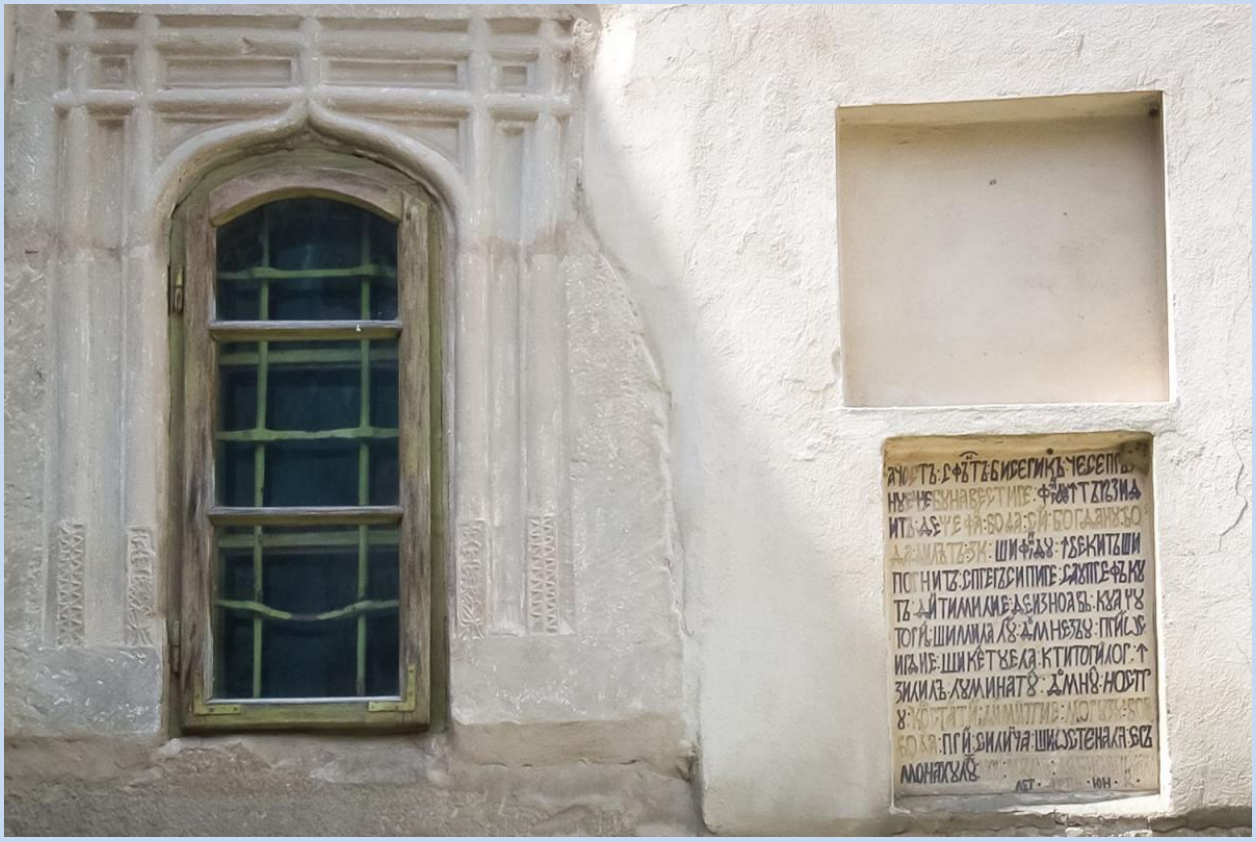

TRUNCHIUL STEJARULUI
UNDE S-A ARATAT
MAICA DOMNULUI
SF. CUVIOS IOSIF
IN ANUL 1499

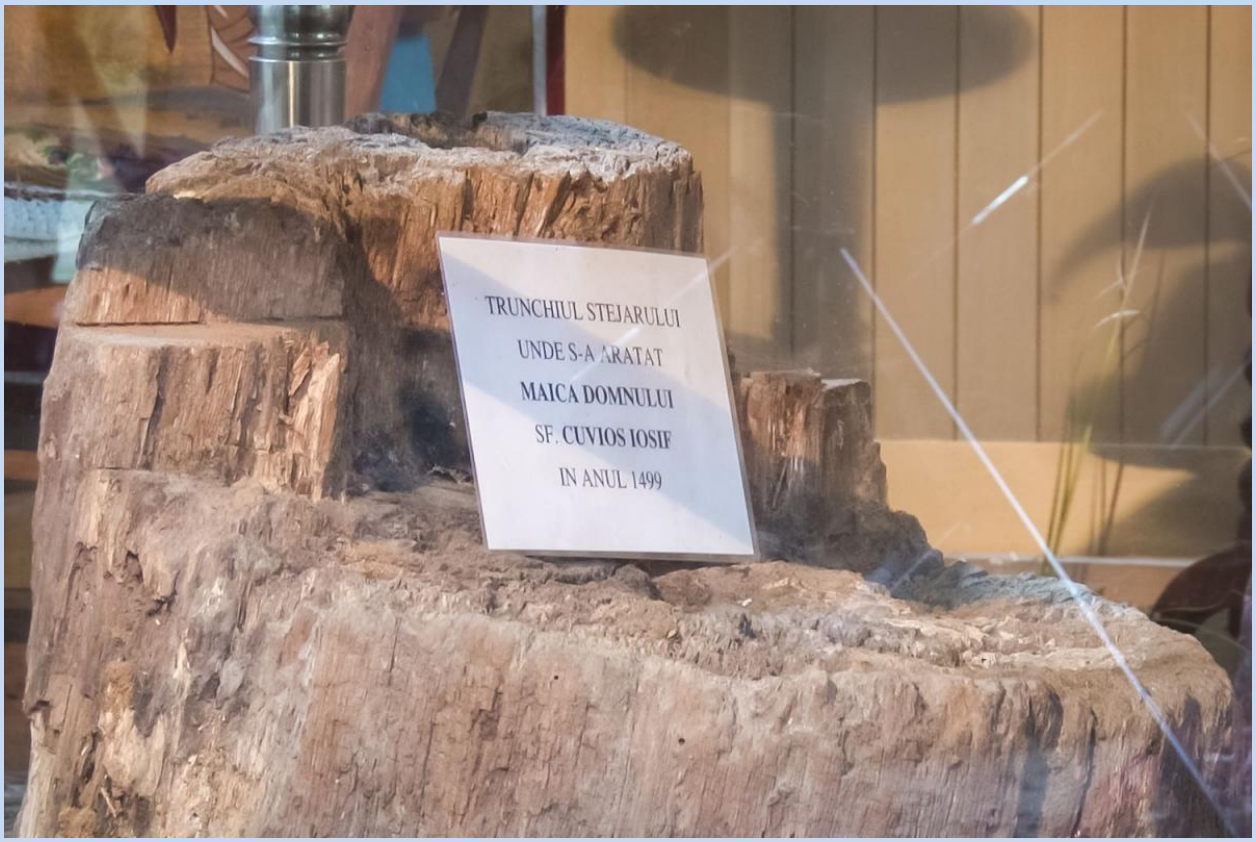
TRUNCHIUL STEJARULUI
UNDE S-A ARATAT
MAICA DOMNULUI
SF. CUVIOS IOSIF
IN ANUL 1499

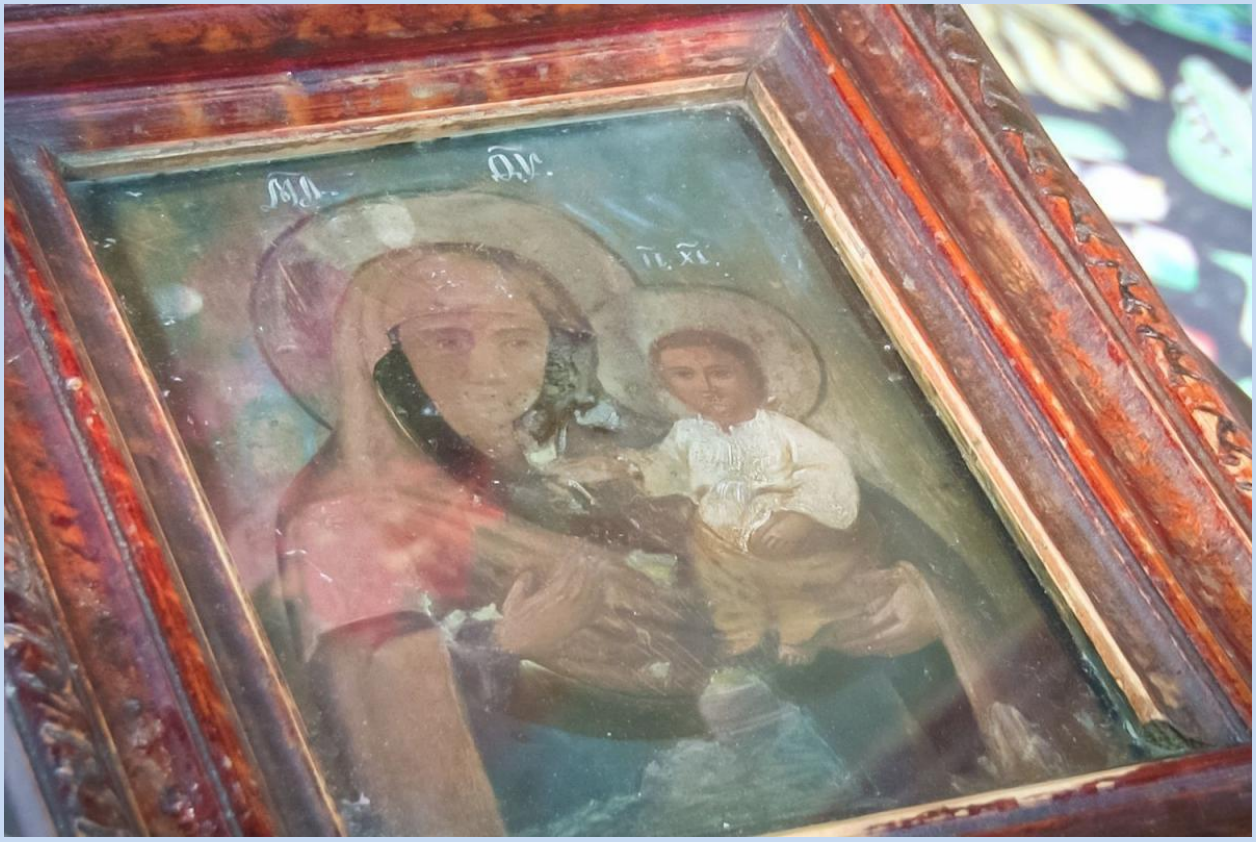

Paraclisul Mănăstirii Bisericani

În anul 1998, la Bisericani, în locul în care s-a arătat Maica Domnului în stejar Sfântului cuvios Iosif și ucenicilor săi în anul 1449, s-a construit un paraclis cu hramul „Acoperământul Maicii Domnului”.

În interiorul acestui paraclis, acolo unde, de obicei, în biserici se află iconostasul Maicii Domnului, la Bisericani se poate vedea trunchiul stejarului care a fost tăiat în anul 1968, la ordinul autorităților comuniste, deoarece icoana Maicii Domnului - făcătoare de minuni - devenise loc de pelerinaj pentru sute și mii de oameni.

Paraclisul a fost sfințit la 3 octombrie 1999, la împlinirea a 500 de ani de la arătarea Maicii Domnului.

https://doxologia.ro/imagine/paraclisul-acoperamantul-maicii-domnului-de-la-bisericani-galerie-foto

TRUNCHIUL STEJARULUI
UNDE S-A ARATAT
MAICA DOMNULUI
SF. CUVIOS IOSIF
IN ANUL 1499

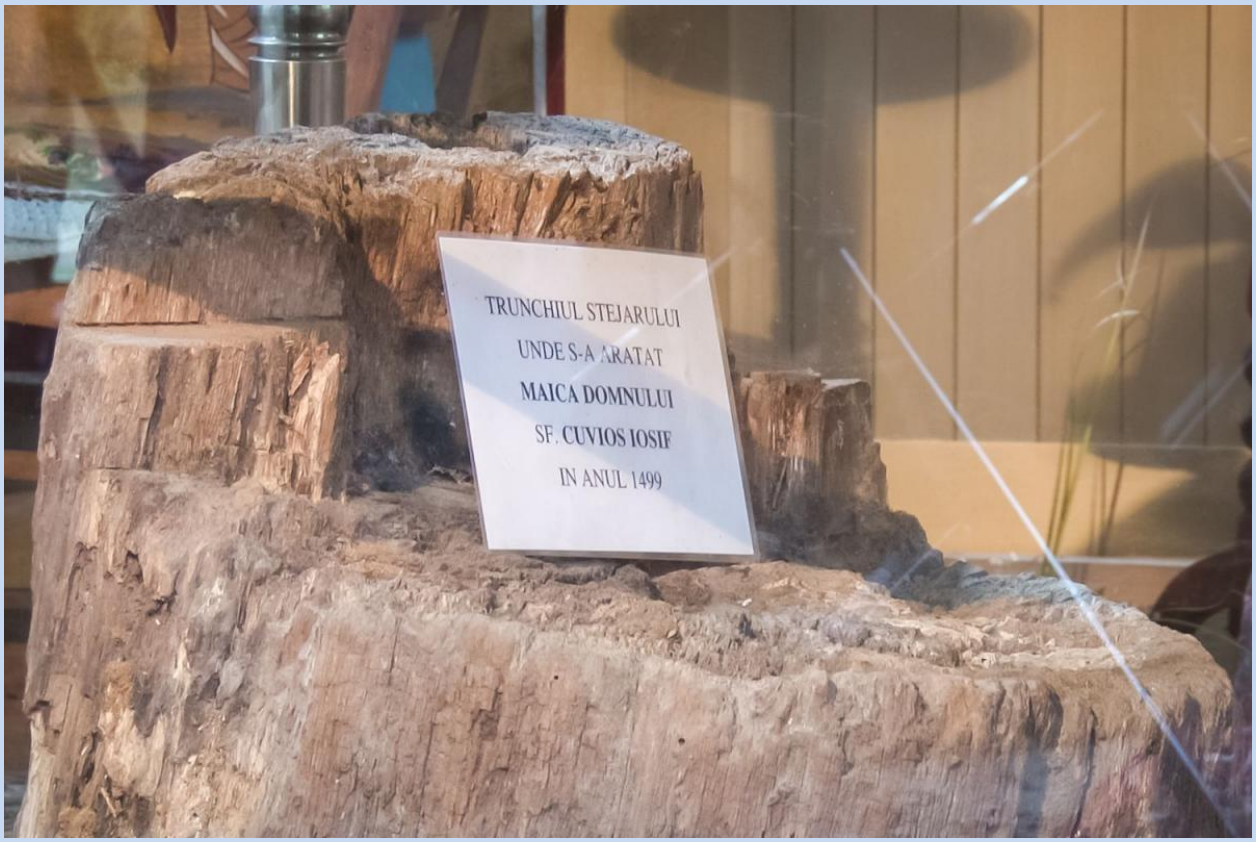
TRUNCHIUL STEJARULUI
UNDE S-A ARATAT
MAICA DOMNULUI
SF. CUVIOS IOSIF
IN ANUL 1499

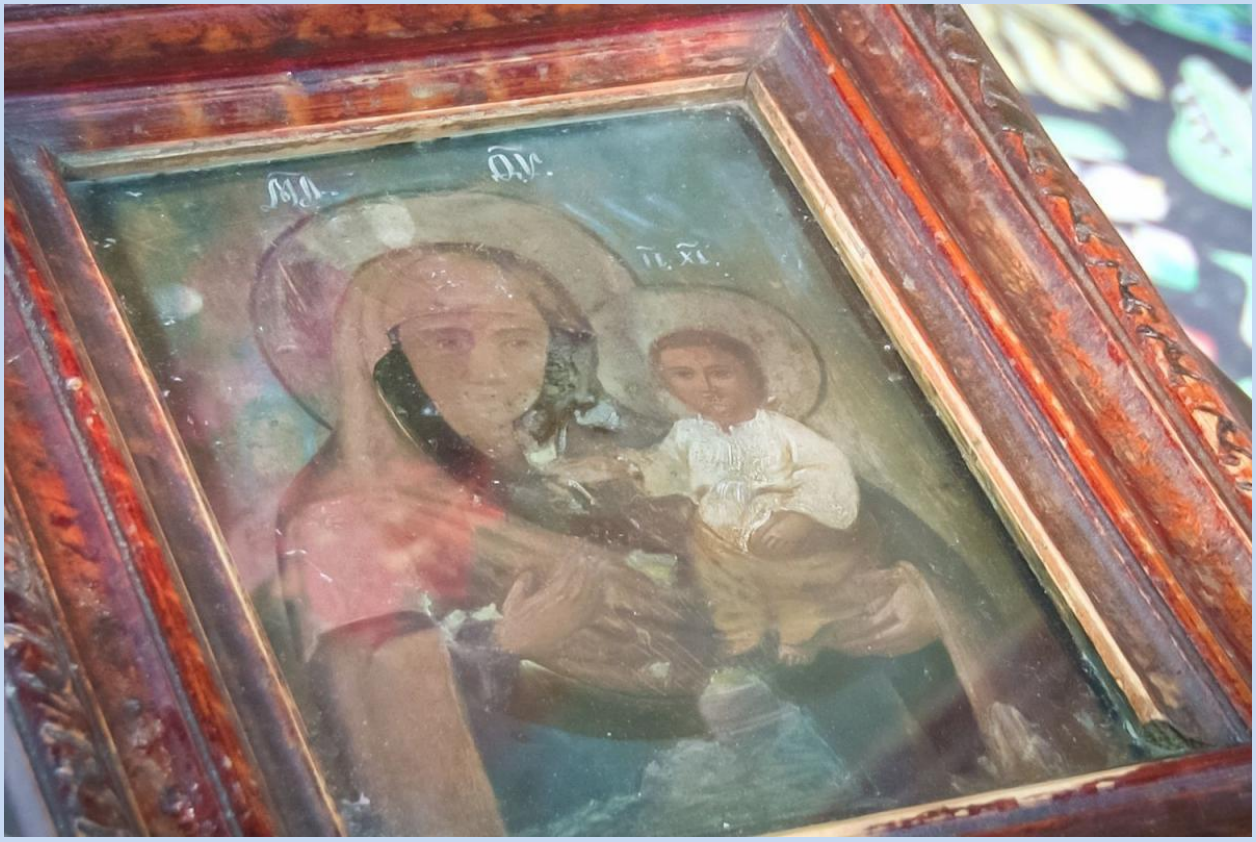

ÎNCHINAREA MITROPOLITULUI DOSOFTEI LA MOAȘTELE SF. CHIRIAC

MINUNEA ARĂTĂRII IN TRUP A MAICII DOMNULUI LA BISERICANI
UNDE PLECAȚI PĂRINȚILOR?
LA SF. MUNTE IN GRĂDINA MAICII DOMNULUI.
NU PLECAȚI SUFLECASTA ESTE GRĂDINA MEA.

MINUNEA ARĂTĂRII IN TRUP A MAICII DOMNULUI LA BISERICANI
UNDE PLECAȚI PĂRINȚILOR?
LA SF. MUNTE IN GRĂDINA MAICII DOMNULUI.
NU PLECAȚI SUFLECASTA ESTE GRĂDINA MEA.

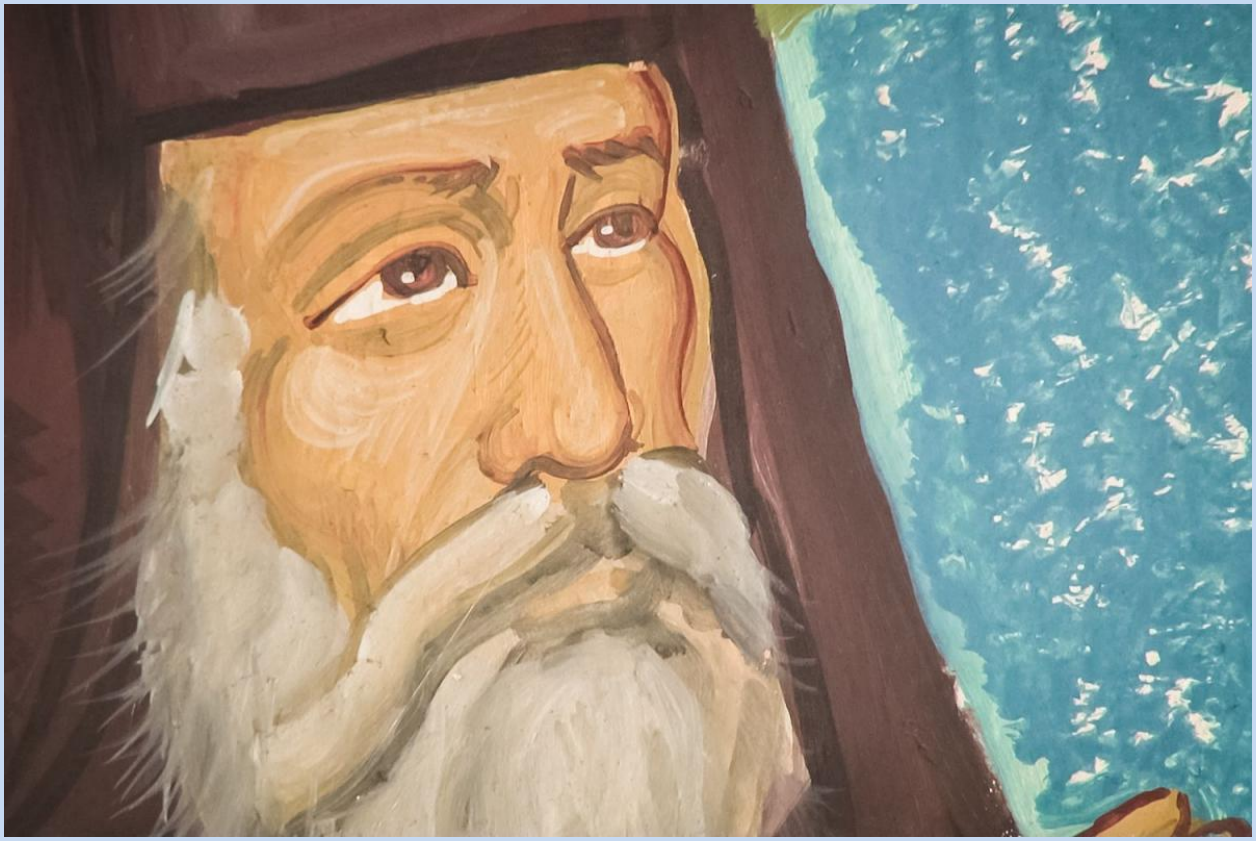

SF. CV.
CHIRIAC DE
LA BISERICANI
"ATENTIE
MARE LA
MINUNEA
CARE A
AVUT
LOC AICI!

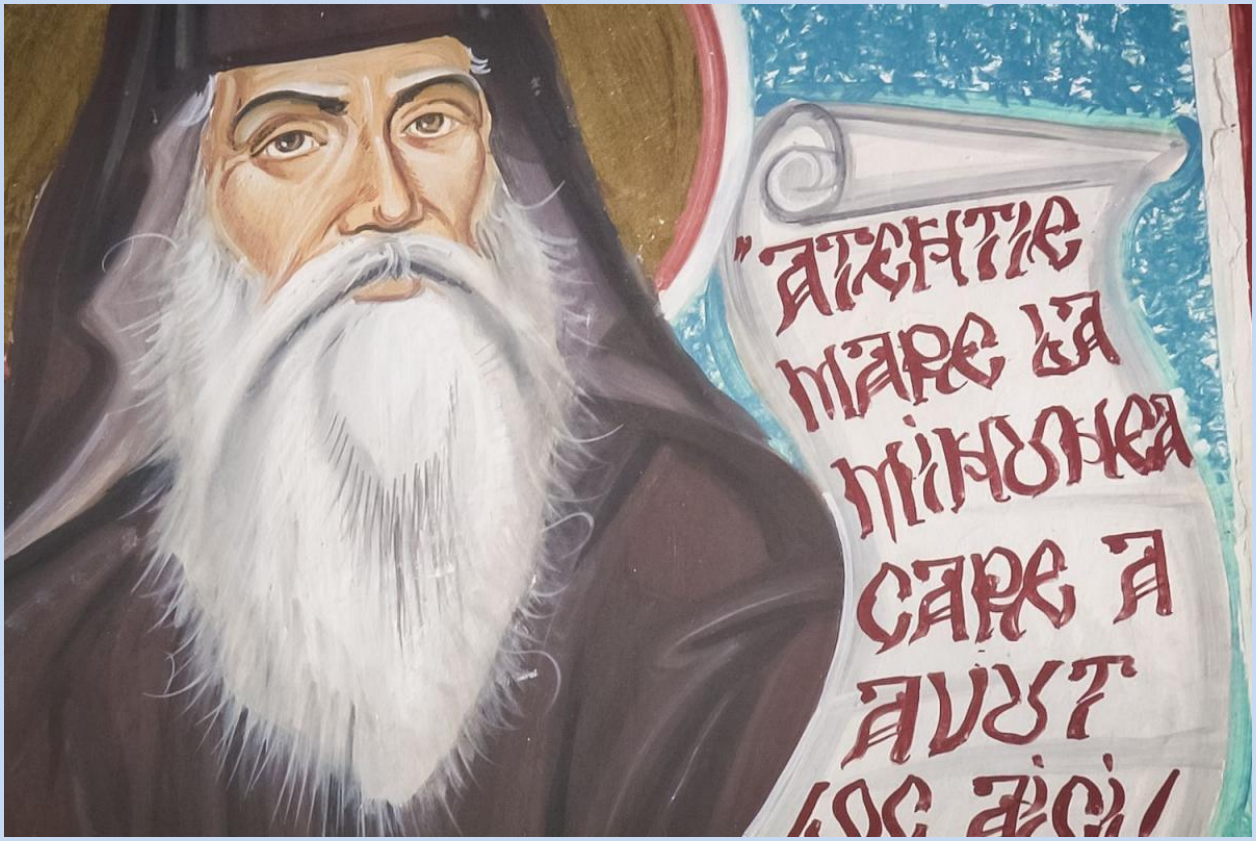
"ATENTIE
MARE LA
MINUNEA
CARE A
AVUT

SV.
IOSIF DE LA
BISERICANI

Icoana Maicii Domnului de la Bisericani

Prima minune de la Bisericani l-a determinat pe domnitorul Ştefan cel mare şi sfânt să pună fundaţia unei biserici din piatră. Apoi, în timpul domniei lui Carol I, o parte din mănăstirile româneşti au fost transformate în puşcării, iar la Bisericani se mai întâmpla o minune: deţinuţii bolnavi, în loc să slăbănogească, se întremau.

La început, la Bisericani era o biserică din lemn cu hramul „Buna Vestire“. A fost ridicată în a doua jumătate a secolului al XV-lea de câţiva sihaştri de la un schit de pe Valea Iordanului din Ţara Sfântă. Aşezarea pustnicească s-a numit la început „Sihăstria lui Iosif“, după numele cuviosului Iosif, întemeietorul aşezării, alături de ucenicii săi veniţi din pustiul Iordanului.

„Sihăstria lui Iosif“ era, în acele vremuri, singura aşezare monahală românească a cărei regulă de viaţă era cea „achimită“, adică neadormită, după tradiţia Mănăstirii Studion din Constantinopol. Astfel, obştea mănăstirii era împărţită în trei cete: o ceată se ruga opt ore, a doua lucra cu mâinile (împletea metanii, coşuri etc.), iar a treia se liniştea la chilii.

Din opt în opt ore, se schimbau la biserică, astfel încât lauda lui Dumnezeu se săvârşea necontenit. Pentru râvna lor, în secolele XV-XVI, sihăstria a căpătat denumirea de „Sihăstria bisericanilor“, adică „a evlavioşilor, bisericoşilor“. Dar poate cel mai preţios dar adus de călugări a fost Rugăciunea inimii sau Rugăciunea lui Iisus, care, până atunci, era mai puţin cunoscută în Moldova.

Urmaşii cuviosului Iosif i-au urmat exemplul vieţuirii pline de sfinţenie, iar despre unul dintre ei, cuviosul Chiriac, se spune că s-a nevoit în munte şaizeci de ani. La moaştele acestui pustnic s-a închinat Sfântul mitropolit Dosoftei al Moldovei, după cum singur mărturiseşte în cartea „Viaţa şi petrecerea sfinţilor“: „Eu, nevrednicul Vlădica Dosoftei, m-am învrednicit să mă închin la moaştele celui dintâi între sfinţi, părintele Chiriac, care s-a nevoit în peşteră în Muntele Bisericani vreme de şaizeci de ani, ajungând la măsura lui Onufrie cel mare“.

„Rămâneţi pe loc, că şi aceasta este grădina mea!“

În anul 1476, biserica din lemn a fost jefuită şi incendiată de turci în timpul bătăliei de la Războieni, iar în 1498 a fost incendiată pentru a doua oară. Rămaşi fără biserică şi văzându-şi liniştea tulburată de frecventele bătălii şi năvăliri ale cotropitorilor, călugării, în frunte cu stareţul lor, cuviosul Iosif, s-au hotărât să plece în Sfântul Munte Athos, cunoscut ca Grădină a Maicii Domnului.

Dar nu au mers însă decât vreo 700 de metri şi o femeie, îmbrăcată împărăteşte, le-a vorbit dintr-un stejar:
- Părinţilor, unde vreţi să plecaţi?

- Ne ducem la Athos, în Grădina Maicii Domnului, au răspuns ei.

- Rămâneţi pe loc, că şi aici este grădina mea!, le-a poruncit Maica Domnului şi s-a făcut nevăzută.

În urma acestei minuni, părinţii s-au întors şi, drept mulţumire, au aşezat o icoană a Maicii Domnului în acel stejar, iar pe locul ce poartă şi azi numele „la Iconiţa“ s-a ridicat apoi o bisericuţă.

O mănăstire cu o viaţă duhovnicească foarte bogată

Minunea de la Bisericani l-a determinat pe domnitorul Ştefan cel mare şi sfânt să pună fundaţia unei biserici din piatră, după cum scrie Nicolae Iorga în „Istoria Bisericii Româneşti“. Construcţia lăcaşului a fost continuată de Ştefăniţă Vodă

(1517-1527), nepotul lui Ştefan cel mare. La începutul secolului al XVII-lea, moşia Schitului Bisericani s-a extins mult, prin danii domneşti şi boiereşti, ajungând să cuprindă o mare parte din cursul mijlociu al Bistriţei şi aproape toată Valea Tarcăului, astfel că schitul s-a transformat într-o mănăstire cu o viaţă duhovnicească, dar şi culturală, foarte bogată, şi cu o obşte de aproximativ 800 de călugări.

La Mănăstirea Bisericani a luat fiinţă şi prima tipografie din Moldova, adusă de la Kiev în timpul mitropolitului Dosoftei. Aici s-au tipărit „Scara“ Sfântului Ioan Scărarul, „Vieţile Sfinţilor“, „Minunile Maicii Domnului“, evanghelii, psaltiri, octoihuri, ceasloave, un volum al „Filocaliei“. Călugării de aici erau vestiţi traducători de limbă greacă şi slavonă, o parte dintre manuscrisele traduse păstrându-se la biblioteca Academiei Române.

De la Mănăstirea Bisericani s-au ridicat episcopul Mitrofan de Buzău, vestit tipograf şi traducător al Bibliei lui Şerban Cantacuzino din 1688, sau călugărul Misail, mare cărturar, autorul „Letopiseţului Ţării Moldovei“.

Aerul binecuvântat ce vindeca deţinuţii

În timpul domniei lui Carol I, o parte dintre mănăstirile româneşti au fost transformate în puşcării. O astfel de lovitură a primit-o şi Mănăstirea Bisericani, care, în 1872, a fost transformată în închisoare, aici fiind trimişi oponenţii politici ai regimului. La Bisericani se petrecea însă o minune: în timp ce la închisoarea de la Pângăraţi, aflată nu departe, deţinuţii mureau în masă din cauza bolilor de plămâni, la Bisericani deţinuţii nu numai că nu se îmbolnăveau, dar chiar se întremau.

„Aerul binecuvântat de aici le strica planurile celor care voiau să-i extermine pe deţinuţi. În urma cercetărilor, s-a stabilit că aici există o concentraţie mare de ozon. Părintele Cleopa Ilie mi-a explicat că aerul binefăcător se datorează harului, pogorât peste aceste locuri odată cu arătarea Maicii Domnului călugărilor care, dezamăgiţi, voiau să părăsească mănăstirea“, spune părintele protosinghel Serafim Mihali, stareţul mănăstirii.

În 1905, la Bisericani s-a mai petrecut o minune: în noaptea Învierii, zidurile închisorii s-au prăbuşit, moment după care închisoarea a fost desfiinţată, iar mănăstirea şi-a recăpătat liniştea de dinainte. După puţină vreme, s-a decis înfiinţarea aici a unui sanatoriu pentru cei bolnavi de cea mai ucigătoare maladie a acelor vremuri, tuberculoza pulmonară, sanatoriu care există şi în prezent. Frica de a fi contagiaţi i-a gonit pe puţinii vieţuitori ai obştii monahale, rămânând un singur

preot bătrân care slujea într-o căsuţă cu cerdac, clădită în faţa stejarului „de la Iconiţă“, locul unde se arătase Maica Domnului, cu sute de ani în urmă.

În aceste condiţii, mănăstirea a devenit un schit ce depindea canonic şi administrativ de Mănăstirea Durău (1904-1960), apoi de Mănăstirea Bistriţa, până în 1990.

Cu binecuvântarea prea fericitului Părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în anul 1990, în vremea arhipăstoririi ca mitropolit al Moldovei şi Bucovinei, aşezământul de la Bisericani s-a reînfiinţat ca mănăstire.

Sub milostivirea Maicii Domnului de la Bisericani

Oricine va păși în paraclisul Mănăstirii Bisericani va observa că în locul unde eram obișnuiți să vedem iconostasul Maicii Domnului se află un cub de sticlă, ce adăpostește un trunchi de copac. E vorba de trunchiul stejarului în care, în luna iulie a anului 1449, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu se arăta Sfântului cuvios Iosif și ucenicilor săi, îndemnându-i să nu-și împlinească gândul lor de a pleca în Sfântul Munte Athos, căci „și aici este grădina Sa”.

Deasupra acestui trunchi se află astăzi, spre închinarea și bucuria pelerinilor, iconița Maicii Domnului, făcătoare de minuni. În jurul acesteia sunt mereu felurite flori, aduse ca prinos de recunoștință de cei care s-au tămăduit de diferite boli sau au fost izbăviți din necazuri cumplite.

Iată istoria ei:

Icoana Maicii Domnului de la Bisericani este legată de o întâmplare minunată din viața Sfântului Iosif de la Bisericani. Acesta a fost întemeietorul obștii monahale de aici și a mănăstirii unde rugăciunea nu înceta niciodată. Modelul său era

Mănăstirea Studion din Constantinopol. Dar vremurile în care trăiau el cu ucenicii săi erau tulburi din pricina cotropitorilor ce se războiau cu marele Ștefan. Prin îngăduința lui Dumnezeu, tătarii le vor incendia bisericuța de lemn, ruinând totul în calea lor.

Cu sufletul umilit de încercări și cu inima îndurerată, călugării, în frunte cu Sfântul cuvios Iosif, doreau să se retragă de la Bisericani spre Sfântul Munte Athos. Astfel, într-o zi de iulie a anului 1449, cu bruma de lucruri rămase, când coborau valea de la schitul lor, într-un stejar a izbucnit o vedenie de fulger. Era Maica Domnului, Stăpâna Sfântului Munte, dar și Mamă a lor, a monahilor. Se arătase în trup, mângâindu-le durerea sufletelor lor. „Unde vă duceți, părinților?”, i-a întrebat ea cu blândețe.„Mergem în Muntele Athos, în Grădina Maicii Domnului”, au răspuns aceștia. „Rămâneți pe loc, părinților, căci și aceasta este grădina Mea”.

Mâinile Amândurora ne cheamă și acum

Scena celor patru călugări, cu vedenia Maicii Domnuluilui în stejar, a fost zugrăvită pe iconostasul Maicii Domnului din biserica voievodală a Mănăstirii Bisericani, în anul 1517, dar și pe peretele din dreapta paraclisului acesteia, ce poartă hramul „Acoperământul Maicii Domnului”.

Aplecându-se spre scorbura stejarului, călugării au găsit atunci într-însa o icoană a Maicii Domnului, păstrată până astăzi. Pe acel loc ei au înălțat o bisericuță din lemn, iar după câțiva ani, prin ajutorul voievodului Ștefan cel mare și al urmașului său, Ștefăniță Vodă, a fost zidită biserica de piatră de la Bisericani, la circa 800 de metri de acel loc.

În icoana Maicii Domnului de la Bisericani, Preasfânta Fecioară și Pruncul sunt veseli și senini. Culorile veșmintelor lor strălucesc, deși însăși icoana este foarte, foarte veche. Mâinile Amândurora au tot chemat pe oameni și ne cheamă și acum. Sub privirile lor blânde și milostive s-au odihnit și și-au aflat vindecare și izbăvire mii de oameni, începând de la acel moment - iulie 1449.

Vindecătoare a celor care suferă de boli ale plămânilor

Părintele arhimandrit Ioanichie Bălan scria că unele icoane sunt vindecătoare de boli, izgonitoare de duhuri rele, iar altele sunt aducătoare de ploi binecuvântate și protectoare ale mănăstirilor și familiilor credincioase. Fără îndoială, toate icoanele sunt făcătoare de minuni și ajutătoare credincioșilor. Dar unele poartă o harismă specială, pe care o simte numai cel ce se roagă cu stăruință și cu lacrimi în fața lor.

Este adevărat că minunile țin de credința și rugăciunea credinciosului, iar nu de mărimea, vechimea ori calitatea icoanei. Sunt, însă, unele icoane special alese de Maica Domnului, prin intermediul cărora s-au săvârșit minuni deosebite. O astfel de icoană este și cea de la Mănăstirea Bisericani, care are și darul de a curma durerile celor care suferă de boli ale plămânilor.

Maria Burlă - Ansamblul de astăzi al Mănăstirii Bisericani și durerea vechii sale biserici

Splendida biserică voievodală a Mănăstirii Bisericani, ascunsă astăzi de zidurile Spitalului de Ftiziopneumologie, își așteaptă, tăcută, restaurarea. Împodobită în interior cu vechi și prețioase sculpturi în lemn, dar și icoane vechi de sute de ani, ea e o nestemată uitată, ce se vrea repusă în valoarea sa de odinioară.

Biserica veche a Mănăstirii Bisericani

Biserica veche a Mănăstirii Bisericani

Paraclisul „Acoperământul Maicii Domnului” de la Mănăstirea Bisericani

Paraclisul „Acoperământul Maicii Domnului” de la Mănăstirea Bisericani

În anul 1998, la Bisericani, în locul în care s-a arătat Maica Domnului în stejar Sfântului cuvios Iosif şi ucenicilor săi în anul 1449, s-a construit un paraclis cu hramul „Acoperământul Maicii Domnului”. În interiorul acestui paraclis, acolo unde, de obicei, în biserici se află iconostasul Maicii Domnului, la Bisericani se poate vedea trunchiul stejarului care a fost tăiat în anul 1968, la ordinul autorităților comuniste, deoarece icoana Maicii Domnului - făcătoare de minuni - devenise loc de pelerinaj pentru sute şi mii de oameni.

Paraclisul a fost sfinţit la 3 octombrie 1999, la împlinirea a 500 de ani de la arătarea Maicii Domnului. Tot prin eforturile monahilor de aici, s-au ridicat noi chilii şi o gospodărie anexă, iar în prezent se lucrează la înveşmântarea cu pictură a noii biserici de piatră construite, ce poartă ocrotirea Sfântului proroc Ilie Tesviteanul. Temelia acesteia din urmă a fost pusă în anul 2003. Alături de ea se ridică un nou ansamblu mănăstiresc: chilii, clopotniță, arhondaric. Mai este mult de lucru şi orice ajutor este binevenit.

Ce a mai rămas din vechiul ansamblu al aşezării monahale

Trebuie să amintim faptul că din vechiul ansamblu al Mănăstirii Bisericani, călugărilor vieţuitori de aici le-a rămas doar biserica voievodală, ce are ca hram

praznicul Buneivestiri. În anul 2012 ea a împlinit cinci secole de când a fost construită.

Iată ce s-a întâmplat cu celelalte imobile: În anul 1911, o parte din clădirile ce înconjoară biserica voievodală a Mănăstirii Bisericani, au fost preluate în mod abuziv de vechiul Sanatoriu de la Bisericani, astăzi Spitalul de Ftiziopneumologie, iar în anul 1940, și cele care mai rămăseseră. Astfel monahii au fost nevoiți să se retragă mai la deal, la „Sfânta Iconiță", unde se construiește actualul ansamblu mănăstiresc, cu dependințele sale.

Splendida biserică voievodală a Mănăstirii Bisericani, ascunsă astăzi de zidurile Spitalului de Ftiziopneumologie, își așteaptă, tăcută, restaurarea. Împodobită în interior cu vechi și prețioase sculpturi în lemn, dar și icoane vechi de sute de ani, ea e o nestemată uitată, ce se vrea repusă în valoarea sa de odinioară. Fisurile mari din pereți, atât la interior vestesc strigătul ei mut. Obștea sa se luptă s-o renoveze și s-o înveșmânteze în pictură, dar are nevoie de sprijin și de fonduri.

Maria Burlă - Peștera sfinților de la Bisericani

Peștera Sfântului cuvios Chiriac de la Bisericani se află nu departe de biserica voievodală a acestei mănăstiri și dacă vei dori să o vizitezi, oricine va ști unde să te îndrume. Zidită din pietre prinse una peste alta și acoperită cu pământ, cu o cruce mare deasupra locului unde cândva a fost altarul, locul de nevoință al Sfântului Chiriac de la Bisericani și al călugărilor ce au trăit înaintea lui te primește ca într-un căuș, odihnindu-ți sufletul.

Peștera cea mai apropiată Mănăstirii Bisericani, care, cândva, a fost loc de nevoință spre sfințire multor monahi, a luat numele Sfântului cuvios Chiriac, viețuitor în veacul al XVII-lea. Deși are sute de ani, ea s-a păstrat intactă. O vreme îndelungată a fost folosită și ca bisericuță, până la construirea bisericii voievodale a Mănăstirii Bisericani. Pe locul acesteia din urmă au mai fost ridicate înainte două biserici din lemn, dar au fost incendiate de turci și tătari. În această micuță peșteră a Sfântului cuvios Chiriac se săvârșea Sfânta Liturghie în fiecare sâmbătă, duminică și sărbătoare, pentru ca monahii viețuitori în obște, dar și pustnicii din împrejurimi să se poată împărtăși cu Trupul și Sângele Domnului.

În interior, pietrele înnegrite de fumul lumânărilor aprinse pentru sfânta slujire vorbesc și astăzi despre trecut. Aici au îngenunchiat toți ucenicii Sfântului cuvios Iosif, cel care avea să întemeieze prima obște a Bisericanilor.

Tot aici, în întunericul și liniștea nopților, râuri de rugăciuni se revărsau spre tot ținutul Neamțului din inimile înfierbântate de dragostea dumnezeiască a călugărilor. Astăzi, pe măsuța unde cândva a fost altarul, am regăsit o copie a iconiței făcătoare de minuni a Maicii Domnului din stejarul de la Bisericani, înaintea căreia pâlpâia o candelă. Alături, cineva pusese un buchețel de brânduțe și câteva fire de busuioc.

Soldați, călugări și bolnavi, laolaltă în cimitirul mănăstirii

Există o tradiție, păstrată cu sfințenie de călugări: la fiecare început de octombrie, are loc o procesiune în cinstea Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac, de la paraclisul Mănăstirii Bisericani până la această peșteră, în timpul căreia se se citește acatistul celor doi sfinți canonizați în 2008, ale căror sfinte moaște se află spre închinare în biserica voievodală.

Părintele Maxim, viețuitor al mănăstirii, consideră că mai sunt multe alte peșteri în împrejurimi, nedescoperite încă, ce au adăpostit în ele sfinți călugări pustnici.
Tot în împrejurimile bisericii voievodale de la Bisericani, la circa 400 de metri, se află și cimitrul așezării monahale, unde odihnesc alături de călugări, soldați din cele două războaie mondiale și bolnavii ce au murit în sanatoriu și care, neavând familie, au fost înmormântați de părinții mănăstirii.

Părintele Maxim ne spune că astfel de cazuri se petrec și astăzi: „Cei care nu au posibilități materiale sau se trag din familii mai sărace și nu vine nimeni să-i ia acasă, să-i înmormânteze după rânduiala creștinească, îi înmormântăm aici, în cimitir la noi”.

Galerie foto de la peșteră: aici.
https://doxologia.ro/imagine/pestera-sfintilor-iosif-chiriac-de-la-bisericani-galerie-foto

(Foto) Peștera Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani

foto: Oana Nechifor

Peștera cea mai apropiată Mănăstirii Bisericani, care, cândva, a fost loc de nevoință spre sfințire multor monahi, a luat numele Sfântului cuvios Chiriac, viețuitor în veacul al XVII-lea.

Peștera Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani

Interiorul peșterii Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani

Interiorul peșterii Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani

Peștera Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani

Împrejurimile peșterii unde s-au nevoit Sfinții Iosif și Chiriac de la Bisericani

Împrejurimile peșterii unde s-au nevoit Sfinții Iosif și Chiriac de la Bisericani

Împrejurimile peșterii unde s-au nevoit Sfinții Iosif și Chiriac de la Bisericani

Mitropolitul Dosoftei închinându-se la moaștele Sfântului Chiriac de la Bisericani (detaliu frescă din paraclisul cu hramul „Acoperământului Maicii Domnului” de la Bisericani)

Sfântul Chiriac de la Bisericani (detaliu frescă din paraclisul cu hramul „Acoperământului Maicii Domnului” de la Bisericani)

Biserica veche a Mănăstirii Bisericani

Trebuie să amintim faptul că din vechiul ansamblu al Mănăstirii Bisericani, călugărilor viețuitori de aici le-a rămas doar biserica voievodală, ce are ca hram praznicul Buneivestiri. În anul 2012 ea a împlinit cinci secole de când a fost construită.

Catapeteasma este din lemn de stejar sculptat în stil baroc. Naosul şi pronaosul primesc lumină de la câte o fereastră la sud, cele din nord fiind acoperite. Absidele naosului sunt largi şi adânci. Naosul este delimitat de pronaos prin arcada care susţine bolta. Pe naos este o turlă mare deschisă, circulară în interior şi octogonală în exterior, luminată de patru ferestre. În partea superioară are firide nepictate. Pridvorul are o fereastră la vest şi alta la sud. Intrarea se face prin partea sudică, pe o uşă veche metalică, joasă. Din pridvor în pronaos se intră printr-o deschidere mare făcută în zid. Pe pridvor este turnul clopotniţei, masiv, în formă pătrată, deformat la colţuri. Pardoseala este din piatră. Biserica nu este pictată.

Splendida biserică voievodală a Mănăstirii Bisericani, ascunsă astăzi de zidurile Spitalului de Ftiziopneumologie, își așteaptă, tăcută, restaurarea.

SFINTELE MOAȘTE
ALE PREACUVIOSULUI
PĂRINTE IOSIF

SFINTELE SIHASTE
ALE PREACUVIOSULUI
PARINTE CIBRIAC

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Bisericani

Bisericanii şi-au căpătat numele de la evlavia rugătorilor isihaşti, ucenici ai cuviosului Iosif Sebastian care, după tradiţie, a pus temelia schitului cu ajutorul Sfântului voievod Ştefan cel mare, la anul 1498.

Ctitorul mănăstirii, cuviosul Iosif de la Bisericani, şi-a început viaţa monahală la Mănăstirea Bistriţa, însă, după ce s-a închinat la Sfântul Mormânt al Domnului, a devenit pustnic vestit în pustiul Iordanului. În jurul lui s-au adunat încă cincisprezece călugări români şi doi greci, trăind în rugăciune în peşteri din valea Iordanului. Năvălind arabii în Ţara Sfântă, cuviosul Iosif şi-a luat ucenicii şi s-a întors la Bistriţa. Dar, negăsind aici liniştea necesară vieţii spirituale, s-au retras pe un munte înalt din apropiere (care s-a numit Muntele lui Iosif, iar mai târziu Muntele Bisericanilor), nevoindu-se în peşteri de piatră sau în bordeie din lemn şi pământ. Înmulţindu-se ucenicii, cuviosul Iosif a înălţat o biserică din lemn, în anul 1492, în apropierea peşterii mari ale cărei urme se mai văd şi astăzi, la circa 200 de metri sud de biserică.

Ajutoare domneşti

Frumoasa biserică cu hramul Bunei Vestiri poartă, din 1535, amprenta lui Petru Rareş, care a făcut modificări ctitoriei lui Ştefăniţă voievod (1517-1527). Aceasta a fost înconjurată cu ziduri groase şi patru turnuri de apărare, între anii 1627-1631 (de către domnitorii Miron Barnovschi Movilă şi Moise Movilă), şapte ani mai târziu, voievodul Vasile Lupu adăugându-i chilii şi un turn-clopotniţă.

La 1786, fanariotul Constantin Moruzzi este cel care a dat forma finală acestei mănăstiri, multă vreme dependentă de Bistriţa Neamţului (cu care se pare că a avut şi niscaiva supărări cauzate de câteva proprietăţi funciare). În şase ani a refăcut biserica, păstrându-i pronaosul şi turnul-clopotniţă din 1638, şi zidind casele stăreţiei, paraclisul şi chiliile mănăstirii.

Vremuri de încercare

În vremea Eteriei, în anul 1821, Mănăstirea Bisericani a fost prădată de multe dintre vechile sale odoare ctitoricești. Cele care mai rămăseseră au fost topite și prefăcute în lucrări noi de starețiii Veniamin și Nicon Marinescu, între anii 1838 și 1854.

Foarte bogată de-a lungul veacurilor, Mănăstirea Bisericani va sărăci mult odată cu secularizarea averilor mănăstireşti din 1863, iar cinci ani mai târziu a devenit penitenciar. Astfel, liniștea vieții monahilor din Mănăstirea Bisericani a fost tulburată de zgomotul lanțurilor celor întemnițați. Treptat, numărul monahilor care mai rămăseseră scade, ajungând la numai doisprezece.

Transformarea aşezământului în sanatoriu

În anul 1905, zidurile închisorii se prăbușesc în sfânta noapte de Înviere. Astfel, închisoarea a fost desființată, iar locurile și-au recăpătat pacea. Șapte ani mai târziu, în 1912, în imediata veninătate a Mănăstirii Bisericani se ridica un sanatoriu pentru cei bolnavi de cea mai ucigătoare maladie a acelor vremuri - tuberculoza pulmonară. Ulterior, întreg ansamblul Mănăstirii Bisericani devine sanatoriu TBC, care astăzi poartă denumirea de „Spitalul de Ftiziopneumologie - Bisericani”.

Din punct de vedere administrativ, între anii 1904 şi 1960, vestita mănăstire a Bisericanilor devenise schit sub oblăduirea Mănăstirii Durău, apoi sub oblăduirea Mănăstirii Bistrița, până în anul 1990.

Refacerea mănăstirii

Cu binecuvântarea prea fericitului Părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, pe atunci mitropolitul Moldovei şi Bucovinei, în anul 1990 schitul Bisericani s-a reînfiinţat ca mănăstire, avându-l ca stareţ pe părintele protosinghel Atanasie Ciumaşu (egumen 1976-1990, stareţ 1990-1994), care a menţinut rânduiala slujbelor şi a purtat grijă de bolnavii internaţi la sanatoriu.

În prezent, Mănăstirea Bisericani are trei altare de rugăciune: Biserica voievodală „Bunavestire”, din incinta sanatoriului, Paraclisul „Acoperământul Maicii Domnului”, ridicat pe locul numit „la Sfânta Iconiţă” (unde s-a arătat Maica Domnului) şi Biserica „Sfântul proroc Ilie Tesviteanul”, în curs de finalizare. Paraclisul şi biserica aflată în construcţie, cu turnul-clopotniță și celelalte dependințe, au fost ridicate după 1998, prin străduniile actualului stareţ, protosinghelul Serafim Mihali.

Contact
Adresă: Sat Scăricica, comuna Alexandru cel Bun, cod 617507, judeţul Neamţ
Telefon: (+4) 0745 214 217
E-mail: bisericani@mmb.ro

(Foto) Pelerin la Mănăstirea Bisericani din județul Neamț
https://doxologia.ro/foto-pelerin-la-manastirea-bisericani-din-judetul-neamt

(Foto) Pelerin la Mănăstirea Bisericani din județul Neamț

foto: Emil Bănuți

La 12 kilometri Vest de Piatra Neamț se află Sfânta Mănăstire Bisericani cu hramul Buna Vestire, ctitorită de Ștefăniță Vodă, unde s-au nevoit cuvioșii Iosif și Chiriac, trecuți în rândul sfinților

Biserica voievodală „Bunavestire”

Moaștele Sfântului Iosif de la Bisericani

Moaștele Sfântului Iosif de la Bisericani

Moaștele Sfântului Chiriac de la Bisericani

Moaștele Sfântului Chiriac de la Bisericani

ΠΛ
ΜΘ
ΛΚ
ΣΜ
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

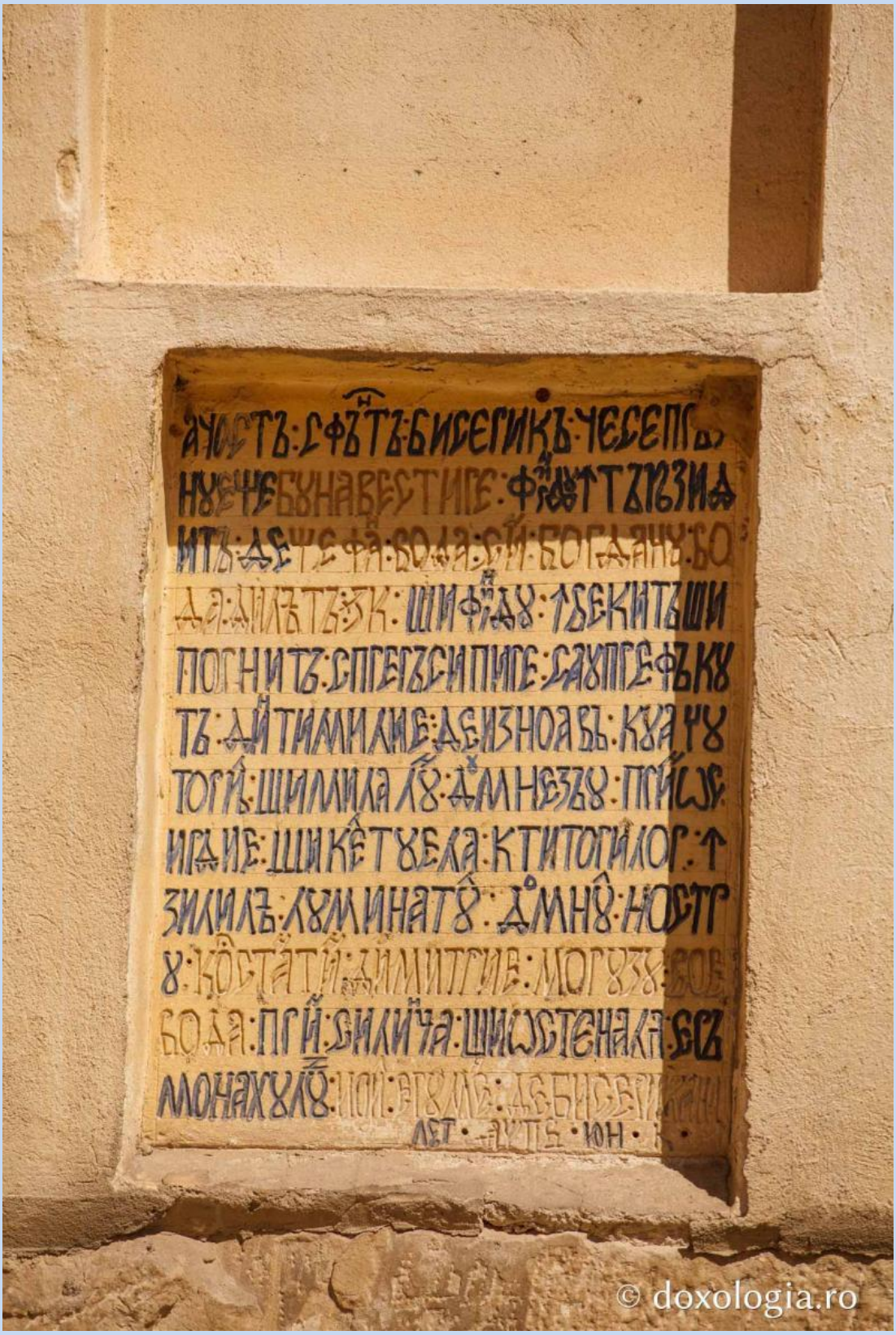

Pisania bisericii voievodale „Bunavestire”

Peștera sfinților de la Bisericani

Peștera sfinților de la Bisericani

Trunchiul stejarului unde Maica Domnului s-a arătat Sfântului Cuvios Iosif în anul 1499

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Bisericani

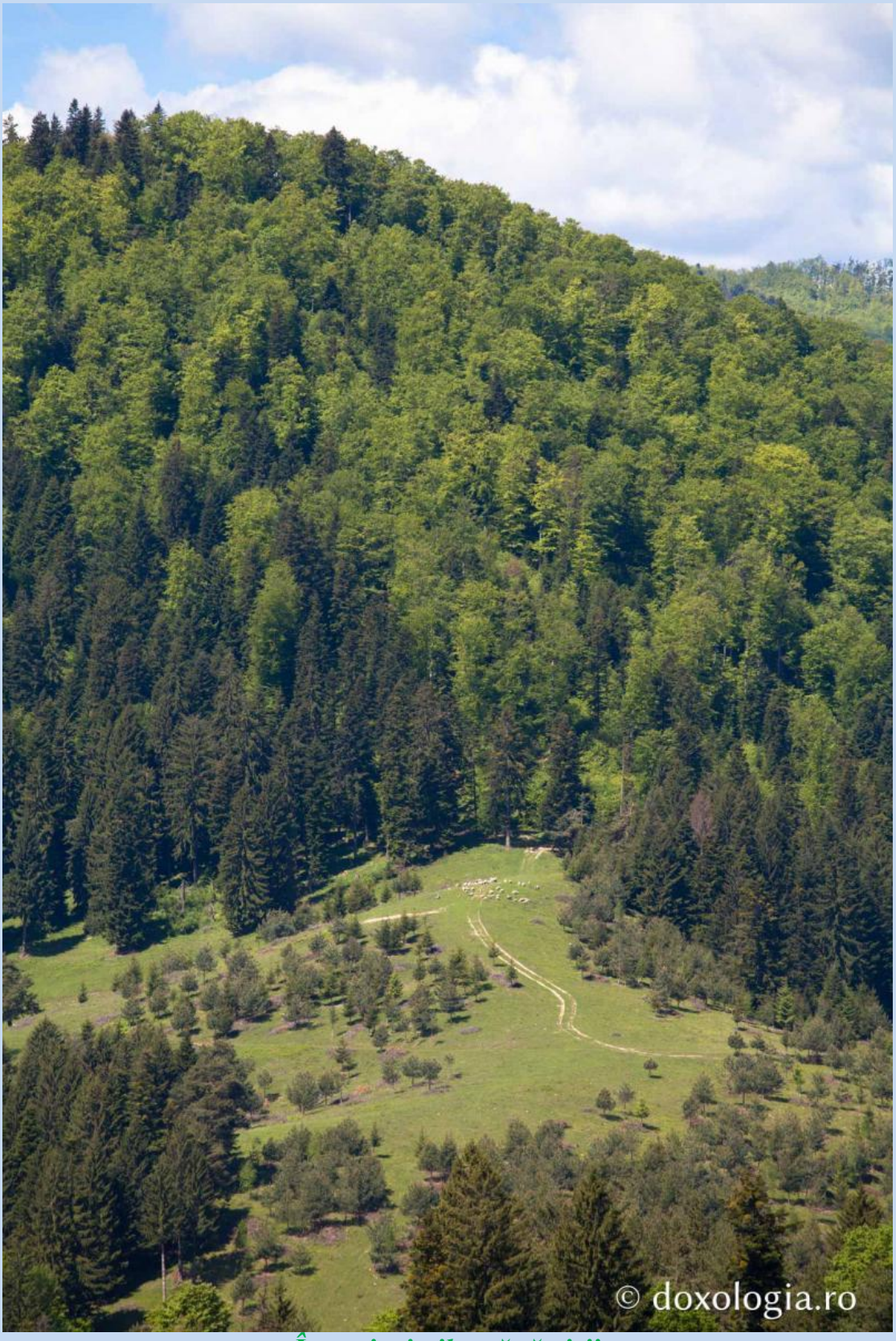

Împrejurimile mănăstirii

Împrejurimile mănăstirii

Împrejurimile mănăstirii

Orașul Piatra Neamț

Locașul Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani - galerie foto

Biserica voievodală „Buna Vestire” de la Bisericani

Interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Icoana Maicii Domnului din interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Icoana Maicii Domnului din interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Catapeteasma bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Catapeteasma bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Detaliu din catapeteasma bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Moaștele Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani, adăpostite în interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Moaștele Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani, adăpostite în interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Moaștele Sfântului Chiriac de la Bisericani, adăpostite în interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Moaștele Sfântului Chiriac de la Bisericani, adăpostite în interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Moaștele Sfântului Iosif de la Bisericani, adăpostite în interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Moaștele Sfântului Iosif de la Bisericani, adăpostite în interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Moaștele Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani, adăpostite în interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Moaștele Sfinților Iosif și Chiriac de la Bisericani, adăpostite în interiorul bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Biserica voievodală „Buna Vestire” de la Bisericani

Biserica voievodală „Buna Vestire” de la Bisericani

Biserica voievodală „Buna Vestire” de la Bisericani

Ușa de intrare în biserica voievodală „Buna Vestire” de la Bisericani

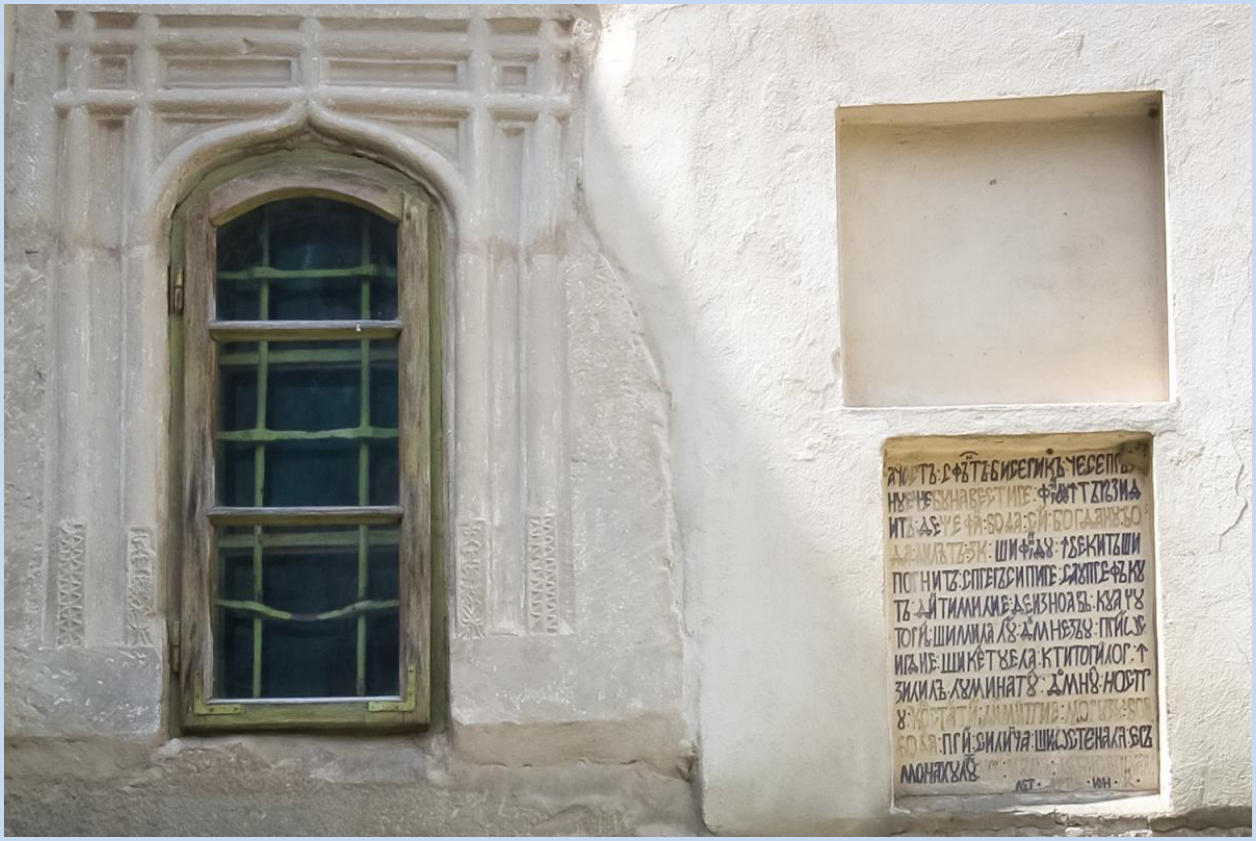

Pisania bisericii voievodale „Buna Vestire” de la Bisericani

Ceas solar - biserica voievodală „Buna Vestire” de la Bisericani

Ceas solar - biserica voievodală „Buna Vestire” de la Bisericani

Biserica voievodală „Buna Vestire” de la Bisericani

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Sfântul Gherasim de la Iordan

Mănăstirea Sfântului Gherasim este prima mănăstire ridicată în Valea Iordanului şi a fost întemeiată cu scopul a acorda adăpost tuturor pustnicilor din regiune. Aici, Sfântul Gherasim a îmbinat cele două moduri de vieţuire monahală - chinovial şi idioritmic.

Foto: Silviu Cluci

Începuturile comunităţii monahale din prima mănăstire de la Iordan se datorează Sfântului Gherasim, în jurul căruia s-au strâns mai mulţi ucenici. În anul 455, el a întemeiat o mănăstire pe care o va şi conduce ca stareţ până în anul 475, când va trece la cele veşnice. Mănăstirea cuviosului Gherasim era departe de Ierusalim ca la treizeci şi cinci de stadii, iar de râul Iordanului ca de o stadie.

Până în secolul al VIII-lea, în mănăstire erau doar zece călugări. În vremea împăratului bizantin Manuel I Comnenul (1143-1180), patriarhul Ioan al IX-lea al Ierusalimului a înălţat o nouă biserică, folosind materiale de la vechea biserică. În anul 1185, când mănăstirea este vizitată de către Ioan Focas, doar un singur călugăr mai vieţuia între pietrele singuratice ale mănăstirii. După perioada cruciadelor,

mănăstirea va fi în întregime abandonată. Va fi reconstruită în anul 1588, dar distrusă în anul 1734.

De-a lungul timpului, în apropierea mănăstirii au trăit Sfânta Maria Egipteanca şi Sfântul cuvios Zosima, dar şi doi sfinţi români: Sfântul cuvios Iosif de la Bisericani şi Sfântul Ioan Iacob Hozevitul de la Neamţ.

Mănăstirea actuală „Sfântul Gherasim de la Iordan” a fost refăcută de Patriarhia Ierusalimului la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, la 400 de metri mai spre est de lavra iniţială, pe ruinele Lavrei Kalamon. Aşezământul se află la poalele munţilor din Deşertul Iudeii, între Ierihon şi Iordan.

Încă de departe se vede turla aurită înălţându-se peste o clădire înconjurată de ziduri ca de cetate. Ansamblul monahal de la Iordan este alcătuit din mai multe clădiri: biserica centrală, chiliile călugărilor, bucătăria şi trapeza. Biserica centrală se află deasupra paraclisului închinat Maicii Domnului; la biserică se ajunge urcându-se cele câteva trepte din partea dreaptă a curţii. Aici se păstrează şi Sfintele moaşte ale călugărilor omorâţi de perşi.

Astăzi, aceasta este singura mănăstire de pe Valea Iordanului deschisă pentru închi-nători.

(Foto) Lavra Sfântului Gherasim de la Iordan:
https://doxologia.ro/locuri-de-pelerinaj/lavra-sfantului-gherasim-de-la-iordan-galerie-foto

© doxologia.ro

© doxologia.ro

СВ. ПРПВ
ГЕРАСИМ
© doxologia.ro

Icoane

Sf. Cuv.
IOSIF
de la
BISERICANI
Sf. Cuv.
CHIRIAC
de la
BISERICANI
21 octombrie

SF. CUV.
IOSIF
DE LA
BISERICANI
SF. CUV.
CHIRIAC
DE LA
BISERICANI

1 octombrie

SF. CUV.
IOSIF
DE LA
BISERICANI
SF. CUV.
CHIRIAC
DE LA
BISERICANI

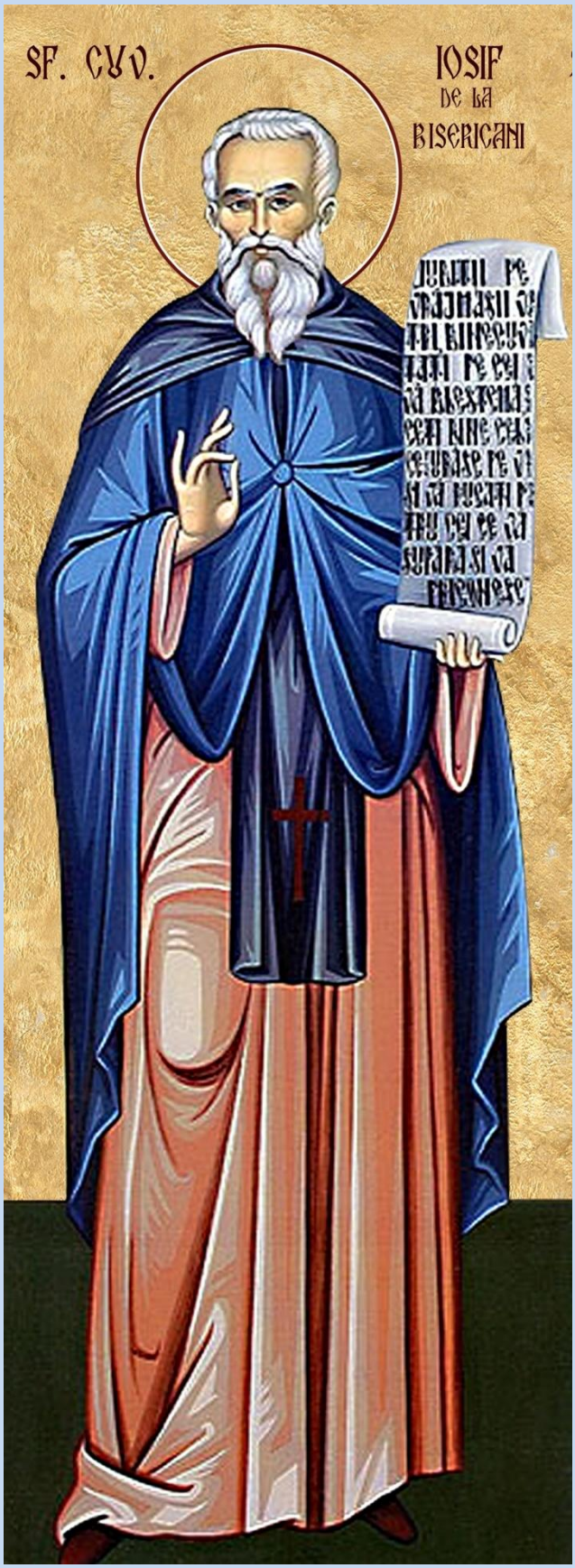
SF. CUV.
IOSIF
DE LA
BISERICANI

SF. CUV.
CHIRIAC
DE LA
BISERICANI

1 Octombrie

Sfântul Cuvios

Iosif

de la Bisericani

icoane fotografii articole video

1 Octombrie

Sfântul Cuvios

Chiriac

de la Bisericani

icoane fotografii articole video

CHIRIAC DE
LA BISE-
RICANI
SF.
©doxologia.ro

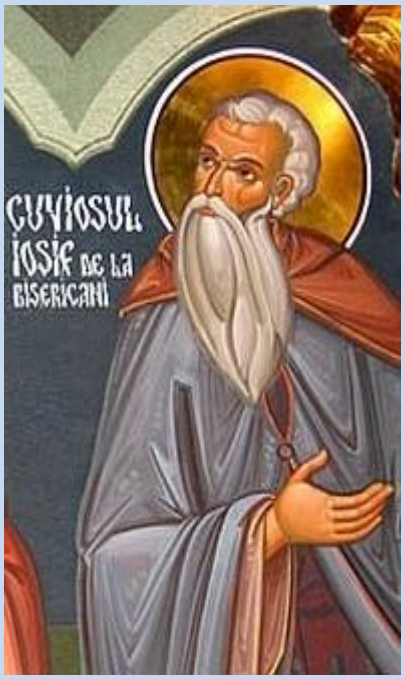
CUVIOSUL
IOSIF DE LA
BISERICANI

SF. CV.
CHIRIAC DE
LA BISERICANI
"ATENTIE
MARE LA
MINUNEA
CARE A
AVUT
LOC AICI!

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv. Iosif
de la Bisericani
Sf. Cuv. Chiriac
de la Bisericani

Cuviosul
Chiriac de la
Bisericani
Cuviosul
Iosif de la
Bisericani

Sf. Cuv. Iosif
de la Bisericani
Sf. Cuv. Chiriac
de la Bisericani

Sf. Cuv. Iosif
de la Bisericani
Sf. Cuv. Chiriac
de la Bisericani

SLUJBA
SFINȚILOR CUVIOȘI IOSIF ȘI CHIRIAC
DE LA BISERICANI

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ
BUCUREȘTI - 2016

Bucuraţi-vă, Sfinților cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani, rugători către Dumnezeu pentru sufletele noastre!